

Thiếu Niên Của Anh

Contents

Thiếu Niên Của Anh	1
1. Chương 1: Mười Năm Một Giấc Chiêm Bao	1
2. Chương 2: Chẳng Biết Ở Nơi Đâu	6
3. Chương 3: Chiếc Lá Rụng	13
4. Chương 4: Người Đồi Tốt Với Con	20
5. Chương 5: Một Lần Nữa	28
6. Chương 6: Nhuộm Tóc	34
7. Chương 7: Thiếu Niên Ngày Xưa Ấy	41
8. Chương 8: Tổ Chức Đội Ngũ	50
9. Chương 9: Song Hành	55
10. Chương 10: Tò Mò	60
11. Chương 11: Thật Lòng Chia Sẻ	64
12. Chương 12: Cơ (gay)	73
13. Chương 13: Mốt	77

Thiếu Niên Của Anh

Giới thiệu

Tên gốc: Ngã đích thiếu niên Thể loại: Hiện đại, ăm áp, 1×1, HEEdit: Yue aka. Tiểu Dạ Vào năm hai mươi bảy tuổi ấy r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nien-cua-anh>

1. Chương 1: Mười Năm Một Giấc Chiêm Bao

“Tĩnh lại rồi! Tĩnh lại rồi! Bác sĩ! Bác sĩ!”

“Việt Việt thật sự tĩnh rồi!”

“Thằng bé mở mắt ra rồi, mấy người mau nhìn xem!”

Khoảnh khắc Tần Việt tĩnh lại, bên người cậu đang vây đầy những chiếc áo khoác trắng.

Cậu cố gắng dùng sức giúp cho đầu óc đang lơ mơ của mình tỉnh táo hơn một chút, đồng thời khiến tầm

mắt mờ mịt của mình rõ ràng hơn. Rốt cuộc cậu cũng nhìn thấy được, những người mặc áo khoác trắng này đều là người nước ngoài, mà bản thân cậu tuyệt đối đang ở trong một bệnh viện cực kỳ nhiều người nước ngoài.

Tần Việt chớp đôi mắt cay xè, nhúc nhích của mình, bắt chập đầu óc đang nặng trĩu, trong lòng chỉ thuần một nỗi lo lắng. Cậu còn nhớ rõ mình chuẩn bị nhảy lầu tự sát, nhưng cuối cùng vẫn vớt vớt bỏ ý nghĩ ấy. Cậu cũng nhớ được khi mình rút chân lại, cả cơ thể cậu run rẩy vì sợ hãi, toàn bộ thể xác lẫn tinh thần đều như bị rút cạn, mỗi một đến ngay cả một đầu ngón tay cũng không nâng lên nổi, cuối cùng, cậu ngã xuống, ngủ trên sân thượng.

Mặc dù hiện tại Tần Việt tỉnh lại ở trong bệnh viện, cậu cũng không có cách nào liên tưởng được tới việc bản thân thật ra đã hôn mê nhiều năm.

Vậy nên Tần Việt sốt ruột, sao cậu lại ngủ thẳng đến tận bệnh viện, hơn nữa còn là một bệnh viện toàn người nước ngoài thế này.

Tần Việt giãy dụa muốn cử động, cậu cố gắng muốn ngẩng đầu, muốn nhúc nhích cánh tay, lại ngạc nhiên phát hiện cả người bất động, không chút sức lực. Cảm giác sợ hãi không thể diễn tả bằng lời đánh thẳng vào tim cậu, vì sao chỉ mê man một lát, thân thể lại dường như chẳng phải của cậu nữa thế này?

Bác sĩ người nước ngoài kích động khoa chân múa tay trong vui sướng, thân thiết không ngừng ba la bô lô với Tần Việt. Tần Việt chỉ có thể đảo tròn mắt, cậu nào có hiểu ông ta nói cái gì đâu, tuy cậu cũng học tiếng Anh đấy, nhưng đi học là đi học, lúc trao đổi với người thật vẫn cứ như đang nghe sách trời, chỉ cảm thấy một chữ cũng không thể nghe hiểu nổi.

Bác sĩ nói đến miệng đắng lưỡi khô, vây quanh Tần Việt kiểm tra toàn diện từ trên xuống dưới một phen, bón thuốc cho cậu, rồi truyền dịch, khiến cho Tần Việt vốn mấy lần muốn mở miệng nói chuyện, bất tri bất giác lại thiếp đi vì mệt mỏi.

Lúc Tần Việt một lần nữa tỉnh lại, rèm phòng bệnh đã được kéo ra một nửa, ánh sáng mặt trời ôn hòa và ấm áp ngoài cửa sổ đang loang loang phủ trên giường bệnh, chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của cậu, một thế giới trong trẻo sáng bừng đang phản chiếu trong đôi mắt.

Cậu nhìn bóng lưng quen thuộc bên cửa sổ, dù chỉ một cái liếc thoáng qua, đã đủ làm khỏa mắt cậu bỗng rất mà ghen ngào.

“Mẹ...”

Giọng nói của Tần Việt khàn khàn quái dị, nhưng Trác Liên Chi vẫn có thể nghe rõ.

Bà quay đầu lại, bước nhanh đến bên giường, vui sướng nói: “Việt Việt...” Một tiếng gọi, rồi bà cũng bật khóc vì vui sướng. Trên đời này, không ai mong chờ Tần Việt tỉnh lại hơn so với bà, không ai có thể hiểu được nỗi đau của sự chờ đợi rõ hơn bà, không ai có thể sợ hãi đôi mắt cứ mãi nhắm nghiền trong lặng im

ấy hơn bà. Trong quãng ngày chờ đợi, bà từng lẳng lặng tự nói với mình, dẫu cho Tần Việt cứ ngủ như thế cả đời đi chẳng nữa, bà cũng vẫn muốn chăm nom mỗi ngày, trông cậu cho đến tận ngày bà chết già. Khi đó bà cho rằng, mình đã vô cùng cứng rắn, có thể kiên cường hơn, nghị lực hơn so với bất cứ ai.

Nhưng giờ phút này bà mới hiểu được sự đáng sợ của từng giây từng phút ấy.

Khi ông trời đã cho bạn ánh bình minh, bạn sẽ chẳng còn cách nào thích ứng với bóng đêm vô tận được nữa.

Chẳng sợ chỉ là một giây ngắn ngủi, cũng đã đủ làm con người ta phát điên.

Tần Việt kinh ngạc nhìn mẹ của cậu khóc, chút vui sướng vốn có trong lòng nhất thời tan thành mây khói.

Đầu cậu thật hỗn loạn, bất an, sợ hãi, mịt mờ, cùng những ngờ vực vô căn cứ. Tất cả những cảm xúc ấy đều theo nhau tràn về vào khoảnh khắc cậu nhìn thấy mẹ.

Đây là mẹ của cậu... Là người mẹ đã sinh ra cậu.

Người đã sinh cậu nuôi cậu gần hai mươi năm, sao cậu có thể không biết.

Thế nhưng, người phụ nữ đang khóc trước mắt, rốt cuộc là ai đây?

“Mẹ...” Tần Việt gian nan cất tiếng, cậu hận, hận vì sao ngay cả sức lực để nói một câu hoàn chỉnh cậu cũng không có, vì cái gì thân thể chết lặng như thể bị xe tải nghiền nát. Cậu không khỏi sợ hãi đoán rằng, lẽ nào mình thật sự nhảy từ tầng sáu xuống?

Trác Liên Chi che miệng khóc đến xé lòng xé dạ, nước mắt như cơn lũ tràn đê, không ngừng trào ra từ những nếp nhăn nơi khóe mắt. Trên chiếc đầu đang gục bên gối Tần Việt, là mái tóc dài hoa râm chói mắt. Từng sợi từng sợi tóc bạc, dấu hiệu tượng trưng cho tuổi già ấy tán đầy trong tầm mắt của Tần Việt, khiến cậu rung động tới nỗi hoa mày chóng mặt.

Tần Việt ra sức giãy dụa, càng muốn ngồi dậy.

Trác Liên Chi khóc ôm lấy cậu, nghẹn ngào không thôi nói: “Con đừng cử động... Việt Việt đừng cử động lung tung mà, ngoan ngoãn nằm xuống, con vừa mới tỉnh lại, thân thể còn phải từ từ khôi phục.”

Tần Việt bị vòng ôm của bà siết chặt không thở nổi, cậu dứt khoát chẳng buồn nhúc nhích nữa, mê mang mà nhìn trần nhà ngấn người.

Cửa phòng bệnh rầm một tiếng đột nhiên bị thô lỗ đẩy ra, hai thân ảnh cao lớn thở hỗn hển tiến vào.

Hai người ngẩng đầu, trán vẫn còn đang mồ hôi, tầm mắt đối diện, nhìn vào đôi mắt của Tần Việt, họ lập tức mừng rỡ, lao tới bên giường bệnh.

“Việt Việt!” Khóe mắt Lương Khuê đỏ bừng, cho Tần Việt một cái ôm nhiệt tình, ôm thật chặt, Tần Việt vốn muốn cười, nhưng nụ cười chớm đến bên khóe miệng rồi lại tan thành mây khói.

Dùng trên cổ cậu là nước mắt, nóng hôi hổi, bỏng rát khiến cậu thấp thỏm lo âu.

Tại sao vậy, sao ngay cả ông anh họ ngốc nghếch cũng có thể dễ dàng khóc vì cậu như thế?

Tần Việt mặc cho Lương Khuê ôm, cậu ngơ ngác nâng mắt, dừng lại trên khuôn mặt của Tô Nham đang im lặng đứng bên giường bệnh, Tô Nham mỉm cười với cậu, chân thành lại ngời sáng. Nụ cười kia bỗng khiến cậu an tâm đến lạ, Tần Việt cũng không khỏi nở nụ cười đáp lại anh. Tô Nham vẫn như vậy, Tần Việt nghĩ thế.

Tô Nham bước tới, kéo Lương Khuê đang kích động ra, cười khuyên bảo: “Cậu đừng siết Tần Việt nữa, cũng không nghĩ xem khổ người cậu to hơn so với Tần Việt bao nhiêu nữa.”

Tần Việt nghe vậy cảm tức, lập tức cười bất mãn, phản bác: “Cậu chọc tởm... lùn...” Nói xong cậu bỗng nhàu mày, giọng nói trở nên thật khó nghe, như thể cậu vừa vô duyên vô cớ cậugià nua đi mười mấy năm.

Tô Nham mỉm cười, đưa tay xoa đầu Tần Việt: “Đừng có chối, cậu lùn muốn chết.”

“...” Tần Việt kinh ngạc cảm thụ xúc cảm kỳ lạ khi đầu bị xoa, cậu cũng đưa tay lên, sờ sờ đầu mình, sau một lúc lâu mới nói: “Ai cạo hết tóc của tởm rồi...” Khó trách lúc bị xoa, đỉnh đầu cứ lạnh lạnh.

Tô Nham sững sốt, Lương Khuê lại gõ nhẹ một cái lên não quả dưa của Tần Việt: “Tóc em dài đến có rận, không cạo đi giữ lại nuôi chúng nó lớn để thịt ăn chắc?”

“... Anh thú vị lắm.” Tần Việt mắng hằn, xí, sao tóc cậu có thể dài ra nuôi rận được chứ!

“Ha ha, không bao lâu nữa tóc lại dài ra thôi.”

Vào lúc tóc Tần Việt rốt cục một lần nữa đạt độ dài khoảng 10 cm, cậu xuất viện.

Khi đó tiết trời đã qua xuân, cái nóng mùa hè đã bắt đầu tràn tới.

Tần Việt về nước giữa sự vây quanh của bạn bè và người thân.

Đúng vậy, tóc cạo đi còn có thể dài lại.

Thế nhưng có rất nhiều thứ, khi bản thân đã đánh rơi thì chúng sẽ vĩnh viễn biến mất.

“Việt Việt, đây là giấy chứng minh thư mới của con, chi phiếu, còn có chìa khóa nhà chúng ta, điện thoại di động mới của con, mẹ đều để hết trong ba lô này cho con, khi nào con muốn ra ngoài nhớ rõ phải đeo đây.” Trác Liên Chi cất từng thứ từng thứ một vào túi, ba lô không lớn, chỉ chứa một ý đồ nho nhỏ cần thiết. Sau khi tỉnh dậy, Tần Việt khôi phục rất tốt, ngay cả bác sĩ cũng phải nói đó là kỳ tích. Về nước rồi, Tần Việt được chỉ định tới bệnh viện kiểm tra định kỳ, hiện tại đang cùng mẹ cậu ở nhà.

Tần Việt nhìn mẹ mình đang bận rộn, lòng lại trống trải, không khơi dậy được chút hưng trí nào.

Cậu chậm rãi đi qua, trầm mặc cầm lên chứng minh thư mới của mình. Ảnh đăng ký là ảnh cậu mới chụp gần đây, khuôn mặt hai mươi bảy tuổi, Tần Việt cảm thấy đây dường như chẳng phải mình.

Cậu nhìn chăm chú một lúc lâu, thả chứng minh thư vào trong ba lô. Tiếp tục nhắc điện thoại di động lên sờ mó ngắm nhìn, đó là một chiếc điện thoại cảm ứng mới cứng, màn hình rất to, đa chức năng vô cùng linh hoạt, như máy tính mini, có thể chơi được bất cứ thứ gì.

Trên màn hình, ngày tháng được biểu hiện một cách tiêu chuẩn nhất.

Ngày 3 tháng 7 năm 2015.

Cậu còn nhớ rõ, ngày 16 tháng 4 năm 2005, vào cái ngày đó, cậu đứng trên sân thượng tầng sáu của trung học Lê Hoa, chuẩn bị thả mình nhảy xuống.

Sau đó cậu lùi lại, buông tha.

Nhắm đôi mắt lại, một lần nữa mở ra, đã là giờ này khắc này rồi.

“Việt Việt đừng nghịch di động nữa, tối ăn canh trước đi con.” Trác Liên Chi lại gọi to.

Tần Việt vâng một tiếng, đặt di động xuống, bước về phía bàn ăn.

Trác Liên Chi đưa chén canh bổ dưỡng nóng hằm hập cho cậu, bắt Tần Việt phải uống cho bằng hết.

Chờ sau khi cậu ăn khoảng nửa giờ, Trác Liên Chi lại giục cậu uống thuốc.

Tần Việt nhất nhất nghe theo, ngày càng có cảm giác mình y như một ông già suy nhược...

Trong gương, mái tóc mới đang dài ra của cậu, xen lẫn những sợi tóc trắng không thể bỏ qua.

Trác Liên Chi nói đó là tóc bạc sớm, Tần Việt cũng hiểu rõ, cậu đã không còn là thiếu niên mười bảy tuổi nữa rồi.

Mười năm trước, khi cậu đương thuở thiếu thời, chưa từng có chút dấu hiệu tóc bạc sớm.

Trong gương, hai hốc mắt cậu hõm sâu, khiến cho đôi mắt cực kỳ nổi bật, lại nổi đến khó coi.

To quá đáng, sẽ dễ dọa người khác sợ hãi.

Trong gương, làn da của cậu tái nhợt, không chút sắc hồng, xương gò má nhô cao, cằm nhọn hoắt, ngày xưa cậu là mỹ thiếu niên, giờ đây lại giống như một con nghiện hít thuốc phiện, chẳng quen thuộc tẹo nào.

“Mẹ...” Tần Việt nhìn vào gương, thấp giọng gọi.

Trác Liên Chi đang vội vàng gọt hoa quả, cao giọng đáp: “Ừ?”

“Có phải... con đã già rồi không?”

Một ngày năm hai mươi bảy tuổi ấy, sau giấc ngủ say mười năm, tôi tỉnh dậy như một kỳ tích.

Rõ ràng chỉ đơn giản là một lần nhắm mắt, vậy mà tôi đã chẳng còn là thiếu niên mười bảy tuổi nữa rồi.

Tần Việt

2. Chương 2: Chẳng Biết Ở Nơi Đâu

Trong một bệnh viện tại thành phố A, Tần Việt nằm thẳng trên giường bệnh, màu áo khoác trắng cùng những loại dụng cụ quay chung quanh cậu, Trác Liên Chi không ra ngoài, mà im lặng đứng ở bên cạnh chờ đợi trong lo lắng, nhìn bác sĩ làm việc.

Trên giường, Tần Việt bình tĩnh nhận các loại kiểm tra, đôi mắt linh hoạt đảo quanh bên cửa sổ, lúc này trời đã gần vào đông, thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời khiến cho người ta cảm nhận được mấy phần thoải mái.

Sau khi kiểm tra thân thể, Tần Việt để bác sĩ mát xa toàn thân cho mình.

Ông bác sĩ già mắt xa cho cậu sắp kích động hết cả lên rồi, nói mười năm cậu ở trên giường bệnh, là suốt mười năm không nói, không mở mắt, không được ăn cơm bình thường, không được bài tiết bình thường, y như một người thực vật, dù có là người sắt cũng sẽ nằm ra một thân bệnh tật. Vậy nên việc cậu có thể tỉnh lại và hồi phục sinh hoạt kiện toàn như kỳ tích thế này, chẳng khác nào một sự tồn tại trong thần thoại. Nói ý chí của cậu phải mạnh mẽ hơn người thường gấp mấy trăm lần mới được như vậy.

Tần Việt quay đầu nhìn bác sĩ, nghĩ thầm không biết ông bác này có biết tại cái ngày vào mười năm trước ấy, thật ra cậu ở trên sân thượng để chuẩn bị làm gì không nữa. Đó tuyệt đối không phải là lựa chọn và hành động mà một thằng con trai mạnh mẽ nên có.

Tần Việt cậu, có một lần dừng cảm nhất trong đời, đại khái chính là khi yếu đuối đứng trên sân thượng, lòng như tro tàn, chuẩn bị cho khoảnh khắc quyết tâm tìm đến cái chết.

Ông bác sĩ còn nói, nghe bảo gần đây tâm tình của cháu không tốt, cháu à, cháu không cần nghĩ quá nhiều, khoảng trống mười năm quả thực sẽ khiến cháu mờ mịt luống cuống. Nhưng cháu còn có thể đi, còn có thể chạy, vậy gần như chẳng có gì mà cháu không thể làm được nữa rồi.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất, cháu mới hai mươi bảy tuổi.

Còn rất trẻ, cái lứa tuổi làm người ta phải hâm mộ, thậm chí ghen tị đấy.

Hai mươi bảy tuổi, chứng minh cháu còn hào hoa phong nhã lắm, chứng minh cho dù cháu có bị bệnh, cũng có hy vọng chữa khỏi. Chứng minh cho dù cháu đã từng sai, cũng vẫn còn cơ hội để quay đầu.

Đúng vậy, ở thời khắc lùi bước của mười năm trước Tần Việt đã biết mình sai rồi, nào có trái tim bị thương không thể chữa lành, tội tình chi phải chọn cách tự sát. Kỳ thật khi dồn lại sức mạnh thúc đẩy đó, ai cũng không dám chết. Mà lúc ấy, thiếu chút nữa cậu đã nhảy xuống, thiếu chút nữa cậu sẽ chết. Có lẽ sau khi đã chết, cậu sẽ không còn biết được mọi thứ hôm nay sẽ ra sao, đúng là như thế, mới thấy được phí hoài bản thân mình thật đáng buồn biết bao nhiêu.

Một khi đã chết, ngay cả cơ hội để hối hận cũng sẽ không có.

Sao còn có dòng máu tươi nóng hổi, trái tim đang nhảy theo nhịp đập, hay những suy nghĩ mạch lạc rõ ràng, những thứ khiến cho cậu ở giờ khắc này buồn bã thương tâm, khiến cậu vẫn đang đắm chìm trong hoài niệm.

Còn sống thật tốt, quả thực rất tốt.

Mấy ngày nay, từ sau khi tỉnh lại, Tần Việt thường xuyên thật lòng cảm thán như vậy.

Cậu tỉnh dậy, biết mình còn sống, cậu không còn muốn chết một chút nào hết.

Khi một lần nữa được tắm trong ánh mặt trời, cậu không nở rời bỏ nó mà bước vào bóng tối lạnh như băng.

Nhưng, thường thường, khi đang dạo bước dưới ánh mặt trời ấm áp ngày đông, mỗi lần quay đầu lại, cậu chẳng còn thấy được gương mặt thân quen ngày xưa cũ. Dưới ánh sáng rực rỡ, ngay cả chiếc bóng của chính mình cũng đã không còn là hình dáng quen thuộc trong trí nhớ.

Cậu mặc áo lạnh dày cộp, lẳng lặng ngồi trên ban công trong căn nhà ấm áp, lấy cuốn nhật ký ra từ chiếc hộp phủ kín bụi.

Cuốn nhật ký đã cũ lắm rồi, bìa khóa in hình anime Slam Dunk, vẫn là cái loại khóa nho nhỏ từ bao năm trước, chìa đã sớm thất lạc đâu đó trong dòng thời gian mười năm, không thể tìm được nữa.

Tần Việt dùng một con dao nhỏ dễ dàng cạy mở khóa, nhẹ nhàng mở ra cuốn nhật ký.

Cậu thích viết nhật ký, bắt đầu từ hồi tiểu học khi thầy giáo yêu cầu viết nhật ký hay viết văn theo tuần. Rất nhiều học sinh coi đó là nhiệm vụ phải làm, nhưng cậu lại thật sự rất thích nó, mỗi ngày ghi chép một chút chuyện nho nhỏ, đó là một niềm vui, cũng giống như mỗi ngày nhất định phải vẽ nguệch ngoạc vài thứ.

Khi ấy cậu còn nhỏ, cũng không cảm thấy viết nhật ký có gì không đúng. Nhưng sau này từ từ lớn lên, nhật ký của cậu còn có thêm ổ khóa nhỏ, không còn muốn để người ngoài xem nhật ký. Nếu như mẹ cậu chạm vào đồ trong phòng, cậu sẽ vì xấu hổ mà giận dữ bực bội. Vì vậy, cậu chẳng những khóa nhật ký, còn khóa cả ngăn kéo bàn học, khóa cửa phòng, khóa lại tất cả những tâm sự thời niên thiếu của mình, không nguyện ý chia sẻ cùng cha mẹ.

Tần Việt còn nhớ rõ sau lần đầu tiên ba cậu phát hiện cửa phòng cậu khóa, lúc ấy giọng nói mang theo chút chế nhạo mà lớn tiếng chê cười cậu: “Ồi con còn khóa cửa nữa cơ à, có cái gì mà ba không thể xem chứ, con có trốn trong phòng xem phim heo ba cũng không đánh con đâu, haha.”

Mẹ cậu cười phụ họa: “Đâu chỉ khóa cửa phòng, còn khóa luôn cả ngăn kéo với ngăn tủ nữa ấy, con cái trưởng thành, biết đòi quyền riêng tư rồi.”

“Haha, chưa đủ lông đủ cánh thì biết riêng tư cái gì, đừng tự khóa mình thành đũa tự kỷ là được rồi.”

Khi đó Tần Việt chỉ cảm thấy bị ba mẹ cười đến thẹn quá hóa giận, hậm hừ mà nhả ra một câu: “Có nói ba mẹ cũng không hiểu, chúng ta quá khác biệt.”

Cha mẹ và con cái, nếu giao tiếp không tốt, sự khác biệt sẽ ngày một lớn hơn, thậm chí trở thành một cái hào ngăn cách.

Có vài lời, làm con sẽ không nói với cha mẹ, cũng không dám nói với cha mẹ.

Rất nhiều điều, Tần Việt chỉ viết trong nhật ký.

Những tâm sự trong nhật ký này, đều cực kỳ quan trọng với cậu, mỗi người trong đó, đều là một sự tồn tại chân thật trong sinh mệnh của cậu, dưới ngòi bút của cậu có tên hề nhảy nhót, có tường vi nơi đầu trái tim, có lúc là độ ấm trong lòng bàn tay, đôi khi cả thiên đường trong đôi mắt.

Có bạn học của cậu, bạn thân của cậu, tình yêu của cậu, tình thân của cậu, có ước mơ của cậu, có cả tương lai hư ảo của cậu nữa.

Có việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, hoặc tảng đá đè nặng đau đớn tái tê, có ánh nắng tươi đẹp rực rỡ, hay những mê mang chao đảo ngả nghiêng.

Ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, Chương Khang Khang ngồi bàn trên lại bắt đầu khoác lác, thằng nhóc này thật đáng ghét, một ngày không khoác lác thì sẽ chết. Khoác lác cũng được đi, đừng có quấy rầy ông ngủ. Tôi gọi nó, bảo nói chuyện nhỏ giọng chút đi, kết quả nó lại trợn mắt trừng tôi, khiêu khích châm chọc nói: Phòng học cũng không phải chỗ cho mày ngủ.

Tôi đương nhiên biết không phải chỗ để ngủ, vì thế tôi nói với nó: Phòng học là nơi để học tập.

Chương Khang Khang cười đắc ý: Mày biết là tốt rồi.

Tôi tiếp tục nói rành mạch: Không phải là nơi để lớn tiếng khoác lác lung tung.

Chương Khang Khang sinh giận, tức đến mặt mũi đỏ bừng, không thèm dùng não mà hét vào mặt tôi: Con mẹ nó, mày mới khoác lác, đừng có chọc phiền tao!

Tôi cảm thấy thật buồn cười, mấy lời này nó nói với tôi nhiều lần lắm rồi, còn là nói với tất cả bạn học bàn trước bàn sau, đây hình như là câu cửa miệng của nó, như nói khoác ấy, ngày nào cũng phải luyện vài lần.

Bất quá Chương Khang Khang chỉ là con hổ giấy mà thôi, như một thằng hề kêu to gào nhỏ mà làm loạn, trên thực tế nếu người khác vùng nắm đấm lên với nó, nó lập tức bị dọa phát khóc liền.

Nói thật tôi rất ghét kẻ như thế, căn bản không muốn để ý tới nó. Nhưng bàn trước bàn sau, ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, mỗi ngày đều bị tên này làm phiền, chờ tôi tốt nghiệp thi vào đại học xong, dứt khoát gọi người đến đánh nó một trận cho bỏ ghét đi.

Ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, Chương Khang Khang mang một thanh socola đen rất to từ nhà đến, bắt đầu bài ca khoe khoang hàng ngoại quốc, anh họ của nó xách mấy thanh từ Anh về. Chương Khang Khang đắc ý cực kỳ, lôi thanh socola ra, bẻ làm bốn phần, cho Vương Hỉ ngồi cùng bàn với nó một phần, hai nữ sinh bàn trên mỗi người một phần. Phần cuối nó tự ném vào miệng mình nhai nhai, quay đầu nhìn tôi, y hệt một thằng ngu, dùng cái giọng không thể hình dung nổi hỏi: Ăn không? Mỗi tội hết mất rồi, lần sau tao sẽ bảo anh họ tao mua nhiều hơn mấy phần nhớ.

Tôi thừa nhận vốn từ của mình quá nghèo nàn, không tìm nổi từ nào hình dung cái bộ dạng đó của nó. Nhưng tôi thật sự muốn phun một búng máu cùn vào mặt nó, phun cho chết luôn.

Được rồi, tuy rằng tôi cảm thấy Chương Khang Khang siêu đáng ghét, nhưng mà để tiêu khiển cũng rất vui, buổi tối tôi bắt chước giọng điệu của Chương Khang Khang nói cho anh họ với Tô Nham nghe, nhân tiện giải trí cho bọn họ luôn.

Ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, cuộc thi thử bắt đầu. Môn toán của tôi hiếm có mà đạt chuẩn, ai nha! Thầy toán khen tôi trước mặt mọi người luôn, còn cười hỏi tôi: Tần Việt, em có chép bài người khác không đấy?

Tôi cười trả lời ổng: Đương nhiên không ạ, bài thi lần này rất đơn giản.

Thầy nói không tôi không tôi, vậy em đi lên giải đề này lần nữa đi, rồi ổng cười y chang hồ ly. Có điều tôi mới không thêm sợ, thành tích của tôi đúng là không tốt lắm, nhưng một cuộc thi thử nho nhỏ, tôi còn chẳng buồn đi chép nữa kìa, lần này là bản lĩnh thật sự đó nha.

Tôi đứng trên bục giảng, giải lại toàn bộ đề lần nữa, thầy toán cười đã sáng càng thêm sáng, vô vàn cảm khái, nói: Tần Việt thật đáng khen ngợi! Tốt lắm, phải tiếp tục duy trì đấy.

Tôi mang theo ý cười dào dạt trở về chỗ ngồi, thầy toán còn nói: Ngay cả Tần Việt thi còn đạt chuẩn, mấy đứa không đạt nổi kia còn đi học làm cái gì hử? Đứng lên hết cho tôi!

Chương Khang Khang đen mặt đứng lên, tôi ở đằng sau không phúc hậu cười trộm. Tôi đúng là phải cười đó, mỗi lần tôi thi hỏng trắng nhóc này đều cười nhạo tôi, còn không thêm che dấu chút nào, con mẹ nó như bệnh thần kinh. Đầu là học sinh cấp 3 cả rồi, thi trượt có cái lông gì hay mà cười chứ. Quá ngây thơ, ngay cả chuyện này mà cũng phải ganh đua hơn kém. Lại nói, có bản lĩnh thì đi mà đua với Tô Nham đi, chứ so thành tích với Tần Việt tôi

Tôi cũng phải thấy ngượng...

Ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, nói chuyện phiếm sau giờ tan học, Vương Hỉ hỏi tôi sau khi tốt nghiệp thì chuẩn bị thi vào đại học nào, chọn chuyên ngành gì.

Tôi lắc đầu nói còn chưa nghĩ ra.

Vương Hỉ nói cậu ấy muốn làm bác sĩ, vì công việc của bác sĩ ổn định, địa vị xã hội khá cao, tiền lương cũng cao, là lựa chọn rất tốt.

Chương Khang Khang cười nhạo Vương Hỉ nhát như chuột, có tốn cả đời cũng không làm nổi bác sĩ, còn nói người Vương Hỉ như gấu thể kia, có thể dọa người, rất hợp làm bảo vệ đấy.

Vương Hỉ mất hứng, trầm mặc không nói gì nữa. Vương Khang Khang lại không thèm để ý, vẫn lớn tiếng cười nói, nó nói tương lai nó không cần lo gì hết, dù sao trong nhà đều sẽ sắp xếp tốt, cho dù không thi đậu vào đại học, về nhà tiếp nhận công ty vận tải của ba nó, cả đời cũng không cần sầu chuyện ăn mặc.

Lúc ấy Vương Hỉ cười nhạo nó chỉ biết bám đít ông già, không có chí khí.

Chương Khang Khang dùng ánh mắt thương hại nhìn Vương Hỉ, quay ra ghé đầu vào tai tôi, nhỏ giọng thì thầm: nó đây gọi là ghen tị đến đỏ mắt, có mấy người thật đáng ghét, cha mẹ mình không có tiền liền đi ghen ghét người giàu. Còn làm bộ thanh cao có chí khí cái gì chứ, thật ra chúng nó đỏ mắt mà thôi.

Chương Khang Khang nói xong còn vỗ vỗ vai tôi vô cùng thân thiết, giờ phút ấy, hình như nó kéo tôi vào cùng một quốc gia với nó.

Sau khi tan học, tôi hỏi anh họ và Tô Nham, tương lai tôi học gì thì thích hợp nhất?

Bọn họ trăm miệng một lời mà nói cho tôi biết: Em/cậu học vẽ đi, không học quá lãng phí, em/cậu rất có thiên phú đó.

Những hoang mang của tôi nháy mắt tan thành mây khói, tôi thích vẽ tranh, từ lúc còn nhỏ xíu đã thích rồi, tôi học hành bao nhiêu năm, thì đã vẽ tranh từng ấy năm, dù ban đầu chỉ bắt đầu từ mấy nét vẽ nguệch ngoạc. Mở những cuốn sách giáo khoa trước kia ra, bên trong đều tràn đầy những nét vẽ phác thời đi học, từ khi ngây thơ đến lúc thành thục, dường như vẫn theo tôi cùng lớn lên.

Ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, sáng sớm sau khi vào lớp, tôi thật cao hứng nói cho Vương Hỉ nghe, rằng tôi tính học mỹ thuật cơ bản, làm học sinh năng khiếu mỹ thuật, sau đó sẽ thi chuyên ngành mỹ thuật.

Vương Hỉ nhìn tôi cười, đôi mắt sáng lên, cậu ấy lặp lại giấc mơ của mình một lần nữa: tớ sẽ cố hết sức học y.

Tôi nói bác sĩ rất tốt mà, đều là thiên thần áo trắng đó nha.

Vương Hỉ cười ha ha, vỗ vai tôi nói: cậu phải nhanh đưa tớ mấy bức tranh ký tên cậu, nói không chừng mười năm sau cậu sẽ thành đại họa sĩ Tần Việt! Lúc đó tớ sẽ đem tranh của cậu đi bán, nhiều tiền lắm đó.

Tôi có chút tâm huyết sôi trào và dương dương đắc ý, tôi cảm thấy nhất định, có lẽ là mười năm sau, tôi thật sự có thể trở thành một họa sĩ có chút danh tiếng.

Bởi vì một khắc này, khát vọng với tương lai như ngọn lửa đỏ đang thiêu đốt hừng hực, bùng cháy lên tất cả ước mơ của tôi.

Chương Khang Khang cười cợt đánh gãy ảo tưởng của tôi, nó vẫn đáng ghét y như trước, hèn mọn nói: Họa sĩ mà dễ luyện thành như thế, vậy cả thế giới này đều là họa sĩ rồi, đầu năm nay đưa nào lấy mấy bức hoạt hình trẻ con ra kêu đã biết vẽ, sẽ cười chết người luôn đó.

Tôi ghét nó, hôm nay càng đặc biệt ghét.

Vậy nên tôi dùng bút bi đen vẽ một con rùa bị cấm sừng lên cái áo khoác màu đen của nó, nó chẳng phát hiện ra, cứ thế mặc đi về nhà.

Thật đáng tiếc, chỉ có mỗi mình tôi biết mà trộm cười.

Ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, sáng sớm đến phiên tôi làm vệ sinh. Vì cho lớp trưởng Tô Nham mặt mũi, từ rất sớm tôi đã chạy tới phòng học để dọn dẹp. Chăm cây lau nhà lau sàn đến bóng loáng.

Lúc Chương Khang Khang đi vào lớp, không cẩn thận trượt chân ngã, có mấy người ồn ào cười giễu nó.

Chương Khang Khang then quá hóa giận, chạy tới thét vào mặt tôi: Có phải mày cố ý không hả?

Tôi buồn bực: Cố ý cái gì?

Chương Khang Khang: Mày đổ dầu ra đất!

Tôi nhìn chằm chằm vào quần nó, Chương Khang Khang tiếp tục ồn ào: Có phải mày cố ý không?

Tôi cười hì hì nhìn chằm chằm quần của nó.

Chương Khang Khang cúi đầu, giờ mới phát hiện ra mình ngã toạc cả quần, một lỗ lớn kéo từ đũng quần tới tận cửa lớn đằng trước, bên trong quần thể thao màu đen lộ ra quần bó dài đỏ chót. Ngay cả JJ mơ hồ nổi lên cũng lộ hết cả hình cả dạng.

Sao tôi có thể không cười chứ, ha ha ha ha! Buồn cười quá đi mất!

Chương Khang Khang mặt đỏ tai hồng bụm lấy đũng ngồi phịch xuống, luống cuống kéo túi sách che đùi, đầu vùi hết vào trong đồng sách, không dám gặp người.

Tôi với Vương Hỉ cười lăn lộn, ha ha ha, thật sự quá quá buồn cười mà...

Mặt trời chiều ngã về tây, Trác Liên Chi mở cửa ban công, tò mò hỏi con mình: “Có chuyện gì buồn cười như vậy, nói ra cho mẹ cùng cười với xem nào.”

Tần Việt nhắc đầu lên từ cuốn nhật ký, đưa mắt nhìn mặt trời đang dần biến mất phía chân trời.

Gió đêm lặng yên mà thổi tới, ngay cả những giọt nước mắt rơi xuống vì cười cũng đã trở nên lạnh thấu xương.

Những thiếu niên đáng ghét, và cả những thiếu niên đáng yêu ấy, nay đều đã ở nơi đâu?

Tần Việt

(*) Tường vi nơi đầu trái tim: tường vi tượng trưng cho tình cảm sâu sắc, cả tình bạn lẫn tình yêu, nên ở có lẽ ý của Tần Việt là cậu đặt những tình cảm ấy ở đầu trái tim mình, nơi quan trọng nhất. Hình như đây chỉ là một cách nói, có vẻ cũng không phổ biến lắm nên search mãi không ra.

Oài, type liên tục khoảng 2 tiếng, đến lúc dậy vẹo cả lưng Orz

Tình hình là rất muốn edit tiếp Thế giới này điên rồi bên Âm Dạ Cung, vì thích bộ này dã man, nằm trong top mấy bộ hài tui ưng nhất, và cái nhà edit tiếp kia làm chán không ngủ nổi >__> Nhưng thấy nó dài dài, chỉ sợ đu bám vài hôm, bận lên lại bỏ dở Orz

3. Chương 3: Chiếc Lá Rụng

Gần tới tết, thân thể của Tần Việt khôi phục ngày càng tốt, số lần đi bệnh viện cũng theo đó mà giảm dần, đây là chuyện thật đáng mừng. Bước ra từ bệnh viện, khuôn mặt của Trác Liên Chi đầy ý cười, tâm tình vui sướng nói: “Sắp sang năm mới rồi, chúng ta tiện đường đi mua ít đồ tết đi, nói tới, còn chưa mua cho con quần áo để ăn tết đâu.”

Tần Việt lắc đầu cười nhàn nhạt: “Không vội, con lớn thế này rồi còn cần gì quần áo ăn tết chứ...”

Trác Liên Chi mỉm cười: “Dù đến tuổi của bà ngoại con rồi, ngày lễ ngày tết cậu mợ của con vẫn mua quần áo mới cho bà cơ mà.” Vừa dứt lời, một chiếc xe thể thao màu xám bạc nhẹ nhàng dừng lại trước mắt, cửa xe mở ra, người bước xuống là cậu hai của Tần Việt.

Trác Liên Chi mừng rỡ nói: “Anh hai sao anh lại tới đây?”

Cậu hai mỉm cười quan sát Tần Việt, không ngừng gật gù: “Tốt lắm, mặt cuối cùng cũng thêm được ít thịt rồi. Anh vừa ký hợp đồng xong thì đi ngang qua đây, lên xe đi, anh đưa hai mẹ con đi ăn, Việt Việt muốn ăn cái gì nào?”

Trác Liên Chi không khách khí mà kéo Tần Việt lên xe, hệ thống sưởi trong xe khiến cả hai nhẹ người thả lỏng, Tần Việt kéo kéo khăn quàng cổ thấp giọng nói: “Con muốn ăn KFC...”

“Gi?” Cậu hai đang lái xe còn tưởng mình nghe nhầm.

Trác Liên Chi bất đắc dĩ nói: “Đi ăn KFC đi, nó nhắc tới nhiều lắm rồi đó.”

“Mấy thứ đồ ăn bỏ đi đó không tốt cho thân thể, giờ con ăn không có vấn đề gì chứ?”

“Ăn một lần cũng không lo, đi thôi anh hai.”

Mười năm, mọi thứ thay đổi thật nhiều, đã từng khi cậu còn rất trẻ, vẫn thường hay tụ tập cùng cả đám bạn học, bạn chơi rủ nhau tới KFC, McDonald, khi ấy còn chưa có cách nói ‘thứ đồ ăn bỏ đi’ khắp nơi như bây giờ, khi ấy đi ăn KFC cũng không phải rẻ mạt mất mặt đến như vậy. Nay trên đường có đủ loại đồ ăn đầy màu sắc nhiều không kể xiết, những người bạn từng cùng nhau ăn KFC sẽ không lại bước chân vào nơi này nữa.

Chẳng sợ mười năm qua đi, KFC đã thành một đại danh từ ‘đồ ăn bỏ đi’, nhưng trong cửa hàng vẫn náo nhiệt y như ngày trước. Tần Việt gọi hamburger và khoai tây chiên, chậm rãi để bên miệng nhai nhai, không thể nói mùi vị ngon lành được bao nhiêu, nhưng cậu cảm thấy thật thích.

Cậu hai ồn ào chân gà quá nhiều mỡ, hamburger chẳng có tí dinh dưỡng nào, nhưng vẫn ăn qua loa cho no bụng. Ông nói đến tối sẽ đưa Tần Việt sang nhà bà ngoại ăn cơm, trong nhà còn có mấy vị khách khác, đều là bạn bè cũ của Trác Liên Chi.

Tần Việt nghe vậy đương nhiên sẽ không từ chối, ngoan ngoãn gật đầu thừa vâng. Sắc mặt của Trác Liên Chi lại khê thay đổi, sau khi do dự thật lâu, rốt cuộc không nhịn được nói: “Anh hai, chuyện của em thật không cần phiền đến mọi người mà. Em hiện tại rất ổn...”

Cậu hai thở dài: “Liên Chi em đừng nói linh tinh, cái gì mà phiền chứ, đây mới là không phải chuyện phiền toái, đây là chuyện lớn cả đời của em. Việt Việt giờ không cần em quan tâm nữa, em cũng nên lo lắng suy nghĩ cho tuổi già của bản thân đi chứ, cũng không thể cứ tiếp tục thế này mà lãng phí phần đời còn lại đi? Mấy người bạn đó em đều quen, có khi còn là bạn học cũ của em, em đều biết rõ, chỉ là tự bản thân em vẫn không chịu buông tha chuyện cũ thôi.”

Trác Liên Chi cúi đầu không nói, vẻ mặt lại hiển nhiên không mấy tình nguyện với sự sắp xếp của mấy người anh nhà mình. Thế nhưng bà cũng không phải là cô bé con chưa từng gả chồng, bà hiểu được sự quan tâm của mọi người trong nhà với mình, vậy nên những lời như cự tuyệt hay phản đối quả thật chẳng nói nên lời. Mười năm nay thứ duy nhất giúp bà có thể chống đỡ mà không ngã xuống, chính là những người thân ruột thịt sau lưng này. Không có bọn họ, bà mới thật sự trở thành cô đơn lẻ bóng.

Tần Việt dù có chưa hiểu chuyện hơn nữa, lúc này cũng có thể nghe ra được ý của cậu hai.

Động tác nhặt khoai ăn của Tần Việt không khỏi dừng lại, ánh mắt mờ mịt lại rõ ràng nhìn về phía Trác Liên Chi. Trác Liên Chi cười gượng: “Em còn chưa nghĩ đến chuyện đó.”

Cậu hai quay đầu nhìn Tần Việt: “Việt Việt à, chuyện của mẹ con con có phản đối không? Dù mẹ con tái hôn, cũng sẽ không để con phải chịu bất cứ oan ức tủi thân nào hết.”

“Anh hai anh đừng hỏi vậy.”

“Việt Việt, nếu như con hiểu thuận, vậy nên hiểu được nỗi khổ tâm của cậu. Mọi người cũng vì muốn tốt cho mẹ con.”

Tần Việt không nói lời nào, cậu không biết nên nói gì. Cậu đương nhiên hy vọng mẹ cậu sống thật hạnh phúc, thế nhưng chuyện này cậu thật sự không biết mình nên trả lời như thế nào.

“Mẹ... vui là tốt rồi.” Sau khi chần chừ hồi lâu, Tần Việt nói như thế. Ngắn gọn, nhưng lại là lời thật lòng của cậu.

Cậu hai vừa lòng gật đầu: “Cái này chuẩn rồi, bất kể thế nào, Liên Chi, em cứ đi gặp thử cái coi, ăn với nhau bữa cơm rồi lại xem tiếp. Mấy chuyện như duyên phận này không thể nói trước được đâu.” Ông nói xong thì đứng dậy, “Anh đi toilet đã.”

Khi cậu hai rời khỏi ghế, Trác Liên Chi liền nói với Tần Việt: “Việt Việt, nếu như con phản đối, mẹ sẽ từ chối cậu hai. Đây là chuyện lớn, không phải chỉ với mẹ, mà còn cả với con nữa. Mẹ cũng không muốn tìm ba dượng cho con...”

“Mẹ... có ba dượng cũng không sao hết... Lòng mẹ đồng ý là được rồi, đừng mãi chỉ lo cho con. Con... con không muốn ngay cả hạnh phúc về già của mẹ cũng bị hủy vì con.”

“...” Trác Liên Chi nhất thời không nói gì, đôi mắt đỏ hồng trầm mặc.

Tần Việt quay đầu, đúng lúc cửa lớn của KFC bị đẩy ra, một đôi mẹ con trẻ tuổi trước sau theo nhau bước vào, đứa bé trai tầm mười tuổi đi phía trước thực hoạt bát chạy thẳng tới trước quầy, người mẹ trẻ tuổi xinh đẹp, thoát nhìn mới khoảng ba mươi đi phía sau, cười mắng: “Cái thứ đồ bỏ đi quỷ quái ngày nào con cũng đòi ăn này, ba con mà biết kiểu gì cũng ăn đòn đấy.”

Thằng bé lớn tiếng nói: “Còn không phải tại mẹ mách lẻo với ba sao, con muốn ăn đó muốn ăn đó! Dù sao ăn rất ngon mà!”

“Tự con mua đi, mẹ tìm chỗ trống...” Nụ cười của người phụ nữ ấy tắt lịm ngay giây phút nhìn thấy Tần Việt.

Tần Việt cảm thấy thật kỳ lạ, không khỏi xấu hổ, nghiêng đầu nhìn nơi khác, tiếp tục ăn khoai tây chiên. Trác Liên Chi ngồi đối diện ổn định lại cảm xúc của mình, vừa lúc ngẩng đầu mỉm cười nói với Tần Việt: “Mẹ cảm thấy...” Ánh mắt của Trác Liên Chi đột nhiên tối đi, thẳng tắp nhìn chăm chăm phía sau Tần Việt.

Tần Việt buồn bực quay đầu, đã thấy người phụ nữ kia chẳng biết từ lúc nào vậy mà đã tới bên cạnh hai người. Khuôn mặt trang điểm xinh đẹp lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa, thẳng chút ý vị kiêu ngạo vênh váo.

Trực giác của Tần Việt cảm thấy người phụ nữ này đến không mang theo ý tốt, không khỏi nhú mày nói: “Cô là ai?”

Ánh mắt người nọ từ Trác Liên Chi chuyển qua Tần Việt, đánh giá từ trên xuống dưới một lúc lâu, rồi mỉm cười nói: “Dì đã từng thăm con rất nhiều lần, có điều con thật sự chưa từng gặp dì, khi ấy con còn chưa tỉnh. Nếu con nguyện ý, có thể gọi một tiếng dì là được.”

Tần Việt hoang mang nhìn về phía Trác Liên Chi, bà dùng vẻ mặt lãnh đạm nói: “Vương tiểu thư chỉ lớn hơn Việt Việt vài tuổi mà thôi, bắt nó gọi cô là dì, có chút mạo phạm cô rồi.”

“Tuổi không thành vấn đề, ấn theo bói phận gọi tôi một tiếng dì cũng không ảnh hưởng tới tôi.”

Trác Liên Chi châm biếm: “Vậy Vương tiểu thư muốn ấn theo bói phận nào đây?”

Sắc mặt của cô Vương tiểu thư trắng bệch, cắn môi thật chặt.

Tần Việt không thể nhịn được nữa: “Mẹ, cô ta là ai?”

Trác Liên Chi thẳng thừng: “Vợ bé ba con bao dưỡng.”

Sắc mặt của Vương tiểu thư đổi màu xanh mét, mà vẻ mặt Tần Việt cũng trở nên lạnh lẽo.

Vương tiểu thư nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bà đừng mãi gây khó dễ cho tôi đi, đã mười năm rồi bà vẫn còn cố so đo gì chứ. Con tôi sắp vào cấp hai đến nơi rồi, trừ bỏ một tờ giấy danh phận, tôi có gì kém so với bà? Mà bà, trừ một tờ giấy danh phận ra, lại có gì đáng giá mà kiêu ngạo với tôi chứ? Bà xem thường tôi cũng không sao, nhưng là người làm mẹ, thân phận của tôi cũng ngang hàng với bà đấy.”

Trác Liên Chi khinh miệt hừ lạnh: “Từ ‘ngang hàng’ này không phải để dùng như thế, Vương tiểu thư tuổi còn trẻ, không bằng dành chút thời gian đi đọc thêm vài cuốn sách đi.”

Vương tiểu thư tức tới nổi môi trắng bệch, thế nhưng khi ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của bà thấy được những nếp nhăn hiện lên vì tức giận của Trác Liên Chi, những sợi chỉ bạc chẳng thể che giấu được giữa mái tóc được vấn lên chỉnh tề, mà khuôn mặt kia, chỉ còn có thể dùng câu “lúc còn trẻ nhất định là một mỹ

nhân” để khen ngợi. Vừa nghĩ như vậy, dáng vẻ kiêu căng của Vương tiểu thư lập tức tăng vọt, không nhin được mà thẳng lưng. Điều kiện của Trác Liên Chi có tốt đi chăng nữa, cũng vẫn thất bại đấy thôi. Bại trong tay ả, ả mới là người thắng, tội gì phải bị một con mụ bị chồng ruồng bỏ mà tức giận đến khó chịu?

Vương tiểu thư tâm bình khí hòa, vô cùng thân thiện mỉm cười với Trác Liên Chi: “Tôi nào có thể so với ngài được chứ, gia thế của ngài tốt, bằng cấp tốt, quan trọng nhất là ngài mới là vợ hợp pháp của Tần tiên sinh, tôi tất nhiên chẳng thể sánh bằng ngài, từ ngang hàng này quả thật tôi dùng quá sai rồi. Ngài cũng đừng chấp nhặt với tôi, tôi tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, lại chẳng đọc được bao nhiêu sách, khó tránh chọc ngài mất vui, ngài đừng nóng giận mà, khiến cho người ta hiểu lầm ngài bị chồng ruồng bỏ, tôi sẽ thấy có lỗi lắm.”

Hai mắt Trác Liên Chi trừng trừng, tức giận đến nhất thời không nói ra lời, chỉ cảm thấy ngực mình nghẹn một ngọn lửa, bất cứ lúc nào cũng có bùng lên thiêu cháy bà. Ngọn lửa ấy cứ nghẹn cứng ở đó, tới nỗi ngực bà ngày càng khó chịu hơn, hít thở cũng ngày càng thêm không thuận.

Vương tiểu thư vẫn còn đang đứng đằng đó nhìn vẻ mặt chịu đựng của bà mà dương dương đắc ý, mà Tần Việt rất nhanh phát hiện Trác Liên Chi không đứng lắm, cậu đột nhiên đẩy ghế dựa ra, đứng lên đỡ lấy Trác Liên Chi: “Mẹ! Mẹ sao thế?”

Trác Liên Chi vừa được cậu đỡ, tựa như một con búp bê bị đứt dây, cả người mềm nhũn không còn sức, sắc mặt Vương tiểu thư đại biến, cắn môi nhỏ giọng nói: “Mau đưa đi bệnh viện.” Nói xong vội vàng gọi điện thoại.

Tần Việt lớn tiếng gào to: “Cậu hai! Cậu hai!”

Cậu hai vừa ra khỏi toilet hốt hoảng chạy tới, cau mày đáp lại: “Chuyện gì vậy? Ày, cậu đã nói không nên ăn mấy thứ đầy mỡ này mà, cậu đau bụng...”

“Mau đưa mẹ con đi bệnh viện!”

Giăng co một hồi tới được bệnh viện, Trác Liên Chi đã không có vấn đề gì, thế nhưng sau khi kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, lại phát hiện tình trạng thân thể của bà kém đến thần kỳ, theo như lời bác sĩ nói, chẳng thể tìm ra bất cứ chỗ nào hoàn toàn khỏe mạnh trên người bà hết.

Cuối cùng bác sĩ kết luận, Trác Liên Chi đã sớm có chứng uất ức, nếu tâm tình tốt thì thân thể sẽ tốt, mà tâm tình đã không tốt thì chẳng ai làm được gì đâu.

Mua xong một đồng thuốc thang, Tần Việt xách trên tay, mà dường như đang xách cả gánh nặng ngàn cân.

Mặt trời chiều đã ngã về tây, Trác Liên Chi vẫn còn đang truyền dịch.

Tần Việt đứng bên cửa sổ, im lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Cậu thấy Vương tiểu thư cùng đứa bé

kia đứng ở bãi cỏ dưới tầng nói chuyện, một người đàn ông vội vã đi tới nói vài câu với bọn họ, người đàn ông nọ còn cười xoa xoa đầu đứa nhỏ trước khi xoay người đi lên lầu.

Tần Việt nhận ra được, đó là cha cậu.

Tiếng gõ cửa phòng bệnh vang lên, Tần Việt quay đầu lại, mỉm cười nhìn Trác Liên Chi vừa mở mắt.

Cậu chậm rãi bước tới, cầm tay bà, ghé vào mép giường thấp giọng nói: “Mẹ, hai người ly hôn đi.”

Cuộc hôn nhân này, từ mười năm trước đã nên chấm dứt.

Nếu kết thúc sớm một chút, cắt đứt thật sạch sẽ, quãng đường mười năm cũng đã đủ khiến cho một người quên đi một người khác.

Tần Việt hiểu được, nếu như cậu không hôn mê, cha của cậu cũng sẽ không dây dưa với cuộc hôn nhân này, ông ta sẽ tiêu sái mà hun đúc cho gia đình mới của mình, bởi vì nơi ấy, ít nhất có thể nhìn thấy những nụ cười tươi đẹp... Nơi ấy, mới giống một gia đình.

Nếu như không mang áy náy đối với cậu, hết thấy đã sớm xong rồi.

Trác Liên Chi chỉ khựng lại một chút, lập tức trầm mặc gặt đầu.

Hai mẹ con vẫn sống ở ngôi nhà mà nhà ngoại cậu sắp xếp, thường xuyên có khách đến thăm hỏi bọn họ, tặng một ít đồ tết, thức ăn thức uống hiếm lạ. Trưa ngày 30 đó, hai mẹ con cùng đi ăn bữa cơm đoàn viên với nhà ngoại, đến hơn bốn giờ chiều mới ra khỏi khách sạn.

Vào ngày nắng, dù cho đã sắp chạng vạng, vẫn có thể nhìn thấy vài tia nắng nhạt.

Tinh thần Tần Việt chợt run lên, nói với Trác Liên Chi: “Mẹ, con muốn đi dạo một mình.”

“Con đi đi, về nhà sớm một chút.”

Tần Việt vẫn bọc mình kín kín kẽ kẽ như trước, hai tay đút vào túi áo khoác, bước đi trong cơn gió nhẹ của mùa đông ẩm áp, nhìn y như một cục bông di động vậy. Cậu cũng chưa nghĩ ra nên đi dạo nơi nào, chỉ tùy vào tâm tình mà lượn quanh ngắm nhìn không mục đích. Ở công viên thấy được những ông bà già đang hát hí khúc, trên đường lớn gặp được vài thiếu niên trượt patin hùng hổ cướp đường, rồi cậu đứng trên quảng trường cho đàn bồ câu ăn, lại mua một cây sáo bên quán ven đường, thổi một tiếng lạnh lạnh như chim hót.

Tần Việt cảm thấy thú vị, càng nghe tiếng sáo ấy càng vui vẻ.

Cậu một đường bước đi, một đường thối, thối tới khi miệng đắng lưỡi khô mới chịu bỏ cuộc mà dừng lại, thở ra một hơi ngẩng nhìn bốn phía, muốn tìm xem có cửa hàng nào bán đồ ăn đồ uống hay không.

Đôi mắt trong trẻo dưới vành mũ đảo qua bốn phía, hết thấy cảnh vật vẫn quen thuộc như thế. Ngôi nhà mười mấy năm trước cậu sống, dấu cho giờ phút này chúng cũ kỹ như vậy, chẳng sợ đó đã chỉ còn là quá khứ, từng cảnh cây ngọn cỏ xung quanh lại vẫn cứ khắc ghi trong lòng cậu.

Giờ đây cậu đứng ở chỗ này, lòng cậu mới nguyện nói thật, cậu thích nơi này, hoài niệm nơi này, lại càng muốn sống ở nơi này.

Bởi vì nơi đây, toàn bộ đều mang theo dấu chân của cậu.

Tần Việt quên khát nước, quên đi những gì mình muốn làm.

Cậu bước xuyên qua từng nơi thân thuộc, khu vui chơi bé tẹo sắp bị bỏ hoang, con đường đá cuội nho nhỏ, cây hoa tường vi héo rũ bên tường...

Tần Việt tựa như tinh linh tràn đầy sức sống, xuyên qua giữa bốn phương rừng già, cuối cùng cậu mệt mỏi dừng lại dưới một thân cây, nở nụ cười nhìn lên khung cửa sổ cậu quen thuộc nhất, mồ hôi nóng hổi từ từ chảy dọc theo đôi má, hơi nóng trên khuôn mặt dần tiêu tán, lướt qua đôi môi đang nhẹ run. Cậu nhìn không được mà đưa tay che đi đôi mắt, tựa vào thân cây chậm rãi ngồi sụp xuống, cuộn người dưới tàng cây, vô thanh vô tức, còn yên lặng hơn cả những chiếc lá khô rải trên mặt đất.

Giờ khắc này, cậu thầm muốn làm một chiếc lá rụng, chôn vùi giữa bụi rậm um tùm, để không ai có thể thấy được cậu.

Cách đó không xa, một đôi tình nhân đi tới, cô gái nói: “Quan Văn, người dưới tàng cây bên kia hình như không ổn lắm nhỉ? Chúng ta có nên qua đó xem không, em thấy cậu ta trông như bệnh sắp không xong rồi ấy.”

Người con trai kia nghe vậy cũng không thèm nhìn mà đi tiếp: “Đừng xen vào, chúng ta lại chẳng quen chẳng biết gì người ta.”

Vâng, Quan Văn này chính là tiểu công tình cũ BE của Tần Việt ạ =~=

Lap-chan tiểu thụ cuối cùng đã chạy theo tiểu công tầng 3 hi hi ()

4. Chương 4: Người Đối Tốt Với Con

Gió nhẹ nhàng thổi về phương xa, Tần Việt lặng lẽ tựa vào thân cây, cậu đứng đó rất lâu rất lâu, trong bóng chiều sẫm tối, dưới ánh đèn rực rỡ mới lên, Tần Việt nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của những đứa trẻ đang đốt pháo, ánh lửa phụt lên lớp lớp lấp lánh, lóe lên chút ảm áp trong đôi mắt cậu.

Thân thể cứng ngắc vì rét của Tần Việt dần dần thả lỏng, ngay cả những điều bị kìm nén trong lòng cũng như đã tìm được một khung cửa sổ để giải thoát, một lần nữa cậu lấy lại từng nhịp hô hấp đều đặn, ánh mắt lại trở nên trong trẻo mà lướt quanh ngắm nhìn phong cảnh.

Tần Việt nắm thật chặt khăn quàng cổ, hai tay cắm vào trong túi áo, đi từng bước vững vàng ra khỏi khu rừng nhỏ.

Cậu leo lên chiếc thang cũ kỹ, dẫm lên từng bậc thang cậu chưa từng được bước suốt mười năm nay.

Khu nhà đã sắp vượt qua ba mươi năm sương gió, thật sự quá cũ kỹ. Cầu thang, tay vịn, mặt tường, không nơi nào không lộ ra dấu vết của năm tháng.

Hơn hai mươi năm trước, cậu và Quan Văn cách nhau một năm mà lần lượt được sinh ra ở nơi này, tạo nên hai gia đình ba người thật hạnh phúc.

Hơn hai mươi năm trước, cậu tại khu nhà này, lần đầu tiên há miệng gọi to một tiếng anh Quan Văn.

Hơn mười năm trước, họ ở đây trao nhau nụ hôn đầu.

Hơn mười năm trước, bọn họ ở hai ban công cách nhà, thức đêm cùng chia sẻ vô số những câu chuyện nhỏ bé.

Hơn mười năm trước, họ ở nơi này chồng chất những vết thương.

Mười năm trước, cậu bỏ chạy khỏi nơi đây.

Mười năm trước, Quan Văn cũng dọn khỏi nơi này.

Tần Việt dừng lại trước cánh cửa nhà mình, cậu đã không còn chìa khóa của nó, chỉ có thể nhìn, mà chẳng thể bước vào.

Ngọn đèn trên hàng hiên có chút mờ mịt, nhưng lại không chỗ nào không toát ra sự vui vẻ đêm giao thừa.

Tần Việt đưa tay kéo chữ phúc đỏ cũ nát từ trên cánh cửa xuống, vẩy đi lớp tro bụi dính đầy trên đó.

Cậu cúi đầu nhắm mắt, dùng mu bàn tay dụi dụi mắt mình. Lần nữa mở ra, cậu nhìn thấy thực rõ ràng những ký ức đã bị phủ bụi nhiều năm, được khắc sâu trên cánh cửa, đằng sau chữ phúc.

Đôi mắt Tần Việt bình tĩnh, ký ức lại như sóng triều ập tới.

Cậu còn nhớ rất rõ chuyện một năm ấy như thế nào. Khi đó cậu mới trung học, Quan Văn đã bắt đầu vào cấp ba.

Họ của khi đó hạnh phúc không gì sánh kịp, ngay cả kỳ nghỉ định kỳ năm mới, chỉ vì được ở cách nhau một vách tường mà sung sướng, đắc chí.

Bởi cả hai đều biết, chỉ cần ngẩng đầu nhìn ra khung cửa sổ, hay từ ban công quay đầu, là có thể thấy được người họ muốn gặp.

Khi đó bọn họ còn rất nhỏ tuổi, cẩn thận đó, nhưng cũng liều lĩnh và phản nghịch.

Đêm 30 năm ấy, Tần Việt và người nhà trở về từ bữa cơm đoàn viên bên ngoài.

Quan Văn lại đột nhiên nhắn tin cho cậu, bắt cậu phải ra cửa trước đón chờ niềm vui bất ngờ.

Tần Việt mở cửa nhưng chẳng thấy bất ngờ ở nơi đâu, mà Quan Văn không chịu nói cho cậu biết.

Tần Việt nhìn cửa trước không bóng người, không đồ vật, tìm hoài chẳng được cái gọi là niềm vui đó.

Ba cậu ở trong nhà gọi với ra hỏi cậu đứng đó làm gì, mau ra ngoài dán câu đối lên cửa.

Tần Việt cầm câu đối vội vàng ra cửa làm việc, lúc vô tình ngẩng đầu, đã thấy được niềm vui bất ngờ gần trong gang tấc.

Ngay vị trí chính giữa nhất trên cánh cửa, có người dùng dao nhỏ khắc lên một dấu ấn thật sâu, lực đạo kia như chứa đựng hết thấy tình cảm mãnh liệt vừa cẩn thận cũng vừa non trẻ.

“Việt Việt – Anh yêu em”

Tình ý ấy được cậu không hề cố ý mà dùng chữ phúc đỏ che dấu đã nhiều năm, những lời thủ thỉ tâm tình còn vang vọng bên tai, từng câu từng chữ, tựa như mới đêm qua.

Đó nào phải câu chuyện xưa hơn mười năm trước.

Trong mắt cậu, đó chẳng qua mới chỉ là ngày hôm qua.

Thế nhưng chữ phúc đỏ năm nào đã rách tan mất rồi.

Ngay cả cánh cửa này cũng đã già đi.

Ngay cả người kia cũng đã quên mất cậu.

Đó không phải là câu chuyện ngày hôm qua.

Nó đã sớm qua hơn mười năm.

Cậu không nên nhớ kỹ đến như vậy.

Tần Việt dùng ngón tay lau đi tro bụi trên mặt chữ, ngón tay chậm rãi lướt qua, rũ xuống, rồi cậu lại đưa bàn tay đầy bụi ấy lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của chính mình.

Có đôi khi cậu sẽ hoảng hốt, có đôi lúc vì không nhìn thấy sự nhắc nhở của mái tóc mình, cậu sẽ lầm tưởng rằng mình vẫn đang mười bảy.

Đêm 30, trước mười hai giờ đêm.

Quan Văn mang theo một thân khí lạnh trở về từ bên ngoài, hần cảm thấy thật lạnh quá mức, vội vội vàng vàng nhảy cóc lên bậc thang, hướng thẳng tới cửa nhà.

Một đường chạy đến trước cửa, Quan Văn vỗ cửa, lớn tiếng cười gọi: “Ba mẹ mở cửa cho con, con về rồi.”

Trong nhà truyền ra hai tiếng đáp lại, Quan Văn hà ra khí lạnh, dậm dậm chân chờ cửa mở, tầm mắt theo thói quen mà lướt về phía đối diện.

Cánh cửa đối diện kia vẫn cứ đóng chặt y như trước.

Đôi mắt Quan Văn lại bất chợt lóe lên, hai chân di động, không tự giác mà bước qua đó.

Cánh cửa vẫn là cánh cửa ấy.

Thế nhưng Quan Văn biết, đã có người trở lại nơi này.

Đêm 30 tết, Tần Việt cùng Trác Liên Chi dành buổi tối ở nhà ngoại, có các cậu và anh em họ của Tần Việt, một đại gia đình náo nhiệt hết sức, một đêm này Tần Việt ngủ thật ngon. Sáng sớm hôm sau vừa mới rời giường đã bị điện thoại của ông anh Lương Khuê chiều qua gọi.

Tần Việt mặc quần áo mới chạy tới nhà Lương Khuê, người mở cửa là Tô Nham.

“Năm mới vui vẻ, Tô Nham.”

“Cậu cũng vậy.”

Tần Việt cười bước vào, không ngờ tới lại phát hiện trong nhà còn có một vị khách khác.

Tô Nham tùy ý chỉ vào Thư Kế Nghiệp đang ngồi trên ghế sofa nói: “Tần Việt, cậu hẳn còn nhớ anh ta đi? Tổ không giới thiệu nữa, hai người ngồi chờ một lát, chè trôi nước lập tức xong ngay đây. Tổ đi cho nhóc mập mặc quần áo đã.”

Tần Việt gật gật đầu, nở một cười nhàn nhạt hàm súc với Thư Kế Nghiệp, đối với người không quen, cậu vẫn luôn chẳng nói mấy câu.

Thư Kế Nghiệp vắt chéo chân, một tay chống trên thành ghế, một tay nâng tách cà phê nóng, anh nâng mày tùy ý liếc mắt nhìn Tần Việt, rồi nhếch khóe môi cười nói: “Năm mới vui vẻ.”

Tần Việt vốn đang chuẩn bị ngồi xuống ghế sofa bên cạnh anh dường như bị giật mình, mông còn chưa kịp đặt xuống đã lại đứng thẳng người, gật đầu cười tươi: “Năm mới vui vẻ.”

Ý cười của Thư Kế Nghiệp càng sâu thêm, Tần Việt thấy hơi hơi không tự nhiên cho lắm, cứ có cảm giác nụ cười này còn mang theo chút ý trêu chọc cậu. Nhưng đối với những người sự nghiệp thành công lại ổn trọng như Thư Kế Nghiệp, Tần Việt không hiểu sao luôn có chút sợ sệt, giống như người lớn trong nhà cậu vậy...

Tần Việt không lên tiếng, lẳng lặng ngồi xuống tìm đồ ăn, đồ ăn vặt và hoa quả trên bàn trà rất phong phú, ánh mắt Tần Việt sáng lên cầm lấy khoai tây chiên, theo thói quen đổ người chìm vào sofa, tụt dép, co hai chân lên ghế, vừa ăn khoai vừa cầm điều khiển TV đổi kênh chơi. Rồi bất chợt Tần Việt như nhớ ra cái gì đó, vội vàng xấu hổ mà đổi lại kênh ban đầu, thả điều khiển về chỗ cũ, kênh được bật đã chuyển thành tin tức tài chính kinh tế nước ngoài.

Đừng nói tới việc Tần Việt hoàn toàn không hiểu, cho dù hiểu chẳng nữa, cậu cũng không thích xem.

Thư Kế Nghiệp nhấp một ngụm cà phê, cầm điều khiển lên đổi kênh, tầm mắt của Tần Việt dán chặt vào màn hình, mang theo vài phần chờ mong.

Chờ khi đổi tới một kênh giải trí, Tần Việt lại càng mong đợi hơn.

Thư Kế Nghiệp buông điều khiển xuống, tiếp tục uống cà phê.

Tần Việt âm thầm thở phào một hơi, ăn khoai tây chiên ngon lành, hai mắt nhìn thẳng vào TV, thi thoảng sẽ nhếch mép cười nhẹ. Cậu yêu nhất là các tiết mục hài kịch, phim thần tượng, và phim hoạt hình, xem trăm lần cũng không biết chán.

Thư Kế Nghiệp nhìn Tần Việt chuyên chú đến như vậy, không khỏi buồn cười. Từ khi Tần Việt vừa bước vào cửa anh đã cảm thấy cậu thật thú vị, một thiếu niên hai mươi bảy tuổi. Lần đầu tiên gặp nhau ở tiệc nướng nhà Tô Nham, Thư Kế Nghiệp từng cho rằng Tần Việt mới chỉ là học sinh cấp 3, sau mới biết được cậu thật ra đã sắp ba mươi rồi, khiến anh được một hồi kinh ngạc. Từ trước tới nay ánh mắt nhìn người của Thư Kế Nghiệp vẫn luôn thực sắc bén, không nói tới bộ dáng của Tần Việt ra sao, nhưng khí chất của cậu rất đơn thuần.

Tần Việt mắc phải bệnh gì, trải qua những chuyện gì, Thư Kế Nghiệp hoàn toàn không biết, nhưng anh rất có cảm tình với những người như cậu, bởi vì cậu có thể chẳng phải cố kỵ điều gì mà làm biếng.

Tần Việt của lần đó còn rất gầy yếu, thực bệnh tật, nhưng mừng một năm mới hôm nay, một Tần Việt mặc quần áo màu quýt, sắc mặt tươi sáng hoạt bát, nhìn qua lại càng thêm giống một thiếu niên.

Thư Kế Nghiệp nhin không được đưa mắt nhìn lên đầu Tần Việt, một phần mái tóc lộ ra bên ngoài chiếc mũ len vẫn xen lẫn không ít tóc bạc như trước. Anh rất muốn hỏi cậu tại sao không nhuộm tóc, nhưng rồi nghĩ tới, có lẽ thân thể Tần Việt không nên nhuộm chẳng, mấy thứ đó trừ đẹp ra, quả thực chẳng có gì tốt.

Chỉ mất một chốc, Tô Nham đã ôm nhóc mập quần áo chỉnh tề, vừa mới tỉnh ngủ đi ra, nhóc mập đặc biệt hoạt bát, cứ y y nha nha gọi bảy suốt, khiến cho mọi người trong phòng đều không còn tâm trí đâu xem TV nữa.

Tô Nham chỉ vào Tần Việt, rồi nói với nhóc mập: “Gọi chú đi con, chú ~~~”

Đôi mắt to tròn của nhóc mập nhìn thẳng vào Tô Nham, chu môi mơ hồ gọi một tiếng: “Tô Tô...”

Tô Nham vui vẻ gật đầu: “Ừ đúng rồi, chú đó, nhớ kỹ, lần sau nhìn thấy phải gọi thế nha. Nào, chúc tết chú đi con, chúc phát tài, sẽ có tiền lì xì tới ~”

Nhóc mập ngốc nghếch nâng hai tay làm dáng cung hỉ: “Phát tài ~ Tiền lì xì tới ~”

Tần Việt phá lên cười, sáp người qua hôn bé một hơi, còn thật sự lấy một phong bao lì xì từ trong túi áo ra, cố ý nói: “Chú có tiền lì xì nè, con có muốn không?”

Tô Nham lập tức nói: “Muốn ~, nói muốn đi con.”

Nhóc mập không lên tiếng, vươn tay với xuống, nước miếng chảy dọc ra từ khóe miệng, cái tay béo ú ngốc nghếch muốn giựt lấy bao lì xì, Tần Việt cố ý lui về phía sau, nhóc mập đuổi sát, Tần Việt lại tiếp tục lui, vừa lui vừa trêu tức bé: “Muốn thì con phải tự tới lấy nha, mà nhóc mập chạy không được đâu ~ gọi chú một tiếng, chú sẽ cho con luôn ~”

Nhóc mập đá chân, kích động bước trên ghế sofa tiến về phía trước, hai mắt to tròn nhìn thẳng tầm tắp vào phong lì xì đỏ chói, quyết tâm phải lấy cho bằng được mới thôi.

Tô Nham khoanh tay đứng một bên nhìn, hò hét trợ uy: “Cố lên ~ Cố lên nào ~ Nhanh đuổi theo ~ cướp được tiền lì xì sẽ mua kẹo cho con ăn.”

“Kẹo... kẹo...” Nhóc mập lặp lại, nhào người tới.

Tần Việt nhìn bộ dáng khờ dại vừa thơ ngây lại vừa chân thành của bé con mà thoải mái cười to, tâm tình thật tốt, một tiếng trống làm nên tinh thần, cậu hăng hái rút hết tiền lì xì trong túi ra, ước chừng phải hơn hai mươi cái, xấp thành một chồng dày cộp. Tất cả đều là các bác các chú trong nhà mừng cho cậu.

Nhóc mập nhìn thấy nhiều lì xì đến như vậy, cười như một chú vịt con ầm ĩ, đứng trên ghế sofa lắc lư vọt tới.

Tần Việt đùa hăng say, cười hì hì xếp bao lì xì thành một đường, nhóc mập cứ vài bước sẽ nhặt được một bao, rồi lại tiếp tục bắt đầu tiến về cái tiếp theo, chờ nhóc mập chập chững tới sát thành sofa, Tần Việt cũng đã không còn đường lui. Cậu chuẩn bị tiếp tục lùi lại, kết quả chân vấp một cái, cả người bị sofa cản mà ngã ngửa về phía sau, cậu vội vàng quơ tay túm lấy bàn trà, nhưng bàn trà cũng không chịu nổi sức nặng bị kéo trượt đi, vang lên một tiếng kít dài, mấy thứ trên bàn cũng theo Tần Việt mà rơi rớt đầy trên mặt đất.

Tần Việt chật vật ngã ngồi, chưa kịp kêu đau đã cảm giác dưới mông có gì là lạ, vốn tưởng rằng mình sẽ phải ngã xuống sàn nhà lạnh như băng, nào ngờ lại ngồi lên được thứ gì đó mềm mềm. Sau lưng cũng được thứ gì đó khác chống lấy, giúp cậu thoát khỏi thảm trạng ngã dập cả mông lẫn lưng.

Hữu kinh vô hiểm, Tần Việt thở phào. Thứ cộm cộm dưới mông đột nhiên rút ra, Tần Việt kinh ngạc quay đầu, thấy được một đôi dép bông của người lớn.

Cái chân đang từ từ tiêu sái mà kéo về, đến bên ghế sofa rồi lại tiếp tục bắt chéo, đúng là chân của Thư Kế Nghiệp.

Tần Việt hấp tấp phủi phủi mông đứng lên: “Cám ơn anh.”

Thư Kế Nghiệp nhìn nhóc mập đang cười to khanh khách, nói: “Không có gì.”

Tần Việt ở đó chơi vui vẻ một buổi sáng, đến buổi chiều trước khi về, Tô Nham đưa cho cậu và Thư Kế Nghiệp mỗi người một chậu quất kim tiền, Thư Kế Nghiệp vui vẻ ôm ra xe, Tần Việt lại miễn cưỡng nói: “Tớ không hiểu chuyện chăm hoa cỏ cho lắm đâu.”

Lương Khuê trừng cậu: “Em lười thì có, đặt ở ban công là được rồi, không cần em lo. Ôm quà may mắn đầu năm mới về, em còn dám từ chối hử?”

Tần Việt bắt đắc dĩ gật đầu, ôm chậu quất kim tiền đi.

Cậu còn chưa lấy được bằng lái xe, lúc đến đi bằng taxi, giờ về cũng tính vậy một cái.

Đi bộ ra ngã tư, chờ vài phút hẳn vẫn có không ít taxi.

Thư Kế Nghiệp lái xe hướng về ngã tư, liếc mắt lập tức nhìn thấy Tần Việt đang ôm chậu kim tiền mà chậm rãi bước đi, cậu mặc một chiếc áo khoác ngắn màu quất, đội mũ len vàng nhạt, quần bò đen đi cùng một đôi boot da trâu cổ thấp. Vóc dáng không cao lắm, người gầy gầy, tấm lưng kia nhìn thế nào cũng giống như một cậu bé còn rất nhỏ.

Xe Thư Kế Nghiệp lướt qua người Tần Việt, anh hạ cửa kính xe nhìn về phía cậu, Tần Việt lễ phép gật đầu mỉm cười nhìn anh, xe đi xa, rồi dừng ở ngã tư, Thư Kế Nghiệp mở cửa xe bước ra, ngoắc cậu: “Lên đây đi, cậu sống ở đâu? Tôi tiễn cậu một đoạn.”

“Không cần phiền anh đâu, tôi ở đây bắt taxi rất tiện mà.”

“Có xe thì cần gì phải chờ taxi? Tôi nào có thu lộ phí của cậu đâu.”

Tần Việt vốn đã không biết giao tiếp với kiểu người như Thư Kế Nghiệp, nói thêm mấy câu đã cảm thấy chính kiến lệch lạc hết cả, chớp mắt vài cái đã bị người ta nắm mũi dắt đi mất rồi, cậu cười gượng nói lời cảm tạ: “Vâng cảm ơn anh.”

Tần Việt lên xe, báo địa chỉ nhà, Thư Kế Nghiệp cũng không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng về mục tiêu.

Sau nửa giờ, lúc về tới nhà, Tần Việt khẩn cấp mà nhảy xuống xe, Thư Kế Nghiệp nhin không được nhắc nhở: “Đừng quên chậu kim tiền của cậu đây.”

Tần Việt vội vàng ôm chậu quất kim tiền ra từ cửa sau, rồi tiếp tục vội vàng mà nói với Thư Kế Nghiệp: “Cảm ơn!”

“Không cần khách khí.” Thư Kế Nghiệp quay đầu lái xe rồi đi.

Tần Việt về đến nhà, Trác Liên Chi đón lấy chậu quất, cười hỏi: “Anh họ con tặng hả?”

“Vâng, con ở đó chơi nửa ngày rồi, ha ha, thằng nhóc nhà anh họ đáng yêu chết luôn, thông minh lắm.”

Trác Liên Chi nhớ tới bé con kia cũng bật cười, dọn xong chậu quất kim tiền, Trác Liên Chi do dự một hồi, vẫn không nhận được hỏi con mình: “Việt Việt, vừa rồi ai đưa con về vậy?”

Tần Việt sững sốt: “Mẹ nhìn thấy ạ? Đó là Boss của Tô Nham đấy, hôm nay anh ta cũng tới đó chúc tết.”

“À...”

Trác Liên Chi hình như đang suy nghĩ gì đó, nhìn Tần Việt mà muốn nói lại thôi.

Tần Việt dù có không hiểu chuyện, nhưng vẫn rất miễn cảm.

Trong lòng lập tức khẩn trương, hỏi: “Mẹ, sao thế ạ?”

Trác Liên Chi cầm một quả táo đỏ lên, buông xuống, rồi lại cầm lên, cứ tới tới lui lui vài lần, rốt cuộc nở một nụ cười nói: “Việt Việt, mẹ với các cậu của con từng nói chuyện rồi. Con... Dù con thích con trai cũng không sao hết, anh họ con giờ sống rất tốt, cậu con cũng không phản đối. Vậy nên ý của mọi người và mẹ là, nếu con gặp được người thích hợp, vậy cứ dừng cảm chút mà nói cho mọi người biết. Chỉ cần người đó không có vấn đề gì, đối xử tốt với con, vậy là được.”

“Chỉ cần người đó đối xử tốt với con... Chỉ cần điểm ấy thôi là tốt rồi, phải đối xử với con thật tốt.” Trác Liên Chi thì thào lặp lại, như một lời cầu nguyện chân thành nhất.

Chuyện này có nên tính là mãn hạn ra tù không đây? Hoặc so sánh như khoan dung đại xá, hoặc cũng có thể là thỏa hiệp, là thành toàn, là sự bảo vệ hết mực dành cho cậu.

Đối với một người đồng tính mà nói, có được lời nói này, thái độ này của gia đình, không thể nghi ngờ như tới được thiên đường trong thánh kinh, nghe được thanh âm đẹp nhất, đạt được hạnh phúc thật lớn lao.

Tần Việt cũng không khỏi cảm thấy rung động, cậu vốn tưởng mình sẽ cao hứng, sẽ kích động cười thật to.

Thế nhưng khi nụ cười tràn tới khóe miệng, cậu chợt nhớ đến cậu bé duy nhất từng mang lại hạnh phúc cho mình... Nhớ tới cô gái bên cạnh người ấy, nhớ tới khuôn mặt của một người đàn ông trưởng thành.

Mười năm xa cách, người con trai mà cậu yêu đã biến thành một người đàn ông.

Mà người sánh bước bên cạnh hắn, đã không còn là cậu.

Sự tiếp nhận của mẹ là thánh âm, nhưng cõi lòng Tần Việt lại trống rỗng, bởi cậu tìm không được ‘người đó’ để có thể đưa về nhà.

‘Người đối tốt với con’.

Edit: Khụ, mãi cảm thán linh tinh quên cả chú thích: bé mập phải gọi thúc thúc, còn Tô Nham gọi thân mật là ‘Tô Tô’, nghe gần giống nên chắc bé không phân biệt được. Còn Tô nữ vương thì vẫn cứ rất là sung sướng ()

Việt Việt à, cái người đó chính là cái người đó đó đó, chẳng cần đi tìm mà được với chả không được đâu >____<

Thư tiểu công chưa gì đã đầy tiềm chất ôn nhu, sủng vợ rồi, còn bày đặt bình tĩnh chuyển kênh =v= Không hiểu sao thấy anh Nghiệp rất hợp với màu tím, vừa ổn trọng vừa sắc bén lại cũng vừa ấm áp, biết quan tâm:’3

5. Chương 5: Một Lần Nữa

Sau đợt nghỉ tết, Tần Việt phải tham gia một lớp huấn luyện mỹ thuật. Khoảng cách ba tháng tới kỳ thi đầu vào của chuyên ngành mỹ thuật giờ chỉ còn vồn vồn hơn một tháng mà thôi, tuy rằng cậu vẫn luôn tự tin vào trụ cột mỹ thuật của mình, nhưng lúc này cũng không có cách nào chỉ ngồi chơi xơi nước được nữa.

Lớp huấn luyện tên là ‘Anh hùng’ đó có khoảng ba trăm học viên mỹ thuật muốn thi vào đại học, tất cả đều là những nhóc niên thiếu mười bảy mười tám tuổi, một đám tỏa ra sức sống thanh xuân, hoạt bát đáng yêu. Ngày đầu tiên Tần Việt tới, lớp A của cậu chỉ có năm sáu người đang ngồi vẽ tranh, cậu đoán tội nhỏ vẫn còn đang đắm chìm trong không khí ngày tết, chưa chịu đến báo danh.

Thầy giáo không hiểu rõ lắm về tình huống của Tần Việt, chỉ biết đứa trẻ to xác sắp ba mươi này bất hạnh sinh bệnh đặng đặng mười năm, nay đã bình phục, muốn một lần nữa thi chuyên ngành mỹ thuật, thật cố gắng để thi đậu vào một đại học. Thầy giáo vừa cảm thấy đồng cảm, lại vừa mang theo vài phần bội phục. Bởi vậy có vẻ chú ý nhiều hơn tới Tần Việt, cậu vừa tới báo danh, thầy dạy phác họa đã đứng phía sau nhìn cậu vẽ, thỉnh thoảng lại chỉ đạo một chút.

Những chương trình học cơ bản này Tần Việt đã từng học một lần rồi, lúc này thực hành lần nữa không hề cảm thấy ngượng tay tạo nào, cậu vốn đã vô cùng yêu thích vẽ tranh, có thể ngồi yên tĩnh để vẽ cả ngày, ngay lập tức có thể đầu nhập vào nó, còn thật sự đặc biệt chuyên chú.

Những học sinh khác trong lớp không biết chuyện của Tần Việt, cách ăn mặc của cậu lại rất giống học sinh, trên đầu còn đội mũ len, thật nhìn không ra đã sắp thành đàn ông ba mươi tuổi tới nơi rồi. Lại nói, không phải không có nam sinh trung học bộ dạng già hơn tuổi, thích để râu, nhìn qua như hai mươi ba mươi cũng bình thường. Hơn nữa, chẳng có chuyện ai đó bỗng nhiên chạy tới hỏi bạn cùng lớp của mình bao nhiêu tuổi.

Bọn họ có vài phần tò mò với Tần Việt nhập học muộn, đến tháng này mới đi học mỹ thuật thì có chút không kịp nữa rồi, sau mười lăm tháng giêng, trên cơ bản đã không còn chương trình học nào nữa. Mỗi học sinh đều không sai biệt lắm đang bốn ba khắp nơi tham gia các loại cuộc thi, trước kỳ thi ba tháng, có vô số các cuộc tranh tài chờ đợi bọn họ, nội tỉnh, ngoại tỉnh, từ học viện mỹ thuật trung ương cho tới hệ mỹ thuật của các trường đại học, gì cũng có. Các trường tuyển học sinh mỹ thuật nói chung đều sẽ tổ chức một cuộc thi riêng lẻ trước kỳ thi tuyển đầu vào chính thức. Chẳng qua những cuộc thi như thế này học sinh đều được tự nguyện chọn lựa, nếu nguyện ý, có thể chẳng cần tham gia cái nào hết, chỉ lo cho kỳ thi đầu vào chung của cả nước là được, đó mới là một cửa quan trọng nhất, không qua được vòng này thì toàn bộ những cuộc thi trước chẳng còn ý nghĩa. Nhưng đồng dạng, nếu nhắm vào hệ mỹ thuật của một trường nào đó, như vậy trước khi kỳ thi chung vẫn phải tham gia vào cuộc thi họ tổ chức, cuộc thi trước ba tháng, kỳ thi đầu vào, và thi các môn văn hóa, đủ điểm qua cả ba cửa, mới có thể trúng tuyển.

Ngày đầu tiên Tần Việt tới báo danh, thầy giáo có chút phân biệt đối xử với cậu, vốn lo lắng trụ cột của cậu không tốt, không qua nổi kỳ thi đầu vào năm nay, không nghĩ tới tiêu chuẩn của Tần Việt tốt đến bất ngờ, trụ cột cực kỳ vững chắc, còn xuất sắc hơn cả đám học sinh mỹ thuật ổng dạy nữa.

Thầy giáo không khỏi hỏi cậu: “Ngày trước em học mỹ thuật được bao lâu rồi?”

Tần Việt nói sự thật với hắn: “Từ nhỏ em đã thích vẽ tranh, hết lớp 11 thì tham gia lớp mỹ thuật chính thức, em từng tham gia một lần thi đầu vào, được 220 điểm.”

Thầy giáo bình tĩnh đại ngộ, đám nhóc vây xem bên cạnh hâm mộ hô lên: “Oa, 220 điểm nha! Lợi hại! Max điểm mới có 250 thôi.”

“Nét vẽ đẹp quá đi.”

“Kết cấu cũng chuẩn quá xá.”

“Thấu thị thiệt mạnh.”

Thầy giáo mỉm cười gật đầu: “Chiều nay vẽ tranh bột màu, tôi sẽ xem cảm nhận màu sắc của em ra sao.” Có vài học sinh trụ cột phác họa vững chắc, nhưng cảm nhận màu sắc lại kém một cách thần kỳ, quả thực phải nói là không thấm mỹ đến bất lực, chỉ cần dựa vào màu lập tức thê thảm vô cùng. Đây là hiện tượng lệch môn trong mỹ thuật, mà một khi đã lệch thì muốn đạt điểm cao rất khó. Tất cả các loại hình thi mỹ thuật cơ bản đều gồm ba phương diện, phác họa, lên màu bột (màu nước) và vẽ tốc ký.

Tần Việt im lặng gật đầu, tiếp tục vẽ tĩnh vật.

Bút chì loẹt xoẹt di động trên giấy vẽ, từng nét vẽ từ nét bút chì đen hẹp dài mảnh khảnh bất tri bất giác đã hợp thành một bức tranh tĩnh vật giao nhau từ sắc đen trắng xám, họa nên khăn trải bàn, quả táo, chén đĩa, bình hoa, nhành hồng, giống y như đúc, sinh động ngập sức sống.

Có học sinh ở phía sau khen không ngớt: “Họa phong thiết trơn mượt quá đi.”

Mỗi ngày ở lớp huấn luyện của Tần Việt đều trôi qua thật phong phú, những ngày bận rộn như thế khiến cậu cảm thấy an tâm, hơn nữa còn đầy sự mong mỏi. Sáng sớm đạp xe tới lớp huấn luyện, giữa trưa cùng đám nhóc học sinh đi ăn tiệm, tối về nhà cùng mẹ cậu ăn cơm chiều, cuộc sống giản đơn, lại nhiều thật nhiều những nét vui cười.

Tần Việt thực chịu khó, hoặc phải nói cậu đã yêu cuộc sống như vậy mất rồi. Ngoài vẽ tranh ở lớp huấn luyện, buổi tối về nhà, sau khi ăn cơm tắm rửa xong, cậu sẽ lại tiếp tục luyện tập tốc ký nhân vật và tĩnh vật hai đến ba tiếng đồng hồ, tập hợp các loại tác phẩm lớn nhỏ nhỏ cậu hoàn thành mỗi ngày cũng không dưới hai trăm tấm, số lượng như vậy tuy chưa phải nhiều nhất, nhưng với việc duy trì nếp sống cứ đúng mười giờ tối sẽ đi ngủ, Tần Việt cảm thấy như thế đã là cực kỳ tốc độ rồi.

Qua nửa tháng đầu năm, lớp huấn luyện sôi trào, giáo viên bận rộn, học sinh cũng vội vã, họ chỉ đạo học sinh tham dự các cuộc thi ở những trường dạy mỹ thuật khác nhau, mỗi ngày đám nhóc lo chạy tới chạy lui giữa các trường thi, trả giá không chỉ là mồ hôi công sức, mà còn cả tiền bạc đang chảy ra như suối.

Học chuyên ngành nghệ thuật luôn là một lựa chọn đắt tiền, không nói tới giấy, bút, màu rồi các loại công cụ vừa quý vừa đắt, chỉ riêng phí báo danh trong thời kì ngắn ngủi này cũng đã là một thử thách.

Có những học sinh vì thêm bảo hiểm cho bản thân mà cơ bản cứ trường nào mở thi đều sẽ chạy tới báo danh, chỉ cần thời gian thi không bị trùng lặp, sẽ đi thử tất cả một lượt, cuối cùng kiểu gì cũng đỗ được một trường. Phí báo danh của mỗi trường khoảng một trăm hai trăm như thế, tính gộp lên quả thực rất xa xỉ.

Lại có những học sinh khác có cùng ý nghĩ với Tần Việt, không phải vì để may mắn rớt trúng người rồi trúng tuyển vào trường nào nào đó, mà vì họ muốn dựa vào những cuộc thi này để rèn luyện bản thân.

Tần Việt đăng ký năm trường, tiêu hết khoảng một ngàn tệ phí báo danh. Hơn nữa sân thi khác nhau, chia thành năm ngày, vì cuộc thi, cứ sáng sớm sáu giờ Tần Việt đã xách xe ra cửa, Trác Liên Chi nói để gọi người đưa đón, nhưng cậu vẫn kiên trì muốn tự mình đi thi. Trác Liên Chi cũng không ép buộc, nhưng trước hôm thi sẽ nấu cho Tần Việt một bàn đồ ăn thật phong phú.

Bình thường thi đến giữa ngày kết thúc, Tần Việt ra khỏi cổng trường sẽ gặp học viên cùng lớp huấn luyện, đám nhóc đó sẽ nhiệt tình giữ chặt lấy cậu kéo vô tiệm ăn trưa. Có đôi khi thời gian vội vã, bọn họ cũng sẽ mua hộp cơm ngay quán nhỏ gần đó, rồi nường cái nắng ấm áp đầu xuân, ngồi xồm ven đường hi hi ha ha cười đùa đánh chén.

Ở lớp huấn luyện, tính ra Tần Việt là người đi thi ít nhất, thi xong năm trường, Tần Việt sẽ không ra ngoài chịu khổ nữa, mỗi ngày đều dành thời gian luyện tập trụ cột trong phòng vẽ, ngẫu nhiên hưng trí lên, sẽ ở sau lưng thầy giáo vụng trộm vẽ một ít thứ linh tinh ảo diệu gì đó. Dùng bút chì vẽ phác, sau đó dùng

màu nước để lên màu, thành quả cuối cùng là những bức tranh minh họa vẽ tay thiệt lộng lẫy. Mỗi lần Tần Việt vẽ xong, liền bị đám nhóc cùng lớp sung sướng thỏa mãn đòi xin lấy về sưu tầm. Thầy giáo nhìn thấy cũng bật cười, tùy ý nói: “Những tác phẩm này về sau đều tùy các em muốn sáng tác lúc nào cũng được, có điều giờ vẫn phải lấy trụ cột làm trọng cái đã.”

Nhưng thầy giáo nói vậy xong, sau đó lại lên tìm Tần Việt, muốn lấy hai bức tranh minh họa đã lên màu của cậu, dùng làm poster tuyên truyền cho lớp huấn luyện. Tần Việt không cần suy nghĩ đã đồng ý, khi triển lãm poster dùng để chiêu sinh cho lớp mới ra lò, trong những tác phẩm của học sinh, tranh của cậu chiếm tới một nửa. Lúc Tần Việt nhìn thấy trong lòng khá cao hứng, có cảm giác bản thân đạt được thành tựu nho nhỏ, rồi có một nhóc cùng lớp bí mật hỏi thăm cậu, hai bức tranh gốc ấy thầy giáo trả cậu bao nhiêu tiền phí tuyên truyền?

Tần Việt ngẩn ngơ lắc đầu, nhóc đó hèn mọn nói, thật sự là vắt cổ chày ra nước mà! Anh bị ngốc hử, mấy chuyện này ít nhất phải đòi ít tiền nhuận bút chứ.

Nói tới tiền nhuận bút, nghe qua thật thô tục, cậu thích vẽ tranh, không phải vì tiền mới vẽ. Nhưng nay, Tần Việt đột nhiên cảm thấy cậu cũng không cần cái sự thanh cao đó.

Cậu ở trong tiếng oán giận hỗn hển của nhóc cùng lớp kia, nhớ tới vài ngày trước cha tìm cậu nói chuyện.

‘Việt Việt con đừng oán hận ba, quả thật ba cảm thấy thất vọng về con, nhưng còn chưa máu lạnh tới độ mong con đi chết. Con xúc động muốn tự sát, có biết ba và mẹ con đau lòng đến bao nhiêu? Sợ hãi đến nhường nào không? Tuy ba đã tổn thương con và mẹ con, nhưng từ khi con còn nhỏ cho tới lớn, kể cả mười năm này, ba cũng không bạc đãi con. Ba nuôi con lớn thật tốt, không để con phải chịu bất cứ áp lực nào. Thứ gì tốt thứ gì đắt tiền hiếm lạ đều mua cho con. Con nằm viện mười năm, tất cả chi phí ở bệnh viện bên Mỹ đều là ba trả, đương nhiên mẹ con và cậu con cũng trả, có lẽ con cảm thấy không có ba, bọn họ cũng sẽ giúp con thôi. Nhưng, ba dù sao cũng là ba con, ba chỉ muốn con hiểu rằng, ba cam tâm tình nguyện nuôi con, dù có phải tiêu nhiều tiền hơn nữa cho con cũng không thành vấn đề, đây là trách nhiệm của ba, ba không trốn tránh nó.’

‘Giờ đây con đã khỏi bệnh rồi, người cũng trưởng thành rất nhiều. Về sau có chuyện gì khó khăn thì cứ tới tìm ba, tài sản của ba vẫn có một nửa dành cho con, nhưng ba không muốn nhìn thấy con dùng ánh mắt oán hận ấy để trừng ba, con phải hiểu, ba không nợ con bất cứ điều gì! Ba có thể vì con mà làm được tất cả mọi thứ trên đời.’

‘Con có biết tiền thuốc men mười năm của con là một khoản phí dụng lớn đến thế nào không? May đó là ba, nếu như con sinh ra trong gia đình khó khăn một chút, vậy chỉ có thể bắt đắc dĩ mà để con ngủ mãi mãi thôi.’

‘Mẹ con có thể hận ba, nhưng con thì không.’

Tần Việt không nói nên lời một tiếng hận, nhưng lại cũng chẳng thể mở miệng một lần nữa gọi tiếng ba. Hai cha con họ đối mặt, lại như thể cách cả dòng Trường Giang như thế.

Trong lòng cậu trào lên một thứ gì đó thật mãnh liệt, khiến cậu muốn thoát ra, thoát khỏi hết thảy những chuyện này.

Nhóc cùng lớp lại nói cho cậu biết học sinh mỹ thuật có trụ cột tốt, thật ra có thể tự mình nhận vẽ tư, tiền nhuận bút từ mấy chục đến mấy ngàn đều có cả, kiếm được một sợi lông thì một sợi lông, tóm lại nhiều tiền tiêu vặt vẫn là chuyện tốt. Hơn nữa đó cũng coi như một rèn luyện nho nhỏ khi bước một chân vào xã hội.

Học sinh bây giờ ngày càng chú trọng nhiều thứ hơn, theo đuổi những thứ thời thượng đẹp đẽ, theo đuổi hàng hiệu xa xỉ, có cơ hội kiếm tiền nào ai sẽ bỏ qua cơ chứ, đừng nhìn tui nhỏ chỉ mới mười mấy, nhưng lòng sáng như tuyết, thông minh lắm. Nói tiếp, chi tiêu cần cho mỹ thuật rất lớn, có thêm thu nhập có thể san sẻ bớt áp lực.

Nhưng học sinh học mỹ thuật nhiều như thế, trụ cột không những tốt, mà tranh minh họa nguyên sang có linh tính lại không phải ai cũng có khả năng. Tần Việt được gợi ý, sau khi về nhà liền lên mạng tìm hiểu một phen, rồi gia nhập một diễn đàn tranh minh họa rất náo nhiệt, đăng ký bút danh mới, post liền một mạch mấy chục bức. Trong những tác phẩm này, có rất nhiều đã từ mười năm trước, cậu tỉ mỉ chọn ra những bức đặc ý nhất.

Tần Việt hoàn toàn là người mới ở lĩnh vực này, không thể nghi ngờ cậu chẳng tìm được lối tắt, cậu còn chưa có danh khí, muốn kiếm được tiền không phải chuyện dễ dàng như thế. Tần Việt ôm hai phần chờ mong thật lớn với internet, rồi tiếp tục đi học lớp huấn luyện như trước. Về nhà ngẫu nhiên lên mạng nhìn, lầu dưới trong topic mỗi ngày lại thêm nhận xét mới, những người đó đều là đồng đạo, cùng bình luận những tác phẩm của Tần Việt, cậu cũng khá thích thú với cách trao đổi này, thường thường sẽ lên trả lời vài câu, rồi lại up thêm một hai tác phẩm mới. Còn chưa đợi được tin tức nào thực dụng trên mạng, thầy giáo của Tần Việt lại lên đến tìm cậu.

“Sáu mươi tranh vẽ tỉ lệ đầu thân 1:2, thầy cho em kiểu dáng, em xem có vẽ được không? Hoàn thành trong hai ngày, có được không?” Thầy giáo dường như có chút sốt ruột rút bản thảo cho Tần Việt xem, hần cảm thấy với trụ cột và tốc độ của Tần Việt thì hẳn không thành vấn đề.

Tần Việt lật qua bảng vẽ, cảm thấy không có áp lực, cái gọi là đầu thân 1:2 chính là một cách vẽ chibi, các nhân vật tròn tròn đơn giản, đây là một loại hình thương mại tranh minh họa trẻ em, vẽ phác rất đơn giản, Tần Việt chỉ cần vài phút là có thể hoàn thành một bức.

“Không thành vấn đề.”

“Thật quá tốt, nhớ rõ động tác không thể trùng lặp, thầy sẽ cho em một quyển sách tham khảo động tác là ổn thôi, đợi chút nữa thầy mang tới cho em. Em nhất định phải hoàn thành trong hai ngày đó!”

Tần Việt cúi đầu trầm mặc một hồi, chậm rãi ngẩng đầu lên, vô thức xoay xoay bút chì trong tay, cứng ngắc đối mắt với thầy giáo: “Có tiền nhuận bút không ạ?”

Thầy giáo cũng không cảm thấy kỳ lạ, rất khẳng khái nói: “Đương nhiên là có, sáu mươi bức không phải số lượng nhỏ, thầy vốn nghĩ lúc nào rảnh sẽ hoàn thành, ai ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật sự không có

thời gian, hai ngày nữa sẽ tới hạn, nên không muốn thất tín với người ta. Như vậy đi, loại tranh minh họa đen trắng đơn giản này, nhà xuất bản thường trả thầy 31 đồng, đó là vì thầy có chút danh khí về khoản vẽ minh họa, có điều em vẫn là người mới, dùng tên của em nộp bản thảo chỉ được 10-15 đồng một bức thôi. Tất cả em có thể dùng tên của thầy để nộp, như vậy có thể được gấp đôi tiền nhuận bút, toàn bộ đều cho em. Hoặc dùng tên của em, nhuận bút ít đi một nửa, tự em lựa chọn đi. Thầy đề nghị em dùng tên của mình, miễn cho thầy bị nói mời vẽ hộ, ha ha. Hơn nữa em đưa nhiều tranh, sau này sẽ dần nổi danh hơn, khi đó nhuận bút sẽ nhiều hơn.”

Nhuận bút 10-15 đồng một bức, tổng cộng sáu mươi bức.

Nếu 10 đồng, vậy có thể được 600 tệ tiền nhuận bút.

Nếu 15 đồng, vậy có thể được 900 tệ rồi.

Tiền nhuận bút vượt quá 800 còn phải nộp thuế, cuối cùng sẽ trừ đi 14 từ 900 tệ, thực tế được trả 886 tệ thôi.

Thời đại bây giờ, ăn một cái hamburger ở KFC đã gần 20 tệ, 886 tệ, có thể mua khoảng 40 cái.

40 cái hamburger, người bụng nhỏ có thể ăn 40 bữa trưa, một tháng lẻ mười ngày.

“Trong hai ngày em sẽ hoàn thành hết cho thầy.”

Hai ngày sau, Tần Việt giao bản thảo, thầy giáo cảm thấy mỹ mãn mà đưa cho cậu 900 tệ: “Ít nhiều gì cũng là em giúp thầy, tiền nhuận bút thầy trả trước cho em, nếu nhà xuất bản chuyển khoản còn phải trừ thuế, không lấy được 900 đồng.”

Tần Việt nhận khoản nhuận bút thứ nhất của mình, thu nhập đầu tiên kể từ khi chào đời cho đến nay, 9 tờ tiền đỏ chói.

“Em cảm ơn thầy.”

Tần Việt đeo băng vẽ trên lưng, cưỡi xe đạp xuyên qua con đường như tranh vẽ.

Lúc này đã là tháng ba, thời tiết ấm áp lên. Mũ len không còn thích hợp để cậu đội thường xuyên nữa rồi.

Xe đạp nhẹ nhàng bon bon đi trên đường, băng qua một salon làm tóc, Tần Việt kéo phanh xe dừng lại, từ cánh cửa thủy tinh nhìn thấy được ảnh ngược của chính mình, cậu mỉm cười, mà cậu trên cánh cửa thủy tinh ấy cũng cười.

Tần Việt kéo chiếc mũ trên đầu xuống, mái tóc hơi dài lộn xộn phiêu động trong gió.

Cậu khóa xe, đẩy cửa bước vào.

“Tôi muốn nhuộm tóc.”

Một giọng nói thật quen thuộc lập tức tiếp lời.

“Nhuộm màu vàng nâu nhạt đi, rất hợp với cậu đó.”

Tần Việt kinh ngạc nhìn qua, ông chủ lớn Thư Kế Nghiệp rõ ràng vừa mới cắt tóc xong, đang cười nhàn nhạt đi về phía cậu.

Lần đầu tiên cậu thật sự đánh giá kĩ anh, nghĩ thầm Boss này thiệt anh tuấn quá đi.

Tui về rồi đây, tuần rồi ốm ngắc ngư, giờ mới lết dậy được, mọi người nhớ đề phòng thời tiết hâm dỏ (*’ *)

Từ giờ bắt đầu chuyển sang Thư tiểu công lừa Tần tiểu thụ về nhà nuôi rồi, sẽ không nhắc mấy đến quá khứ nữa đâu:’3

Nói thế nào nhấy, Tô Nham vừa cứu Tần Việt 1 mạng, vừa tìm cả chồng cho ẻm luôn =))

6. Chương 6: Nhuộm Tóc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Salon làm tóc này khá có tiếng trong khu vực, nên Tần Việt cũng cảm thấy yên tâm khi chọn nó, chỉ là không ngờ tới có thể đúng dịp gặp được Thư Kế Nghiệp. Bất quá hai người không thân, chỉ đơn giản bắt chuyện vài câu, Tần Việt đã bị thợ làm tóc tha đi ngồi trước gương.

Cậu đảo qua các kiểu tóc của người mẫu trên tạp chí, nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn màu vàng nâu nhạt như lời Thư Kế Nghiệp nói ban nãy, Tần Việt hơi hơi do dự, rồi nói với thợ làm tóc: “Cứ màu vàng nâu nhạt đi, nhìn rất ổn.” Cậu chỉ vào người mẫu nam trên tạp chí nói tiếp: “Kiểu tóc thì cắt thế này là được rồi.”

Thợ làm tóc giúp cậu gội đầu, Tần Việt lấy di động ra gọi cho Trác Liên Chi, nói mình đang đi cắt tóc, phỏng chừng phải tới muộn mới có thể về nhà, Trác Liên Chi bảo vậy bà dứt khoát đi nhảy với bạn luôn, muộn muộn chút cũng mới về.

Lực độ xoa bóp trên đầu thật thoải mái, Tần Việt nhắm mắt hưởng thụ, sau đó bỗng nhú mày, hổi hân không ăn tối trước rồi hăng đi cắt, cái bụng nhỏ bắt đầu than đói, mà cả cắt lẫn nhuộm hân phải tốn đến vài tiếng.

Tần Việt không khỏi quay đầu nhìn về phía Thư Kế Nghiệp, tóc của anh sắp cắt xong rồi, giờ đang ở bước chăm sóc cuối cùng. Tần Việt do dự không biết có nên chờ Thư Kế Nghiệp làm xong rồi nhờ anh mua giúp cái gì đó để ăn không, hay là cứ gọi luôn đồ ăn ngoài mang tới. Đang nghĩ, Thư Kế Nghiệp ngồi nghiêng nghiêng đối diện chợt đưa mắt nhìn qua, Tần Việt cười gượng.

Thư Kế Nghiệp thành thạo tìm đề tài tán chuyện: “Tôi nhìn thấy bảng vẽ sau lưng cậu ban nãy, cậu học mỹ thuật hả?”

Tần Việt lập tức gạt đầu: “Vâng, vừa mới tan lớp huấn luyện xong... Khụ, hôm nay tôi nhận được ít tiền nhuận bút, nên muốn đi cắt tóc.” Ngờ ngẩn của cậu có chút ngập ngừng, có lẽ vì niềm vui sướng lần đầu tiên kiếm được nhuận bút, nên không nhận được muốn chia sẻ với ai đó. Cậu thậm chí đã nghĩ tốt, chờ cắt tóc xong, khi về sẽ dùng số tiền nhuận bút còn lại mua cho mẹ một phần bánh ngọt mà bà thích nhất, hoặc mua một bó Uất kim hương mà bà yêu nhất.

Thư Kế Nghiệp cười một tiếng, ánh mắt dừng ở bảng vẽ Tần Việt đặt trên ghế sofa, ôn hòa nói: “Chuyên ngành nào thế? Trụ cột phác họa? Hay đồ họa CG(1)?”

Nhắc tới phương diện vẽ tranh, Tần Việt liền trở nên hoạt bát hơn hẳn, lập tức như mở khóa hộp tranh, ngay cả âm lượng như nẩy nổ sức sống.

“Tôi vẫn còn đang học trụ cột phác họa, màu nước, tốc ký, kỳ thi đầu vào ngay sắp tới rồi, chờ sau đó mới có thời gian rảnh để vẽ tiếp cái khác. Ban đầu chủ yếu phác họa tĩnh vật, rồi tĩnh vật bột màu, hiện tại đổi sang phác họa nhân vật, phần lớn chỉ có phần đầu người thôi, cũng ít phải lên màu hơn, còn tốc ký toàn là nhân vật với cảnh tượng thôi, trực tiếp vẽ chân dung, có người mẫu thay phiên. Đồ họa CG mà anh nói là dùng phần mềm máy tính để vẽ phải không, tôi còn chưa học được cái đó, chờ thi đỗ đại học rồi mới học, thật ra tôi cảm thấy vẽ bằng tay vẫn dễ hơn nhiều, dù sao đã vẽ mười mấy năm, quen lắm rồi. Có điều máy tính vẫn có chỗ tốt của nó, tốc độ có thể nhanh hơn, hơn nữa bây giờ rất nhiều bản thảo yêu cầu dùng đồ họa máy tính, sửa chữa có tính linh hoạt cao hơn. Anh cũng hiểu biết về mấy thứ này hả?”

Tần Việt rốt cuộc cũng dừng lại, hơi hơi cười hỏi Thư Kế Nghiệp, ngay cả đầu cũng không tự chủ được mà nghiêng về phía đối diện, thợ làm tóc bắt đầu chỉnh đầu cậu về chỗ cũ, Tần Việt xấu hổ nói nhỏ: “Ngượng quá, tôi sẽ không cử động lung tung nữa.”

Ý cười của Thư Kế Nghiệp càng sâu hơn, nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười đầy sức sống của Tần Việt, nói: “Tôi đương nhiên sẽ hiểu rồi, tôi cũng từng học mỹ thuật.”

“Thật sao?” Tần Việt ngạc nhiên cực kỳ, trong lòng càng thêm cao hứng, tựa như tìm được một người đồng đạo với mình.

Thư Kế Nghiệp gạt đầu: “Từ khi còn nhỏ xíu đã bắt đầu học, đến tận trước khi vào đại học mới bỏ.”

“Oa! Anh học phương diện nào?”

“Tranh sơn dầu.”

“Vậy trụ cột của anh nhất định phải siêu tốt, muốn vẽ tranh sơn dầu, trụ cột đều phải rất vững chắc. Tôi cũng rất thích tranh sơn dầu, đặc biệt là tranh phong cảnh ấy. Tôi tính vào đại học sẽ đăng ký khoa tranh sơn dầu.”

“Thi vào học viện mỹ thuật?”

Tần Việt vuốt mồ hôi lác đầu: “Học viện mỹ thuật đích thật là lựa chọn đầu tiên, đáng tiếc không thi đậu, rớt mất rồi...”

Thư Kế Nghiệp nói toạc ra luôn: “Thành tích các môn văn hóa quá kém hả?”

Tần Việt không khỏi trừng anh một cái: “Cũng không phải đặc biệt kém mà... Vì điểm tuyển của học viện mỹ thuật từ trước đến nay vẫn rất cao, riêng điểm số thôi đã ngang các trường tuyển một rồi, có phải học

sinh mỹ thuật hay không cũng không khác nhau là bao. Tôi phải thi được điểm cao như thế, mới có thể không có áp lực.”

“Vậy cậu kém đến mức nào?”

“Nếu là trường tuyển hai...” Tần Việt buồn bực trả lời: “Thật ra trường tuyển hai, khoa tranh sơn dầu cũng khá lắm mà.”

“Vậy sao hiện tại cậu không cố gắng nâng cao thành tích văn hóa?” Thư Kế Nghiệp nhú mày hỏi.

“Tôi vẫn đang cố đó chứ, ngoại trừ vẽ, thời gian rảnh rỗi còn lại đều để học bổ túc hết, nhưng muốn nâng cao đến một hai trăm điểm, ngang nói mới rồi. Luôn có mấy môn học vắn, học thế nào cũng không vào được.”

Thư Kế Nghiệp nhìn bộ dạng khổ đau một cách đương nhiên của cậu, thả ra một tiếng thở dài dằng dặc: “Cũng chính là gỗ mục đó hả?”

Tần Việt nhú mày, nhỏ giọng hừ một tiếng, nói: “Người nào cũng có lĩnh vực mình am hiểu và không am hiểu chứ.”

“À, vì tôi chưa bao giờ được cảm nhận điều đó.” Thư Kế Nghiệp cười đến vô cùng thêm dòn.

“... Anh có cái gì không biết không?” Tần Việt giận dỗi.

“Ừm, đơn giản mà nói thì cầm kỳ thư họa đều biết hết.”

Tần Việt lập tức xì một tiếng: “Thối phòng cũng không phải phòng như vậy đâu...”

Thư Kế Nghiệp cười ha ha: “Cũng không phải tôi nói khoác, cậu phải tin rằng, trên đời này luôn có vài người thực sự cực kỳ không tầm thường, thông minh sớm, chăm chỉ cần cù, chỉ vắn vện hai điều này thôi đã đủ để tạo nên một nhân tài mọi mặt rồi.”

“Làm Boss của Tô Nham, anh thật sự đúng là nhân tài.” Tần Việt cười đến bả vai run rẩy, mặt mày cong lên thoải mái lạ thường, thợ làm tóc lại đỡ khóc đỡ cười cố định cậu, nhỏ giọng nói: “Cầu bình tĩnh, không nên lộn xộn.”

Thư Kế Nghiệp khoanh tay chờ cậu cười đủ rồi, mới vô cùng bình tĩnh trấn định nói: “Vậy trong mắt cậu như thế nào mới coi là nhân tài? Picasso? Van Gogh?”

Tần Việt nghe vậy xua xua tay, buồn cười khụ khụ, nói: “Tuy rằng tôi thích mỹ thuật, nhưng nói thật tôi không hiểu ‘nghệ thuật’, tranh của Picasso tôi lại càng không hiểu, còn chuyện xưa của Van Gogh cũng khá thú vị. Tôi thích nhiều tranh lắm, không thể kể rõ được.”

Tần Việt nói xong thấy Thư Kế Nghiệp một bộ như không muốn phản bác, vì thế bổ sung một câu: “Sở thích của tôi nông cạn lắm, anh cứ cười đi cũng được.”

Thư Kế Nghiệp cười mà không nói, đây là lần thứ ba anh gặp Tần Việt. Mỗi một lần gặp cậu lại mang tới một cảm giác khác nhau, lần đầu tiên thấy cậu, anh cảm thấy đó là một người mắc bệnh không nhẹ. Lần thứ hai cảm thấy đó là một cậu bé đơn thuần, có chút ngượng ngùng, lại thêm chút lặng yên. Hôm nay, lần thứ ba, Tần Việt cũng không im lặng, tính cách không trầm chút nào, thật ra còn nói rất nhiều.

Cảm giác trước kia, Tần Việt hết như một bức tranh trắng đen được treo trên tường, mà theo thời gian trôi qua, con người trong tranh ấy dần dần dâng lên sức sống, nở rộ thành thật nhiều màu sắc khác nhau.

Tóc Thư Kế Nghiệp đã hoàn thành, thợ làm tóc đưa anh đi trả tiền, Tần Việt lẳng lẳng thở dài trong lòng, lần này Thư Kế Nghiệp đi mất, ngay cả người để tám chuyện với mình cũng không có nữa, ngồi không thật nhàm chán quá đi mà.

Đang lúc cậu buồn bực dở, Thư Kế Nghiệp lại ôm bảng vẽ của cậu quay lại, hơn nữa còn ngồi ở ghế ngay bên cạnh.

“Không ngại tôi mở ra xem chứ?”

Tần Việt lắc đầu: “Anh cứ xem đi. Anh không vội về sao? Đã hơn bảy giờ rồi đó.”

“Tôi không đi làm buổi tối.” Thư Kế Nghiệp nói xong liền mở bảng vẽ ra, số tranh kẹp bên trong rất nhiều, túi chứa hai bên đề căng phồng, áng chừng ít nhất cũng phải trên trăm tấm. Một phần là giấy phác họa dày, một phần là giấy mỏng khổ A4, Thư Kế Nghiệp đầu tiên là lật chồng tranh A4, Tần Việt thấy vậy giải thích: “Đây là thầy giáo ở lớp nhờ tôi vẽ giúp tranh minh họa đen trắng cho trẻ em, tròn chia sáu mươi bức đó, tôi dùng hai ngày để vẽ, đây là lần đầu tiên tôi vẽ tranh thương mại, vẫn cứ khấn trương mãi, rất sợ không đúng với yêu cầu của người ta. May mà thầy giáo nói không thành vấn đề, cho tôi 900 tệ tiền nhuận bút.”

Thư Kế Nghiệp cũng không ngẩng đầu lên, im lặng lật xem từng tấm một.

Sau khi xem xong toàn bộ sáu mươi tấm, anh lại chuyển sang tranh phác họa, một chồng thật dày, có tác phẩm phác họa bằng bút chì, cũng có những tác phẩm tĩnh vật rực rỡ màu sắc, Thư Kế Nghiệp còn thật sự ngắm rất chuyên chú, tầm mắt dừng trên những hình ảnh trong bức tranh trơn mượt thật lâu, sau đó tiếp tục chậm rãi lật những tác phẩm bột màu, ngay khi tờ thứ nhất bật ra, đôi mắt Thư Kế Nghiệp chợt sáng lên, khóa miệng không khỏi nhẹ giương.

Tần Việt không tiện quay đầu nên không thấy được vẻ mặt của Thư Kế Nghiệp, đợi mãi chẳng thấy anh nói tiếng nào, lòng vừa vui vừa bức thiết, thật muốn nghe đánh giá của anh, nhưng rồi lại lo lắng nhờ đâu người đàn ông này nói lời độc miệng dả kích tới lòng tự tin của cậu... Tần Việt nhất thời rối rắm đến tim đập rộn ràng.

Thư Kế Nghiệp xem hết tất cả tác phẩm, lại hỏi cậu: “Còn còn nữa không?”

Tần Việt chỉ vào ba lô của mình: “Trong ba lô còn một quyển sổ hội họa nữa, đều là kế hoạch cho nguyên sang gần đây.”

Thư Kế Nghiệp lấy sổ hội họa ra, trang đầu tiên không phải tranh vẽ, mà trên tờ giấy trắng tinh nổi bật đại danh ‘Tần Việt’ bằng bút chì đen như rồng bay phượng múa, còn đặc biệt tô đậm lên, tràn đầy hương vị trẻ con, Thư Kế Nghiệp rũ mắt, không tiếng động khẽ bật cười.

“Anh đừng chỉ xem mà không nói tiếng nào thế chứ.” Tần Việt nhin không được nhắc nhở.

Thư Kế Nghiệp không để ý tới cậu, trầm mặc lật xem, trong quyển sổ hội họa mỏng là những tác phẩm thiên kì bách quái, có hình ảnh những đứa trẻ đang nô đùa, có thể giới cổ tích, có cả những cảnh tượng tay chân bị cắt đứt đầy máu me, có ngã tư đường phồn hoa dưới ánh nắng sớm mai, có những cô gái hoặc ngây thơ, hoặc sắc sảo, hoặc đáng yêu, lại hoặc khêu gợi, cũng có những người đàn ông với đủ loại màu sắc và dáng dấp khác nhau.

Xem xong tất cả tác phẩm, tóc của Tần Việt bên kia cũng đã cắt xong, chuẩn bị nhuộm.

Thợ làm tóc đi lấy đồ dùng, Tần Việt nhìn vào gương thưởng thức hình tượng mới của bản thân, tóc ngắn nhìn cậu có vẻ hoạt bát hơn, kiểu tóc ngắn thích hợp càng khiến cho người thêm vài phần đẹp trai.

“Kiểu tóc không tồi, rất gọn gàng.”

Tần Việt không được tự nhiên ho nhẹ: “Anh xem xong hết rồi?”

“Ừ, tập bản thảo A4 này, sáu mươi bức, cậu lấy 900 tệ tiền nhuận bút?”

“Đúng, dùng bút danh của tôi để nộp, xem như giấy xử nữ đó.” (...)

“Cũng tức là 15 đồng một bức.” Thư Kế Nghiệp đứng lên, khoanh tay tựa lên lưng ghế, hơi nghiêng đầu nhìn Tần Việt đang ngồi ngay ngắn đằng trước. Dưới ánh đèn, khuôn mặt của Tần Việt rất trắng, hai má vẫn hơi gầy như trước, nhưng đôi mắt to hơn mà có thần hơn rất nhiều, nổi bật, xinh đẹp. Khuôn mặt nhìn nghiêng, chiếc mũi, đôi môi, cái cằm đều đặc biệt tinh xảo cân đối, thật sự lớn lên rất đẹp, nếu nuôi tốt, có thể rất có phong cách.

Tần Việt cũng không biết đang bị người ta nhìn chăm chú, cậu đói bụng, chỉ hy vọng tóc có thể nhuộm thật nhanh cho xong, dằng dặc đáp lại có chút ưỡn oải, nói: “Ừa, 15 đồng một bức.”

“Đó ít nhất là giá của năm năm trước.” Thư Kế Nghiệp nói cho cậu biết.

Tinh thần Tần Việt lập tức tỉnh táo: “Lần đầu tiên, nên thầy giáo nói vì tôi là người mới.”

“Người mới quả là dễ lừa nhất.”

“...”

“Trình độ tranh đen trắng như thế này, người mới giá thấp nhất cũng không ít hơn 50 đồng, phổ biến khoảng 60 đồng một tấm. Căn cứ vào chất lượng cao thấp lúc phê duyệt để điều chỉnh, nét vẽ của cậu trơn tru rất đẹp, cho dù là người mới, cũng có thể lấy được 80 đồng một tấm. Chờ đến lần thứ hai nộp, có thể to gan chút mà đòi 120 đồng một tấm, ít hơn 100 thì đừng nhận, lãng phí tình cảm.”

“...” Tần Việt đã cầm nín không thốt nên lời.

Thư Kế Nghiệp tiếp tục đả kích: “Ông thầy của cậu khẳng định có thể ép giá tranh của cậu lên trên 100, cho cậu 15 đồng một tấm nhuận bút, còn thừa để ông ta tiêu. Vậy cũng coi như cậu biến thành hối lộ cho ông ta, không tồi, có thể ông ta sẽ nhớ kĩ cậu tốt.”

Tần Việt ngẩng đầu, dùng khóe mắt liếc anh một cái: “Thế nào mà cái này anh cũng biết? Ông chủ lớn như anh lẽ nào bình thường cũng nhận vẽ thuê.”

Thư Kế Nghiệp cười khoái trá: “Tranh của tôi chỉ dùng để tặng thôi. Làm công ty thiết kế đều sẽ biết, mưa dầm thấm đất thôi.”

Tần Việt tuy bị đả kích, nhưng những điều Thư Kế Nghiệp nói cũng giúp cậu hiểu hơn nhiều về giá cả thị trường. Tần Việt chờ nhuộm tóc, Thư Kế Nghiệp cũng không vội về, ngồi bên cạnh tiếp tục nói chuyện với cậu xoay quanh chủ đề tranh vẽ.

Thẳng đến khi tóc Tần Việt làm xong, sắc trời đã tối mịt, tâm tình buồn bực vì đói bụng của Tần Việt lập tức tan thành mây khói ngay khi nhìn thấy mái tóc mới của mình.

Thư Kế Nghiệp cười mà thúc giục Tần Việt đang đứng trước gương: “Có đói không? Đi ăn đi, tôi mời khách.”

Tần Việt vội vàng gật đầu, lại ngượng ngùng đeo băng vẽ lên lưng cùng ra cửa, cẩn thận nói: “Tôi đi xe đạp đến, xe của anh có thể kéo theo không?”

Thư Kế Nghiệp còn dứt khoát hơn: “Tôi đi người không tới, xe đạp của cậu có lái được tôi không?”

“...” Tần Việt yên lặng hướng về chỗ khóa xe của mình.

Và nơi dừng xe rộng tuếch...

“Xe đạp của tôi...” Sắc mặt Tần Việt xanh mét.

Thư Kế Nghiệp khoanh tay thờ ơ phán: “Bị trộm rồi.”

Tần Việt ói ra máu: “Chín ngàn tệ của tôi!”

Thư Kế Nghiệp an ủi: “Không sao, hôm nay cậu được 900 tệ tiền nhuận bút rồi.”

Tần Việt uể oải theo Thư Kế Nghiệp đi ăn tối, anh chọn một quán chuyên làm đồ hấp, mùi vị không tệ, hai người đều ăn rất ngon miệng.

Tần Việt vừa ăn một lúc thì Trác Liên Chi gọi tới hỏi cậu bao lâu nữa mới về, cậu nhin không được oán giận: “Xe đạp của con bị trộm rồi, tức chết mất, dừng ngay cửa salon tóc mà cũng bị trộm, hai cái khóa đều không dùng được gì hết. Lát nữa con bắt taxi về, giờ đang cùng bạn ăn tối bên ngoài ạ.”

Trác Liên Chi nghe vậy cũng theo cậu mắng tên trộm vặt đó mấy câu, rồi lập tức nói: “Con đang ở phố nào? Đúng lúc mẹ đang ở ngoài, nếu tiện đường mẹ qua đón con luôn.”

Tần Việt báo tên, Trác Liên Chi vừa khéo ngay ở gần đó, mười lăm phút sau bà đã lái xe tới nơi.

Vừa vặn Tần Việt cũng đã ăn no, giới thiệu với Trác Liên Chi: “Mẹ, đây là Boss của Tô Nham, Thư tổng ạ.”

Thư Kế Nghiệp vươn tay, lễ phép nói: “Cháu chào dì.”

Trác Liên Chi nhẹ nhàng cười, nói: “Chữ Thư của cháu là?”

“Thư trong thư phục (thoải mái), Thư Kế Nghiệp.”

“A, tên rất hay. Việt Việt nhà cô không hiểu chuyện, không làm phiền cháu chứ?”

“Không đâu, tranh của cậu ấy rất thú vị.”

“Ha ha, nhóc con này cái gì cũng không biết, chỉ thích mỗi vẽ tranh thôi. Cháu không lái xe đi hả? Để cô đưa cháu về luôn.”

“Sao lại không biết xấu hổ làm phiền cô thế được ạ.”

“Đừng khách khí, không phải lần trước cháu cũng đưa Việt Việt nhà cô về hay sao. Việt Việt, tóc con nhuộm lên đẹp lắm, nhìn có sức sống hơn rồi đấy.”

Tần Việt mang theo mấy phần mừng rỡ hí hửng mà lên xe, vui sướng nói: “Con cũng siêu thích kiểu tóc này, ha ha, mẹ, hôm nay con được 900 tệ tiền nhuận bút, để con mua Uất kim hương cho mẹ nhé.”

Trác Liên Chi mỉm cười: “Lần đầu tiên kiếm tiền nha, không tồi không tồi. Con nhuộm tóc hết bao nhiêu tiền?”

“Sáu trăm hai mươi...”

“Còn thừa hơn hai trăm.” Trác Liên Chi nổ máy ô tô, vẫn cười thật ôn hòa như trước.

Tần Việt gục đầu xuống, hận không thể nhỏ mấy giọt mồ hôi lạnh.

Chiều tốc độ kiếm tiền, với tiêu tiền này, tới tới lui lui, hình như cậu không giữ lại được bao nhiêu tiền dành dụm cho bản thân.

“Mua một bông Uất kim hương là được rồi, mẹ rất vui, lần đầu tiên con kiếm tiền còn nhớ tặng hoa cho mẹ.” Trác Liên Chi thật lòng cảm thán, đây là con của bà, một đứa con trai nhỏ sắp ba mươi tuổi, đơn thuần lại khờ dại, không hiểu được sự gian khổ của cuộc sống, chưa trải qua lễ rửa tội của đường đời, nhưng, chỉ cần vẹn vẹn một phần tâm ý nhớ thương đến người mẹ này, bà đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Hết thấy tình yêu mà bà trả giá, đã có thể nhận được sự báo đáp thật lòng.

Đây là đứa con còn hơn cả buôn bán lời lãi chín trăm triệu, đứa con càng khiến cho người ta hạnh phúc hơn.

Thư Kế Nghiệp yên lặng ngắm nhìn cảnh đêm trôi qua vun vút ngoài cửa sổ, trong xe, từng lời từng lời đối thoại của hai mẹ con truyền vào tai anh. Anh nghe ra được sự nghiêm túc và chiều chuộng của Trác Liên Chi, cũng nghe ra sự ỷ lại, nghe lời và tùy hứng của Tần Việt. Ở trong lòng bọn họ, người kia là sức nặng không thể thiếu, thiếu ai, sự an tường lặng im này đều sẽ tan thành mây khói.

(1) Đồ họa CG: Hay họa sĩ CG (Computer Graphics). Ví dụ điển hình như dàn trai thần thánh này nè:

Bạn nào thích có thể sọt FFXV để xem trailer rồi chảy nước miếng haha

Hình như tui chưa nói Thư tiểu công không chỉ ôn nhu, ấm áp mà còn rất xấu tính nhể =>)) ổng cũng độc lắm, thích bỏ xừ ấy nhưng vẫn cứ phải trêu vợ mới được, lắm lúc dở hơi như tiền mãn kinh rồi ấy khụ =>))))

7. Chương 7: Thiếu Niên Ngày Xưa Ấy

Một ngày lành tinh không vạn lý, Tần Việt nghênh đón kỳ thi đầu vào mỹ thuật toàn quốc của năm nay.

Hiện tại đang là tháng ba, tháng 3 năm 2016, một năm đã qua, không chỉ chào đón mùa xuân ấm áp, mà còn cả sinh nhật thứ hai mươi tám của Tần Việt nữa.

Hai mươi tám, có người nói đời người giờ mới bắt đầu.

Hai mươi tám, có người nói đã đi hết một phần ba đường đời.

Hai mươi tám, đối với Tần Việt mà nói thật là đáng sợ.

Cậu vốn nên thi đại học ở tuổi mười tám, vậy mà lại bị chính bản thân mình lỡ làng đến tận hai tám.

Cậu vốn chẳng cần thi vào đại học, nhưng lại cứ luôn khát khao khung cảnh phồn hoa trường lớp ấy.

Hai mươi tám tuổi thi vào đại học, hoàn thành bốn năm, tốt nghiệp đã qua tuổi ba mươi rồi.

Đáng sợ không? Không đáng sợ.

Đáng sợ không? Thật đáng sợ.

Cha nói với cậu, con đã không còn là đứa trẻ mười bảy mười tám nữa, đến tuổi này, con không nên lãng phí thời gian thi đại học, đại học cũng không phải thứ không thể không học. Có bốn năm để lãng phí, còn không bằng con trực tiếp tới công ty rèn luyện, cho dù con không phát triển được gia nghiệp đi chăng nữa, nhưng nơi đây có chỗ của con, đi ra ngoài ai dám xem thường con? Con học đại học mỹ thuật thì được ích lợi gì, dù con có thể trở thành họa sĩ, bán được một bức tranh mấy chục rồi trên trăm vạn, một năm được hai ba bức, chút tiền ấy cũng đáng cho con khổ sở mà theo đuổi sao? Con tới công ty, bàn vài chuyện làm ăn nho nhỏ, số lẻ thôi cũng đã không chỉ có từng đó. Con đừng để bản thân đến ba mươi mà còn u mê, ngớ ngẩn không công việc đàng hoàng, dù sao con cũng phải tìm cho mình một mục tiêu để hướng tới đi.

Lời này nói sai rồi.

Nhưng cũng chẳng phải sai toàn bộ.

Tần Việt từng tự hỏi bản thân mình, có lẽ nên sớm học cách buôn bán, học cách lăn lộn trong xã hội, cố gắng rồi có thể đạt được kết quả tốt hơn nhiều so với làm họa sĩ. Cậu đã sắp ba mươi rồi, hẳn cậu nên học nhanh hơn nữa, dùng thời gian ngắn nhất, nuôi nấng bản thân đến độ thành thực nhất. Càng ở nơi như trường học, cậu càng cách tính từ ‘thành thực’ ấy thật xa. Cậu không thể mãi mãi làm một đứa trẻ, cậu hẳn nên nghe lời một chút, nhanh chóng rèn luyện mà lớn lên, để cho người thân đều có thể yên tâm về cậu.

Thế nhưng Tần Việt không làm được.

Vào những ngày tĩnh lặng, trong đầu cậu thường xuyên hiện lên những bộ đề ôn tập đã từng làm năm cấp ba, vẫn rõ ràng như thế, bài cổ văn phải học thuộc đó, công thức toán học đáng ghét kia, cả cái tiếng chim gu lu ga la nữa, rồi từng ngày từng ngày đếm ngược đến kỳ thi đại học, cậu còn nhớ thật rõ, vô cùng rõ.

Rõ ràng như một mảng tro bụi bị quệt lên mới ngày hôm qua, lưu lại một dấu vết.

Cậu thường xuyên cảm thấy bối rối với mọi thứ xung quanh khi vừa mới tỉnh giấc, chợt cảnh giác liệu thầy giáo có phát hiện ra cậu trộm ngủ trong giờ học hay không.

Cậu thường xuyên nghe thấy giọng nói của Tô Nham ở bên cạnh cậu không phiền không chán giảng đề thi, cậu nói ‘Đề này đơn giản lắm’ theo quán tính ra khỏi miệng anh, khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thậm chí, có vài lần cậu theo thói quen mà đáp lại người khác: A, ngày mai tôi phải đến trường.

Nói xong mới đột nhiên nhận ra, cậu sớm đã không còn đi học nữa rồi.

Cậu sẽ không tự chủ được mà nhớ kỹ thứ hai và thứ sau, khi mà kỳ thật chuyện đó đã chẳng còn cần thiết nữa.

Những đoạn ngày như sống trong mộng ảo ấy, Tần Việt đã trải qua vô cùng lặng lẽ, càng bởi vì con đường

tương lai, lòng cậu càng thêm ngập sự dè nén.

Sau khi tỉnh táo lại, cậu thường thở dài trong lòng, rồi viết vào nhật ký:

Nếu như năm ấy mình không làm chuyện dại dột.

Nếu như năm ấy mình có thể kiên cường hơn.

Nếu như năm ấy mình có thể tham gia thi đại học.

Nếu như mình không mê man đến mười năm.

Vậy mình của hiện tại, sẽ là một Tần Việt như thế nào đây?

Trên đời không có nhiều nếu như vậy, chính sự yếu đuối của cậu đã đẩy bản thân lên một con đường hoàn toàn khác biệt.

Lần này tỉnh lại, hết thấy những hậu quả được tạo thành, đều phải do chính cậu đối mặt và chọn lựa.

Tần Việt suy nghĩ rất nhiều, nhưng thời gian đã thiếu đi mười năm, để có thể cho cậu đi phần đầu.

Tần Việt lựa chọn thi vào đại học, đây không phải là quyết định tốt nhất, nhưng là thứ cậu khát khao nhất.

Tựa như ngày đó khi vô tình mở ra một thùng sách cũ, bên trong từng quyển từng quyển đều mang những cái tên quen thuộc, những cảnh vật quen thuộc, lại cũng đã mơ hồ bỏ ngõ, trôi đi cách cậu thật xa.

Nhiều niềm yêu thích, lưu luyến, nhiều chuyện muốn theo đuổi như vậy, giờ đây đã không thể nắm chắc nữa rồi, càng không cho phép cậu cưỡng cầu, giống như thanh xuân, đã qua, vậy chỉ có thể đặt ở trong lòng mà nhưng nhớ, tựa như có một thiếu niên, ngày xưa đã từng yêu cậu.

Những yêu thương nhiệt tình nguyên vẹn, những thứ có thể nắm bắt tròn chính, những thứ có thể theo đuổi như xưa của cậu, còn lại chỉ là một giấc mộng ảo mà thôi.

Giấc mơ, mãi mãi không bị trói buộc bởi thanh xuân. Điều tốt nhất ở nó, chính là vĩnh viễn lưu giữ trong tim, vĩnh viễn sẽ không sợ ‘đã quá muộn rồi’.

Một cậu bé lớn sau lưng đeo băng vẽ bước đi trong gió mát, ánh nắng lấp lánh ôn nhu chiếu lên mái tóc ngắn màu vàng nâu, phủ lên một lớp mạng bằng bạc sáng lạn, như ngọc lưu ly đang tỏa sáng.

“Mẹ, coi như con lại tùy hứng một lần nữa đi.”

Tần Việt không chùn bước mà đi lên con đường này.

Trác Liên Chi dịu dàng vẫy tay, tùy hứng cũng được, nuông chiều cũng thế, thằng bé đã sống đến mức này, tội tình gì phải ép buộc nó nữa đâu.

Trác Liên Chi thủy chung vẫn luôn thương tiếc, đứa con trai này của bà, số thật khổ. Cả đời nó phải dùng mười năm để chịu khổ, vậy đã quá đủ rồi, tương lai bao lần mười năm tiếp theo, nó hẳn nên có cuộc sống thật tươi đẹp.

Sinh viên ba mươi tuổi thì đã sao, đó là mong muốn duy nhất của Tần Việt.

Kỳ thi mỹ thuật vẫn gồm ba ải như trước, phác họa, màu sắc và tốc ký.

Buổi sáng thi phác họa ba tiếng, Tần Việt nâng bảng vẽ yên tĩnh ngồi trong trường thi, thầy giám thị xé đề, tả thực bán thân một ông lão.

Đề bài rất đơn giản, tối thiểu cũng không có cảm giác đang làm khó nhau.

Tả thực nếu như không có mẫu để tham chiếu, vậy toàn bộ phải do bản thân tự nắm giữ. Tần Việt không chút do dự hạ bút vẽ, chỉ ít ỏi vài nét phác nên hình dáng thân thể cao lớn, bút chì di động thật nhanh trên trang giấy, theo thời gian dần trôi, một ông lão đầy sức sống đã nổi bật trên nền giấy, đó là ông ngoại của Tần Việt, truyền kỳ của Trác gia.

Sau khi ba tiếng kết thúc, Tần Việt khoái trá đeo bảng vẽ đi về phía Trác Liên Chi: “Đi thôi mẹ, chúng ta đi ăn cơm đi. Cuộc thi buổi sáng đơn giản lắm, tả thực một ông lão, con vẽ ông ngoại đó, ha ha, không chút áp lực luôn!”

Trác Liên Chi hé môi cười: “Nếu ông ngoại con biết, nhất định sẽ vui lắm cho xem.”

“Ha ha, khi nào về con lại vẽ thêm một bức nữa tặng lão nhân gia nhà ta, một bức thật đẹp, thật rực rỡ màu sắc.”

Tần Việt mang theo lòng tự tin mười phần, vẽ mặt hào hứng, buổi trưa sung sướng ăn thật no, buổi chiều thi màu sắc, tả thực một bộ tĩnh vật, trường thi đã chuẩn bị sẵn vật tham chiếu, chỉ cần phát huy như bình thường, không có gì khó khăn. Chỉ là trước cuộc thi, thầy giáo ở lớp huấn luyện truyền thụ một ít điểm cần chú ý, ví dụ như màu sắc, phần lớn giáo viên chấm thi đều thiên vị những bài màu sắc phong phú, rực rỡ, dùng gam màu lạnh tối tăm sẽ chịu thiệt. Còn phải chú ý những chi tiết nhỏ, ví dụ như miệng bình, núm táo, tay cầm, những chỗ này nếu có thể vẽ tốt, sẽ biểu hiện được rất rõ ràng trụ cột vững chắc, giúp tăng tỷ lệ lấy được điểm cao. Tần Việt cũng không cảm thấy có áp lực, nhưng nếu muốn chỉ dựa vào mấy thứ đó để trở hết tài vẫn thật rất khó, số bài chấm thi toàn từ mấy chục đến mấy trăm bức, bạn phải làm

thế nào khiến cho giám khảo từ giữa một đồng tranh tĩnh vật giống y như nhau, chỉ cần một cái liếc mắt đã bị tranh của bạn hấp dẫn? Chấm điểm mỹ thuật luôn là chuyện chủ quan, hợp nhãn duyên của người ta, bạn điểm cao, không hợp, vậy phải chịu thiệt rồi. Nhưng luôn có những tác phẩm, dù cho phong cách không thể làm cho tất cả giáo viên yêu thích, nếu biểu hiện vô cùng xuất sắc, bút lực thật cao, khẳng định điểm sẽ không thấp.

Mười năm trước Tần Việt từng tham gia kỳ thi mỹ thuật một lần, thành tích 220 điểm, nghe qua rất cao, nhưng khi nhét vào bảng xếp hạng trong hơn mười vạn thí sinh, thứ tự rơi đâu đó khoảng hai mươi nghìn, thành tích lập tức trở nên chỉ thường thường mà thôi. Dù sao, còn có sự tồn tại trâu bò của đệ nhất bảng nữa cơ mà.

Ai cũng có lòng tranh đấu, Tần Việt không phải ngoại lệ.

Nếu đã có khả năng giành được điểm rất cao, vậy đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội đó.

Tần Việt can đảm lựa chọn phong cách vẽ chấm phá, nó hao phí rất nhiều thời gian và tinh lực, đồng thời thực khảo nghiệm trụ cột của người vẽ, có thể hoàn thành bức tranh hay không, có thể hoàn thành nó thật tốt hay không, hoàn toàn dựa vào nỗ lực của bản thân Tần Việt.

Tần Việt gần như không chút ngại tay, đưa bút vừa nhanh vừa chuẩn, dùng tốc độ nhanh nhất phác nháp, dùng tốc độ nhanh nhất sử dụng những mảng màu lớn để phân chia bố cục, sau đó là hơn hai giờ dề dặt tỉ mỉ chấm vẽ.

Hơi chút sai lầm, nếu như không thể hoàn thành đúng giờ, nhất định sẽ mất điểm. Nếu nắm giữ mảng màu lớn không tốt, những điểm màu chấm rậm rạp còn lại sẽ chỉ khiến người ta hoa mắt, dẫn tới thất bại vẽ hồ chẳng được lại thành ra chó.

Khi ba giờ thi sắp nhanh chấm dứt, Tần Việt thu bút, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi.

Cậu thở phào một hơi thật to, nhìn bài thi đã hoàn thành mỹ mãn, Tần Việt vui đến không thể vui hơn, thí sinh bên cạnh tò mò ngó sang, tấm tắc nói: “Trâu bò!”

Sau khi thi màu sắc kết thúc, thí sinh nghỉ ngơi tại chỗ năm phút, ngay sau đó sẽ bắt đầu môn tốc ký cuối cùng, thời gian ba mươi phút.

Đề thi tương đối nhẹ nhàng thả lỏng, yêu cầu vẽ hai mẹ con, cũng chính là tốc ký tổ hợp hai người.

Đối với Tần Việt mà nói thời gian như thế đã là quá đủ, năm cuộc thi thử lần trước, cậu ôm lòng tò mò tham gia hai cuộc thi ở hai học viện mỹ thuật, cả hai đều yêu cầu tốc ký trên bốn nhân vật lẫn cảnh tượng, yêu cầu đó còn nghiêm khắc gấp đôi bây giờ.

Lúc này Tần Việt vừa thấy đề bài, hạ bút liền không tự chủ được họa nên một bức tranh, trên chiếc giường

trong phòng bệnh, đứa con bệnh nặng mới khỏi, người mẹ vui mừng bật khóc.

Tần Việt thoải mái bước ra khỏi trường thi, còn chưa tìm thấy Trác Liên Chi, điện thoại đã vang lên.

Màn hình hiển thị ‘Thư ký’.

Tần Việt cười nhận điện: “Xin chào.”

“Tôi đây, Thư Kế Nghiệp. Cậu thi xong rồi nhỉ.”

“Ừ, anh biết tôi thi hôm nay hả?”

“Thấy báo đăng, thi thể nào?”

“Phải chờ có kết quả mới biết được.”

“Nghe giọng của cậu hẳn thi rất tốt, bổ túc thành tích văn hóa cũng thật tốt vào, đừng làm gỗ mục.”

“Anh mới gỗ mục ấy.”

“Tóm lại, chúc cậu đỗ cao.”

Thư Kế Nghiệp chúc tụng một phen, rồi kết thúc cuộc nói chuyện.

Lớp huấn luyện mỹ thuật Anh hùng lại cất bước một đám thí sinh, Tần Việt cũng y như đám nhóc cấp ba, vội vàng thi xong, lại không dừng ngựa mà phóng tới lớp bổ túc văn hóa.

Những học sinh khác đều về trung học của mình để học tiếp, Tần Việt mặc dù cũng trực thuộc một trường, nhưng cậu không tính toán quay về đó học. Mà cậu trực tiếp tới một lớp đặc huấn ở trung tâm dạy thi đại học mà Lương Khuê giúp cậu sắp xếp. Trong lớp không nhiều học sinh, nhưng giáo viên rất hoàn mỹ, toàn bộ đều là những người có trình độ nổi tiếng đã về hưu. Có những danh sư này tọa trấn, hạn chế số lương học viên, học phí vẫn cứ cao cực kỳ.

Tần Việt tạm thời vứt bỏ toàn bộ hội họa, một lòng một dạ cắm đầu cắm cổ vào ôn thi. Sáng sớm hay tối muộn cũng có thể nghe được tiếng cậu vừa tắm vừa đọc thuộc lanh lảnh vang lên trong nhà, khiến cho Trác Liên Chi mấy lần bật cười.

Khoảng thời gian ngắn ngủi này Tô Nham rất chịu khó tới, mang theo một ít rau dưa trái cây ngon bổ cho Tần Việt bổ sung dinh dưỡng, buổi tối còn thường xuyên ở lại nhà cậu, giúp cậu giảng đề đến hai ba tiếng.

Nhờ thế Tần Việt cũng có thể hoàn thiện, hôm nay không hiểu cái này vậy hôm nay giải quyết, không để phải dồn lại đến hôm sau.

Cậu không như Trần Yến, hôm nay học ngày mai lại hồ đồ quên luôn. Não trái dưa của cậu vốn rất thông minh, chỉ đổ cho trước kia không chịu chăm chỉ, cái cột trụ này không dám dựa.

Tần Việt một đường dày vò nhằn nại đến ngày có điểm thi đầu vào, tổng 250 điểm, cậu thi được 247 điểm! Ba môn mỗi môn phân biệt bị trừ một điểm.

Tần Việt kích động không thôi, chia sẻ vui sướng với người nhà xong, nhịn không được mà gọi cho Thư Kế Nghiệp.

Thư Kế Nghiệp nghe được tiếng cười đắc ý của Tần Việt qua điện thoại, lại nhịn không được muốn đả kích: “Hình như không ít người đều song song xếp thứ nhất 248 điểm nhỉ, không biết thứ hai của cậu song song mấy trăm người?”

“... Cho dù song song thứ hai đi nữa, cũng vẫn là thứ hai, phạm vi toàn tỉnh đó.”

“Cũng đúng, chúc thành tích văn hóa của cậu cũng có thể xếp thứ hai toàn tỉnh. Gần đây Tô Nham vẫn luôn giúp cậu học bù, tinh anh có thể thay đổi gỗ mục hay không đây?”

Tần Việt kỳ quái nói: “Có bản lĩnh thì anh đan một cái áo len cho tôi xem nào! Hừ!” Thật cho bản thân không gì không làm được hả? Đồ tính thối.

Hôm sau, Tô Nham tan làm lại đến, còn ôm theo một chiếc hộp rất đẹp.

Anh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tần Việt, thật lâu không nói gì.

Tần Việt bị nhìn đến sợ hãi: “Cậu làm cái gì thế?”

Tô Nham thở dài, đưa hộp cho cậu: “Áo len của cậu này.”

Tần Việt sửng sốt, meo một tiếng mở hộp, một chiếc áo khoác len vàng nhạt, là mẫu thiết kế mới của một hãng nổi tiếng mùa xuân năm nay, chất lượng thượng đẳng, thích hợp với người trên mười lăm, dưới ba mươi, Tô Nham từng mặc một cái màu xanh da trời.

“Đây là áo len của cậu đi.” Tần Việt theo phản xạ nói.

Tô Nham nhíu mày: “Của tớ màu lam, cậu mù hả. Lão Thư tặng áo len cho cậu đấy, ông nói cậu muốn ông tặng.”

“Gì cơ?” Tần Việt quá sợ hãi, rồi lập tức bật cười to không ngừng: “Có nhầm không đó, ổng làm trò này á! Ha ha ha, thiệt hèn quá đi, mua áo len thì còn ý nghĩa gì nữa chứ.”

Tô Nham lẳng lặng nhìn khuôn mặt đầy ý cười khoan khoái của Tần Việt, trong nháy mắt hỏi cậu: “Tần Việt, cậu quen với lão Thư từ lúc nào vậy? Còn thân như thế...”

Tần Việt cười lắc đầu: “Mới không lâu trước kia thôi, cứ gặp tới gặp lui vài lần liền quen nhau, thật ra bọn tớ cũng không thân lắm, tổng cộng lại mới nói chuyện với nhau không đến mười lần. Bất quá tên đó miệng lưỡi độc ác ghê, thích đả kích người ta.”

Tô Nham gật đầu phụ họa: “Chuẩn, thường xuyên mắng cấp dưới phát khóc đấy.”

“Cậu cũng từng bị mắng khóc?” Tần Việt bà tám truy vấn.

Tô Nham khinh thường nói: “Trừ khi ổng là củ cà rốt.”

Tần Việt che miệng xì xầm nói nhỏ: “Thật ra miệng cậu cũng ác lắm, vật hợp theo loài... Anh ta là cà rốt, cậu là tỏi.”

Tô Nham cười mỉm chi: “Vậy nên tớ nên gọi cậu là gỗ mục đúng không?”

“ ... ”

Tần Việt lại lâm vào kiếp ôn tập đầy khổ bức, thiên hôn địa ám như đang sống trong địa ngục.

Một ngày trước khi đi thi, cậu rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi.

Lúc này đã là đầu tháng sáu, Tần Việt mặc một chiếc T-shirt ngắn tay rộng thùng thình, lưỡi biếng nằm ngửa trên sàn nhà, miệng ngậm một chiếc bút bi lăn qua lăn lại, Trác Liên Chi đang xào rau trong phòng bếp bỗng kêu lên sợ hãi: “Ôi, hết xì dầu rồi.”

Tần Việt một chiều cá chép quăng mình bật dậy: “Không còn tí nào ạ? Sáng nay mẹ đi siêu thị có mua không?”

“Gặp quỷ rồi, sáng nay mẹ bận việc nửa ngày rồi quên mất tiêu. Thôi vậy, chấp nhận không xì dầu một hôm cũng được.”

Tần Việt lấy một cốc sữa chua cuối cùng trong tủ lạnh, hút ổng hút chộp chộp nói: “Con ra siêu thị mua cho, đúng lúc đi mua thêm sữa chua luôn.”

“Cũng đúng, đi nhanh về nhanh nha.”

Tần Việt vợ ví tiền cùng di động, tha đôi dép mùa hè loẹt xoẹt ra khỏi cửa.

Diễm dương tháng sáu đổ xuống lóa hai mắt người, Tần Việt cúi thấp đầu, muốn ngăn cản chút ánh mặt trời.

Đôi dép giẫm trên mặt đất phát ra những tiếng vang quy luật, bóng dáng ngày một xa, siêu thị mỗi lúc một gần.

Bước lên bậc thang, Tần Việt thả tay xuống, nhìn không chớp mắt mà chậm chậm chạy vào siêu thị.

Bước chân ấy nhẹ nhàng, ngay cả khuôn mặt cũng chứa đầy ý cười, mái tóc vàng nâu nhạt nhẹ nhàng bay theo gió.

Nhất cử nhất động ấy, từng chút từng chút, đều thuộc về thiếu niên.

Tựa như, Tần Việt của mười năm trước.

Quan Văn đứng ở cửa lớn nhìn theo tấm lưng đang dần biến mất trong thế giới rục rờ của siêu thị.

Rồi quay đầu, đó là ngày xưa.

Ngày xưa ấy, một thiếu niên tôi từng quen biết.

Trần Yến là nhân vật trong Đại giới, bạn cấp 3 của Tần Việt, Tô Nham với Lương Khuê nha.

Đấy, thấy Thư tiểu công ác ôn bản tính xấu nét chưa =)))))) May cho anh vợ anh nó hiền, không thì khối mà ôm về được =))))

Aiz, mà Quan Văn là một nhân vật khá đáng thương, cả hai kiếp đều không tìm được một HE trọn vẹn cho bản thân. Gia đình cũng không thấu hiểu được như nhà ngoại của Tần Việt.

8. Chương 8: Tổ Chức Đội Ngũ

Về đến nhà, Quan Văn còn chưa kịp thay đôi giày trên chân, mẹ hắn đã đứng phắt dậy từ ghế sofa, vội vã bước tới, sắc mặt thật sự không thể nói là tốt, cái ngữ khí như thường lệ ấy càng khiến cho Quan Văn chẳng còn gì để nói nữa.

“Sao hôm nay con lại xin phép nghỉ làm? Giữa trưa con chạy đi chỗ nào?”

Quan Văn xỏ đôi dép lê, mỗi một mở tủ lạnh tìm nước đá, bà Quan không lấy được đáp án, như oan hồn ám sau lưng hắn, không ngừng truy hỏi: “Con đã đi đâu? Sao lại phải xin phép?”

Quan Văn mệt rũ rời ngã lên ghế sofa, nhắm mắt lại than thở: “Có chút không thoải mái thôi, nên xin phép ra ngoài đi dạo mấy vòng.”

“Chỉ có thế?”

“Vâng.”

Giọng nói của bà Quan đột nhiên cao vút lên, hai má béo béo vì tức giận mà hơi rung rung lên, cắn chặt môi gần tiếng: “Con lại trả lời với mẹ cho có như thế! Mẹ nghe nói Tần Việt tỉnh lại rồi, có đúng không? Có phải con đã sớm biết rồi không, có phải con lại trộm chạy đi xem nó không? Chúng mày lại lừa mẹ với ba mày qua lại với nhau rồi? Mày nói chuyện đi chứ!”

“Con không muốn nói.” Tiếng nói của Quan Văn vang lên tựa như một vũng nước lặng.

“Mày quả nhiên lại lừa ba mẹ nói lại quan hệ với nó, mày vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ!”

Quan Văn ngẩng đầu, khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng đối diện với mẹ hắn, nói ra từng từ từng từ: “Người vẫn cứ u mê không chịu tỉnh chỉ có ba mẹ, không phải con.”

“Mười năm trước, thời khắc lần đầu tiên con nhìn thấy cậu ấy nằm trong bệnh viện, tất cả hi vọng đều đã tắt rồi.”

Tần Việt phấn đấu hai ngày, kỳ thi vào đại học kết thúc một cách mỹ mãn.

Ngày tháng sáu, sự nhiệt tình vượt trên cái nóng, ngọn gió tháng sáu, tình cảm mãnh liệt triền miên.

Mùa như vậy, khiến cho nội tâm người ta phải xao động, luôn ẩn chứa một nỗi xúc động, muốn chạy đi tìm kích thích được thỏa thích bay lượn.

Khi Trác Liên Chi biết được Tần Việt im ỉm không nói tiếng nào mà theo đuôi bạn học trong lớp mỹ thuật đi đạp xe đạp đường trường, thì đã muộn mất rồi.

Qua điện thoại, bà tức giận mắng xối xả Tần Việt thật quá mức liều lĩnh, còn Tần Việt giờ đã đang đứng giữa đường, cười hì hì an ủi bà: “Không sao thật mà mẹ, mẹ cứ yên tâm đi. Con sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mà.”

Trác Liên Chi hết cách, chỉ có thể dài dòng dặn dò cậu ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, đừng cậy mạnh mà cố quá, nếu như mệt, phải biết quay về bất cứ lúc nào.

Tần Việt sung sướng kết thúc trò chuyện, cài lại dây mũ, hai chân bọc trong chiếc quần thể thao nhẹ nhàng giẫm lên bàn đạp, chiếc xe đạp địa hình vừa mới mua liền bon bon lên đường.

Đó là một đội ngũ gồm ba mươi người, tất cả đều vừa vặn là học sinh vừa kết thúc kỳ thi đại học, gồm hai mươi hai nam sinh, và tám nữ sinh, trong đó hết 80% là học mỹ thuật, đám còn lại học chuyên thể dục. Trừ bỏ Tần Việt làm ngoại lệ, hai mươi chín người còn lại đều học chung một trường trung học, họ mời Tần Việt, cũng bởi từng có một đoạn thời gian quen biết nhau ở lớp huấn luyện mỹ thuật, hôm ấy đội trưởng hỏi ý kiến của Tần Việt, cậu một câu lập tức đồng ý luôn, rồi cứ như vậy mà gia nhập đội ngũ. Thật ra còn rất nhiều người khác muốn ra nhập đội ngũ, nề hà đạp xe đường trường cũng không phải một môn tiết kiệm tiền nong gì, riêng quần áo thôi đã rất tốn kém rồi, vì lo lắng vấn đề an toàn, cả đội đều chọn mua xe đạp địa hình chuyên nghiệp, hơn nữa còn nguyên bộ trang bị du lịch, rồi cả các loại đồ dùng cần thiết để sử dụng trên đường.

Đây là lần đầu tiên Tần Việt tham gia, hoàn toàn chuẩn bị dựa theo lời khuyên của người khác.

Cậu chỉ hi vọng mình có thể cản răng cản lợi mà kiên trì được đến hết cuộc hành trình, nó sẽ là một thử nghiệm thật thú vị, cậu đã hưng phấn vài ngày vì nó rồi. Còn không sợ chết mà gặt mẹ cậu chạy tới.

“Tất cả mọi người chuẩn bị xong chưa, chỉ còn năm phút nữa là chúng ta khởi hành nha, ai muốn đi toilet thì nhanh nhanh nào.”

Tần Việt vất chân ngồi trên xe đạp, tiện tay đổi mới status mới lên blog: Hôm nay bắt đầu chuyến đạp xe đường trường! Sắp xuất phát rồi! Cố lên nào (^ ^) .

Đưa status lên xong, vừa định cất di động đi, thì tiếng nhạc chuông đình đang đã vang lên.

Màn hình hiển thị Thư ký, Tần Việt tò mò nhận điện.

“Một mình cậu à?” Thư Kế Nghiệp mở miệng hỏi thẳng.

“Gì cơ?”

“Đạp xe đường trường ấy.”

“Không phải, đi cùng với bạn học nữa, tổng cộng ba mươi người, sắp xuất phát liền bây giờ rồi, ha ha, tôi hưng phấn kích động quá đi!”

“Thật trùng hợp, tôi vừa tính một mình đạp đường trường xong.”

“A! Vậy anh dứt khoát nhập bọn luôn với tụi tôi đi! Có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Đích đến của các cậu là nơi nào?”

“Thành phố X.”

“Có thể đi, nói cho tôi địa chỉ đi, giờ tôi chạy qua luôn.”

Tần Việt kích động không thôi nói địa chỉ cho anh, lại lớn tiếng ồn ào: “Đội trưởng chúng ta chờ thêm một chút nha, anh có một người bạn muốn gia nhập, người đó lập tức tới liền đây!”

Đội trưởng nghe vậy cũng khá cao hứng: “Không thành vấn đề, bạn của anh là nam sinh hay nữ sinh thế?”

“Anh ấy là nam, hình như khoảng hơn ba mươi tuổi chút. Các cậu có biết công ty game Chiến Thần không? Chính là đại Boss đó nha!”

“A? Quỷ hút máu Thư Kế Nghiệp á! Tôi sát, anh không lừa nhau đó chứ, thật sự là người thật?”

“Không lừa cậu.” Tần Việt bật cười.

Một đám nam sinh mê game nhất thời sôi trào, không ngừng nghị luận, có nam sinh thích đùa giỡn, nói: “Sao bây giờ, tôi không nhận được muốn PK người thật rồi...”

Tần Việt kinh ngạc: “Vì sao?”

“Hận chứ sao! Thư Kế Nghiệp rất X, đặt biệt biết cách moi tiền, chơi game nhà bọn họ phát hành phải tức phát điên luôn.”

“Ha ha, lâu lắm rồi anh không chạm vào game, còn thật không biết đó.”

Không mất bao lâu, Thư Kế Nghiệp đã theo một chiếc xe tải loại nhỏ tới nơi, anh đã vũ trang đầy đủ hết

rồi, từ đầu tới chân đều là trang bị đua xe đạp vô cùng tiêu chuẩn. Anh nhấc xe đạp từ trên xe tải xuống, rồi đi tới trước mặt mọi người, nhưng vì anh đội mũ bảo hiểm và đeo kính phản quang, nên làm cho người xung quanh sững sờ, không thấy rõ được khuôn mặt anh.

Tần Việt nhìn chăm chăm nửa ngày mới nghi hoặc hỏi: “Ông chủ Thư hả?”

Thư Kế Nghiệp tháo kính xuống gật đầu: “Đúng tôi đây.”

“... Đây là nhóm trưởng của tụi tôi, Tề Vân.”

Thư Kế Nghiệp đưa tay ra: “Xin chào.”

Tề Vân khấn trương vươn tay bắt lấy, cười khan nói: “Xin chào xin chào, anh thật là Thư Kế Nghiệp sao, đại Boss của Chiến Thần?”

Thư Kế Nghiệp nghe vậy nhú mồm nhìn về phía Tần Việt, mà cậu không phát hiện được gì, chỉ không kiên nhẫn nói: “Tôi đã nói là thật rồi mà, cần gì phải lừa cậu, được rồi, đội trưởng chúng ta có thể xuất phát rồi.”

Tề Vân kích động nhìn Thư Kế Nghiệp: “Thật ra em sùng bái anh lắm luôn, thực vinh hạnh có thể cùng đạp xe đường trường với anh.”

Một đám trẻ tuổi bên cạnh hưng phấn vây lại không ngừng líu ríu, không nói tới bình thường có chơi game hay không, nhưng có một người hàng thật giá thật như thế đứng trước mặt, một đám nhóc cũng không thể kiềm chế được cơn kích động của mình.

Thư Kế Nghiệp nhất thời cảm giác bản thân vừa bước vào một rừng cây, và trong rừng nơi nơi đều là chim...

“Nên xuất phát thôi.” Anh không nhìn được mà cắt đứt bầu không khí sôi trào này.

“Đúng đúng! Xuất phát nào! Xuất phát nào! GOGOGO!”

Một đoàn xe đạp được huấn luyện nghiêm chỉnh đứng cách nhau một khoảng nhất định, dàn xong đội hình bắt đầu theo thứ tự xuất phát, tiếng bánh xe lăn lăn nhẹ nhàng vang lên xung quanh, như một khúc nhạc dạo của tuổi trẻ.

Thư Kế Nghiệp đi cuối cùng, trước anh chính là Tần Việt.

Anh đạp nhanh hơn một chút áp sát qua, nói: “Tần Việt, sau này cậu đừng tùy tiện nói cho người ngoài biết thân phận của tôi.”

Tần Việt đang vô cùng chăm chú đạp xe, nghiêng đầu sang một bên, khựng lại một chút mới bình tĩnh đại ngộ: “Đúng rồi, là do tôi lỗ mãng, thật xin lỗi, không được anh đồng ý mà đã nói.”

Thư Kế Nghiệp giậm dứ nói: “Bọn họ đều là bạn học của cậu cũng không tính nguy hiểm gì. Bất quá vấn đề an toàn khi đạp xe đường trường không chỉ có mỗi nhân tố hoàn cảnh, mà còn cả nhân tố con người nữa, giữa đường lỡ như gặp phải cướp giật, giết người cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên gì hết. Từ hồi cấp hai tôi đã bắt đầu du lịch bằng xe đạp thể này, tính đến giờ đã mấy chục lần rồi, có lúc đi một người, có lúc gia nhập đội ngũ của người khác. Rất nhiều đội chỉ là tổ chức tạm thời, giống như bạn du lịch ấy, mọi người không quen biết, không đủ hiểu biết lẫn nhau. Đội ngũ như vậy có nhiều nhân tố không ổn định, những chuyện riêng tư đều không nên để lộ ra.”

Sau một lời giải thích này của Thư Kế Nghiệp, Tần Việt cảm thấy thật dễ dàng hiểu rõ và tiếp thu. Nghe vậy nhưng không hề cảm thấy anh đang răn dạy cậu, rất tự nhiên mà tiếp nhận sự nhắc nhở ấy rồi. Thư Kế Nghiệp cũng coi như có một nửa là nhân vật của công cốc, lại nói nhà người ta giàu thế, nếu dễ dàng nói thân phận của mình cho người ngoài như vậy, ai có thể đảm bảo không có người có ý đồ xấu với anh chứ? Những vụ án bắt cóc không phải chuyện gì mới lạ. Hành trình dọc theo nơi rừng núi hoang vắng lại càng thêm dễ dàng ra tay.

Sau khi Tần Việt tự hỏi, sâu sắc cảm nhận được sự lạnh mòm lạnh miệng của mình thật sự quá lỗ mãng, rất thiếu suy xét.

Tần Việt nói thêm mấy tiếng xin lỗi, Thư Kế Nghiệp thấy cậu nghe lọt rồi cũng không còn vấn đề gì nữa, vì thế quay qua đánh giá tư thế cưỡi xe đạp của cậu: “Cơ thể cậu nghiêng về phía trước thêm một chút nữa, đầu hơi cúi thấp, nhớ rõ đừng hết nhìn đồng lại nhìn tay, mắt phải nhìn thẳng về phía trước. Duy trì liên tục tư thế này.”

Sau khi Tần Việt nghe theo để điều chỉnh, vẻ mặt đau khổ nói: “Tôi cảm thấy rất không quen, không tự nhiên tí nào hết.”

“Vậy tập dần thành thói quen đi, tư thế của cậu không đúng, đạp xe đường trường chỉ có cậu chịu thiệt thôi.”

“... Anh rất thích đạp xe du lịch hả? Vậy anh đi thì công ty làm thế nào bây giờ?” Tần Việt quyết định nói sang chuyện khác.

“Ừ, tôi cũng khá thích lái ô tô đi du lịch, có điều đạp xe đạp còn rèn luyện được cả thân thể, công ty thì có Tô Nham rồi.”

“Ha ha, cũng đúng. Mà thân thể anh nhìn qua rất khỏe khoắn nha, không hề giống đã ba mươi chút nào.”

“Còn cậu nhìn qua rất không khỏe, có thể đạp xe hết hành trình không đấy?”

Xe Tần Việt lão đảo, quay đầu oán hận nói: “... Tôi đã đang ở trên đường rồi, dù thế nào cũng phải đạp

cho hết!”

Tầm mắt Thư Kế Nghiệp xuyên qua cặp kính đen, giọng nói ôn hòa và bình tĩnh: “Nhìn đường đi, thiếu niên.”

Tần Việt thiếu chút nữa lao xe xuống cống...

Hôm nay chương ngắn, quá phù hợp với con bé tinh mơ đã phải dậy đi ăn cưới, chiều muộn vẫn mố mủ chờ khám trong viện ()

Mà tuy ngắn nhưng Thư tiểu công vẫn bộc lộ đầy đủ bản sắc hãm hại vợ, càng luyện càng quen đây mà (

Đọc lại càng thấy thương Quan Văn, giống như linh hồn đã chết lặng, thậm chí còn chẳng thấy đau nữa... Lắm lúc nghĩ giá cũng trọng sinh hay xuyên không cmnd cho xong... Nếu ai thấy ngựa cha của Tần Việt, thì không tài nào chịu nổi mẹ của Quan Văn đâu, thật sự là muốn khâu mồm bả lại luôn, đối xử với con mình mà như thế đối xử với kẻ thù, còn cmn ác hơn mất ấy =____=||

9. Chương 9: Song Hành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giấc mộng rất hoành tráng, nhưng hiện thực thật gian nan.

Đạp xe đường trường, ngắm nhìn hết non sông nhật nguyệt của tổ quốc, kế hoạch tươi đẹp biết bao nhiêu.

Đặt làm ảo tưởng trong đầu thì quả thực vô cùng tuyệt vời.

Nhưng vào thực tế, quá trình chẳng khác chi đi huấn luyện quân sự.

Sau khi đạp liên tục không ngừng suốt một giờ, đội ngũ bắt đầu trở thành rùa bò, đội trưởng hạ lệnh nghỉ ngơi, cả đoàn người đổ lại ven đường, người uống nước thì uống nước, người muốn ăn thì lôi đồ ra gặm nhấm.

Tần Việt tựa vào xe đạp thở hồng hộc, có vẻ rất là bi kịch.

Thư Kế Nghiệp lắc đầu thở dài: “Thừa dịp giờ còn sớm, tôi đề nghị cậu nên về thôi.”

Tần Việt như bị ấn trúng công tắc nổ bom, bùm bùm cãi lại: “Tôi mới không về! Nếu đã đi tôi tuyệt đối không muốn trở về như thế, tuy mệt muốn chết rồi, nhưng nghỉ một lát sẽ không sao nữa, tôi nhất định có thể kiên trì đến cùng.”

Hoàn hảo Tần Việt không phải người kém nhất, có mấy nữ sinh lót đáy. Đội trưởng thực săn sóc, cho đầy đủ thời gian để nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ xong tiếp tục lên đường, đội trưởng dẫn đầu ở phía trước, Thư Kế Nghiệp vẫn đi ở cuối cùng như cũ, cố ý thả chậm tốc độ, thỉnh thoảng lại nhắc nhở những nơi cần chú ý cho mấy nữ sinh đang cố gắng hết sức. Mỗi khi thấy có người thật sự không kiên trì nổi nữa, anh sẽ lên tiếng bảo đội trưởng dừng lại cho họ nghỉ.

Buổi sáng ngày đầu tiên trôi qua rất nhanh, lúc này còn chưa đi ra khỏi nội thành, nên còn có thể vào tiệm ăn một bữa no nê mỹ mãn. Sau bữa cơm, có nữ sinh chủ động rút lui khỏi đội ngũ, cô bé đã thử nghiệm xong, giờ tự giác bản thân không thể hoàn thành khiêu chiến này được, cố khăng khăng đi tiếp chỉ tổ nhận thêm khổ không chịu nổi vào người.

Lúc này, đội trưởng nói: “Còn có ai muốn rời đội thì thực hiện sớm, trải qua một buổi sáng tin tưởng mọi người cũng đã cảm nhận được đây không phải hành trình dễ dàng thoải mái, đừng cựa mạnh.”

Chuyện này như đã làm nổi lên phản ứng dây chuyền, ngay sau đó lại thêm hai nữ sinh lên tiếng rời đội, quyết định sẽ đổi sang di chuyển bằng xe lửa, tới điểm cuối, là thành phố X, để chờ mọi người.

Tần Việt, nhỏ giọng nói: “Cậu không lui?”

Tần Việt trừng anh: “Anh rốt cuộc muốn tôi rút đến mức nào hả!”

Thư Kế Nghiệp nhe hàm răng trắng sáng cười: “Lộ trình kế tiếp đến thành phố T rất dài rất lâu đó, khoảng cách giữa các điểm nghỉ ngơi rất xa, vạn nhất tới chỗ nào đó trước không thôn sau không quán, cậu mệt đến nằm vật ra thì làm thế nào bây giờ?”

Tần Việt nói rất đương nhiên: “Gục luôn, rồi nghỉ.”

“... Nhóc con quật cường.” Thư Kế Nghiệp bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Có phải anh muốn tôi gọi anh là ông chú không?” Tần Việt cười như mèo trộm cá.

Quả nhiên Thư Kế Nghiệp biến sắc: “Tôi không lớn hơn cậu mấy tuổi đâu đấy.”

“Anh biết thì tốt rồi.”

Lúc này, đội trưởng cũng chạy tới tìm Tần Việt, có chút khó xử nói: “Tần Việt, thể lực của anh có vẻ không tốt lắm, anh tính sao?”

“Đương nhiên là tiếp tục rồi, tôi không muốn rời khỏi đội. Cũng vì thể lực không tốt nên mới muốn rèn luyện mà.”

“Ha ha, tốt lắm, vậy anh nhớ phải cố gắng kiên trì nha, nếu cảm thấy không thoải mái thì nhớ nói cho mọi người biết, mệt mỏi thì chúng ta nghỉ ngơi luôn.” Đội trưởng Tề Văn sang sang vỗ vỗ vai Tần Việt, cậu cười tủm tỉm gật đầu.

Tề Văn quay đầu định đi, được vài bước lại không nhin được lộn ngược về: “Tần Việt, anh thật sự không có bệnh gì phải kiêng đạp xe đấy chứ? Này tôi thấy anh thở gấp như trâu á...”

“Cậu mới giống trâu ấy!” Tần Việt giận dữ: “Tôi một không bệnh tim hai không hen suyễn ba không cao huyết áp bốn không động kinh, trừ thể chất hơi yếu thì cái bệnh gì cũng không có!”

Tề Văn gơ hai tay đầu hàng, giải thích: “Được được, vậy tôi yên tâm rồi.” Nói xong vội vàng chạy biến như một làn khói.

Tần Việt hừ lạnh, thở phì phì đội mũ bảo hiểm và kính mắt chuyên dùng, Thư Kế Nghiệp ở một bên phụng cưỡi, Tần Việt một bàn tay đi qua đập lên mũ bảo hiểm của anh: “Cười cái lông ấy, mau đi!”

Buổi trưa được nghỉ ngơi, bụng cũng được lấp đầy, Tần Việt lại khôi phục sức lực toàn thân, lúc này còn đang đi trên đường phố giữa nội thành phần hoa, đội ngũ xe đạp cứ một chút dừng một chút, thong thả tiến về phía trước.

Tần Việt không sai biệt lắm đang cùng Thư Kế Nghiệp... song hành, tùy ý nói: “Thật ra thể lực của tôi không phải kém lắm, bất quá môn vận động tôi am hiểu nhất là bơi lội, hồi cấp hai tôi còn tham gia thi bơi lội của trường, lúc đó đoạt giải ba toàn trường đấy. Hiện tại thân thể không tốt bằng ngày trước, nhưng chưa đến mức yếu như nữ sinh, chịu không nổi phải rời đội đâu.”

Thư Kế Nghiệp âm thầm bật cười, nói tới nói lui, Tần Việt vẫn là đang muốn biện giải cho mình.

“Am hiểu bơi lội? Không tồi, vậy mùa đông cho cậu một suất vào đội đi bơi Trường Giang.”

Tần Việt một bước đạp hụt, thiếu chút nữa té khỏi xe, quay đầu lại hải hùng nói: “Tôi cũng có nói mình thích bơi mùa đông đâu!”

“Cậu không muốn thử một lần hả? Rèn luyện thân thể rất tốt đấy, luyện tập hàng năm, nói không chừng...” Thư Kế Nghiệp nói lấp lửng mơi nhau.

“Nói không chừng làm sao?” Quả nhiên Tần Việt ngoan ngoãn đón mồi.

Thư Kế Nghiệp cười nhẹ: “Nói không chừng ngày nào đó cậu có thể cao lên đấy.”

Cao lên!

Tần Việt lập tức tức giận đỏ bừng cả mặt, đưa một chân qua đạp lên xe Thư Kế Nghiệp, anh linh hoạt lượn xe tránh thoát, Tần Việt cầm tức mắng to: “Em gái anh! Tôi có không cao lên được thì liên quan gì đến anh hả, bộ tôi lùn đến mức anh phải chê cười hả, tôi cao 1m75 đấy, có phải siêu cấp lùn đâu. Anh có biết trong hơn mười triệu dân Trung Quốc có bao nhiêu đàn ông chỉ cao được có 1m60 không hả? Tôi còn là hàng đầu trong đám lùn đó đấy biết chưa, lại nói anh thì cao được bao nhiêu, tôi xem nhiều lắm 1m80 chứ gì, có giỏi thì anh đi so với anh họ tôi đi, so với Tô Nham đi, cho dù mùa đông năm nào anh cũng bơi, ngày nào cũng luyện tập đến cơ thể thêm hảnh một lần phát dục may mắn vượt lên được hai người bọn họ, thì anh vẫn còn lâu mới có bản lĩnh vượt qua được Diêu Minh nhớ, cho anh cười, anh còn không biết xấu hổ cười người khác nữa hả? Không biết Trung Quốc có câu châm ngôn, núi còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn hay sao hả? Anh có phải người Trung Quốc không!”

Thư Kế Nghiệp sờ sờ mũi: “Tôi quốc tịch Mỹ mà.”

Tần Việt nghẹn lời, rồi lập tức nhanh chóng phản ứng: “Mấy người ngoài nghề, nhất định không hiểu được chứ!” Nói xong giẫm bàn đạp, xành xạch đạp đi mất.

Thư Kế Nghiệp chậm rì rì rút lại phía sau, vẻ mặt thiệt thích ý.

Khi đoàn xe rời khỏi nội thành, hàng ngũ của đội liền trở nên nghiêm cẩn hơn. Cả đoàn đều di động theo dấu tay của đội trưởng, là ngừng là đi, là tăng tốc hay giảm tốc, đều theo sự ra hiệu ở phía trước. Đạp xe trên đường, tới lúc thân thể mệt mỏi thì ngay cả nói chuyện cũng ngại lãng phí sức lực, bởi vậy không có mấy người mở miệng tán chuyện phiếm.

Tề Văn lo lắng phần lớn mọi người đều là lần đầu tiên đạp xe đường trường thế này, nên cậu đều lựa chọn lộ trình là những con đường bình nguyên thích hợp nhất cho họ, một đường dọc theo Kênh lớn Kinh Hàng (1) hướng về phía nam, đường bộ bằng phẳng, không tính thành phố A, tổng cộng sẽ đi qua 14 thành phố khác nhau, có thể thể nghiệm các loại hình văn hóa, phong thổ, nhân tình khác biệt.

Tần Việt trải qua một buổi sáng thể nghiệm xong, đến buổi chiều thật ra trở nên bình tĩnh vững chãi hơn nhiều, một đường bổ sung thêm nước uống tăng lực, vừa đi vừa ngừng, tuy rằng ảnh hưởng đến tốc độ của đội ngũ, nhưng mọi người cũng không ngại phiền. Trên đường gặp một điểm sửa xe, cả đoàn liền dừng lại, lúc này đã là hoàng hôn, đội trưởng bận bịu chạy đi hỏi thăm nơi nghỉ đêm thích hợp.

Cả đội ngã trái ngã phải, Tần Việt gần như lão đạo bỏ lại xe, run rẩy tháo mũ bảo hiểm và kính mắt, chân nọ đá vào chân kia bổ nhào đến bên tường, cả người mềm nhũn dán vào vách tường, cúi đầu nhắm mắt thở hổn hển, sau khi vận động mạnh liên tục một thời gian tương đối dài, giờ đột nhiên ngừng lại nghỉ ngơi, khiến cho đầu óc thành bị say, cứ không ngừng ong ong, hai lỗ tai như đang bị ù.

Thư Kế Nghiệp nhanh chóng đi về phía cậu, nhìn thấy hai má tái nhợt đầm mồ hôi của Tần Việt, không khỏi nhúm mày.

Anh đưa tay nâng đầu Tần Việt lên, bóp cằm cậu, cường ngạnh mà nhét một quả mơ vào. Người Tần Việt mềm nhũn, ngay cả mắt cũng không chịu mở ra, đầu như quả bóng bị cắt đứt, mặc cho người ta làm gì thì làm.

Tần Việt ngậm mơ, vị chua tràn ra kích thích cả khoang miệng, dây thần kinh mệt mỏi chết lặng dường như đang từ từ sống lại.

Thư Kế Nghiệp lôi kéo cậu ngồi tựa vào tường, hô hấp của Tần Việt dần chậm lại, cậu mới mơ hồ mở mắt, rõ ràng trán đầm mồ hôi, mà cơ thể lại lạnh lẽo đến run rẩy.

Thư Kế Nghiệp thấy cậu như sắp co giật, vội vàng dùng sức nắm chặt lấy tay cậu, ấn mạnh lên huyết nhân trung và lương kinh sau lưng, lực độ đó khiến người ta phải đau đớn. Tần Việt bị đau kêu lên một tiếng, há miệng liền học ra quả mơ, ngồi chồm hổm hốt hển thở ra từng hơi.

Thư Kế Nghiệp thở phào, nâng đầu Tần Việt bắt cậu ngửa ra sau, ép cậu uống mấy ngụm nước tăng lực. Tần Việt đau khổ ngửa mặt nuốt, chất lỏng trong suốt tràn ra từ khóe miệng, chảy xuôi theo chiếc cổ trắng nõn của cậu vào trong áo. Tần Việt bị sắc đến ho khan, sắc mặt trắng đỏ bừng, tóc tai hỗn độn, đôi mắt ngập nước, vươn hai tay khó chịu mà đẩy Thư Kế Nghiệp ra: “Tôi không uống nữa...”

Thư Kế Nghiệp không miễn cưỡng, cất đồ uống đi rồi kéo Tần Việt đứng dậy. Cậu nhất thời cảm thấy không vui, thầm nghĩ muốn ngồi xồm, hay ngồi bệt cũng được, tốt nhất có thể nằm, ngủ một giấc thật sướng, mệt mỏi quá, mệt đến mức ngay cả ăn cơm cậu cũng ngại bỏ sức nữa.

Nhưng vào những tình huống thế này, một người có kinh nghiệm phong phú như Thư Kế Nghiệp lại càng không thể chiều theo Tần Việt, vạ nhất vừa ngủ một cái lại không thể tỉnh được nữa, thì lỗi của anh quá lớn rồi.

Thư Kế Nghiệp cứng rắn lôi kéo Tần Việt chậm rãi đi bộ, còn Tần Việt hoàn toàn không dùng được tí sức nào, thân thể như cái bao bị kéo đi, Thư Kế Nghiệp cảm nín: “Cậu cử động chút đi.”

Tần Việt lại ngồi chồm hổm trên mặt đất không động đậy, đôi mắt nhắm chặt, có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Thư Kế Nghiệp chỉ hận rèn sắt không thành thép được, nghiêng răng nghiêng lợi mở bình nước uống ra, bước tới, vươn tay liền gọi lên mặt Tần Việt.

Tần Việt như vừa bừng tỉnh từ cơn mơ, chặt vật lau mặt, hét to: “Quan Văn... anh cút đi!”

(1) Kênh lớn Kinh Hàng: Con kênh trải từ Bắc Kinh xuôi tới Hàng Châu, kéo dài khoảng 3/4 đất nước, là công trình kênh đào cổ xưa lớn nhất thế giới, cùng với Vạn Lý Trường Thành và Hệ thống giếng ngầm được coi là ba hạng công trình vĩ đại của Trung Quốc cổ đại, vẫn được sử dụng đến ngày nay.

Ấy cái câu cuối nha, Thư tiểu công anh còn phải cố nhiều p(q) mà anh miệng tiện thể thôi, chứ lúc cần vẫn quan tâm săn sóc cực, tuy cách thức không nhẹ nhàng lắm __(:-3 |Z)__

Yêu nhất là Boss rất cứng, quá khừ gì anh cũng kệ, chỉ cần bắt được tương lai là ô kê, quả nhiên là Boss TTvTT

10. Chương 10: Tò Mò

Thư Kế Nghiệp cau lại đôi mày, cái tên Quan Văn này với anh mà nói cực kỳ xa lạ, nhưng trước mắt thứ khiến anh sốt ruột đó là Tần Việt thật sự hồ đồ rồi, ngay cả người cũng không nhận rõ được nữa. Nếu còn tiếp tục nghiêm trọng hơn, sợ rằng chỉ có thể đưa đi bệnh viện.

Thư Kế Nghiệp vươn tay sờ trán Tần Việt, còn Tần Việt qua một sát na giật mình sau khi bị giọt nước lạnh, đầu óc liền chậm chậm mà nhớ tới rất nhiều chuyện, một ít chuyện xưa vô cùng rõ ràng.

Một ngày mùa đông của một tháng một năm nào đó, trời giáng đại tuyết, cậu lại bám giường không chịu dậy, ngủ thẳng đến mười giờ sáng vẫn còn rúc đầu mớ mùng trong chăn. Quan Văn kích động chạy vào từ bên ngoài, ồn ào nói: “Việt Việt em đừng ngủ nướng nữa, bên ngoài tuyết rơi rồi, lớn lắm ấy, ra ngoài chơi nào.”

Tần Việt nghe thấy, nhưng không muốn động dậy chút nào, giờ nghe thấy tuyết rơi ngược lại càng rúc sâu vào chăn hơn. Tiếp đó là phút im lặng ngẩn ngui, cậu nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Quan Văn, không bao lâu sau lại lộn trở về.

Quan Văn bò lên giường, cười hì hì nhét cục tuyết nhỏ vừa vo viên lại vào sau cổ áo của Tần Việt.

Tần Việt giật mình hoảng hốt vì cái lạnh như băng mà gào to thảm thiết, nhảy dựng lên tức giận mắng: “Quan Văn! Anh cút đi!”

Tần Việt đắm chìm trong hồi ức, tựa như ngoài cửa sổ thật sự có một trận tuyết lớn đang bay tán loạn, tựa như cả người cậu đang thật sự run rẩy vì băng tuyết, phảng phất như trước mắt cậu thật sự có một thiếu niên đang cười hì hì.

Khi thấy ngay cả giọt nước Tần Việt vẫn không tỉnh lại được, Thư Kế Nghiệp không chút nương tay dùng sức nhéo lưng Tần Việt, đau đớn làm cho cậu kêu thảm thiết tỉnh dậy, hai con mắt đỏ đỏ vẫn còn mê mang nhìn về phía Thư Kế Nghiệp, đôi mắt như cách một tầng sa mỏng ấy mất một hồi lâu mới dần dần lấy lại thanh minh, trong đó phản chiếu rõ ràng thân hình của Thư Kế Nghiệp.

“Đừng nhéo nữa... Đau...” Tần Việt hữu khí vô lực cầu xin tha thứ, đứng thẳng dậy đuổi lưng, nhịp tim khôi phục sự bình tĩnh.

Thư Kế Nghiệp thở một hơi, “Đi bộ quanh đây hai vòng.”

Tần Việt cúi đầu, chậm rãi đi hai vòng.

Thư Kế Nghiệp gật đầu: “Tôi là ai?”

Tần Việt vẫn cúi thấp đầu như trước, suy yếu nói: “Thư đại Boss.”

Thư Kế Nghiệp hài lòng.

Đội trưởng Tề Vân đi tìm hiểu tin tức trở về, cao hứng nói: “Tôi tìm thấy một điểm dừng chân ở trong trấn rồi, mọi người tới đó nghỉ ngơi một đêm thật tốt thôi. Tất cả theo tôi, dừng тут lại phía sau nha.”

Đến nơi dừng chân trong trấn, là một nhà dân ba tầng màu trắng. Hai vợ chồng nhiệt tình tiếp đón mọi người, bưng trà đưa nước vô cùng chu đáo.

Lết được đến đây, ít nhất có một phần ba số người là khấn cấp lao vào phòng ngủ, nhìn cũng không thèm nhìn liếc ngã lên giường nhắm mắt ngủ.

“Thư Boss, em xếp cho anh và Tần Việt một phòng, anh cảm thấy ổn không ạ?” Tề Vân cẩn thận hỏi.

Thư Kế Nghiệp lắc đầu: “Không sao, vất vả cho cậu rồi. Trong trấn có quán ăn chứ? Tìm một nhà làm đồ ăn ngon chút, bữa chiều tôi mời khách.” Nói xong cũng ôm hành lý đi lên lầu.

Phòng rất nhỏ, đại khái chỉ hơn mười mét vuông, là đặc biệt bị ngăn cách tạo thành phòng nghỉ nhỏ, bên trong không có bất cứ thứ gì, ngoại trừ một chiếc giường. Giường miễn cưỡng nằm lọt hai người, còn không dám xoay lưng tung.

Thư Kế Nghiệp nhúu chặt mày, đứng thừ ở cửa nửa phút mới trầm mặc bước vào.

Tần Việt đang ngủ y như lợn chết trên chiếc giường nhìn qua không sạch sẽ bao nhiêu, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ đều đều. Thư Kế Nghiệp cũng có phần mệt mỏi mà thoát đồ đạc xe bó sát trên người, thay một bộ quần áo thể thao rộng rãi, khiến cho anh có vẻ trẻ trung thân thiện hơn rất nhiều.

Sau năm rưỡi, di động của Tần Việt vang lên, màn hình hiển thị Tô Nham.

Thư Kế Nghiệp trực tiếp nghe giúp, làm Tô Nham đầu bên kia ngây cả người: “Sao lại là anh?”

“Ừ.”

“Không phải anh muốn đi Tây Tạng sao?”

“Đi Tây Tạng hai lần rồi, đội lộ trình khác có vẻ thú vị hơn.”

“Vậy sao anh lại đi với Tần Việt?”

“Đúng dịp bắt kịp đội của cậu ta nên cùng nhau đi luôn, đội ngũ này rất không chuyên nghiệp, tôi thiệt hối

hận đây.”

Tô Nham hừ nhẹ: “Vậy đổi anh tới ngồi phòng làm việc đi, còn tôi đi du lịch không chuyên nghiệp nhớ?”

“Cậu phải biết tri ân đồ báo chứ, nhớ năm đó cậu học bao năm trung học đại học như vậy, tất cả chuyện công ty đều một tay anh nâng, ngày nghỉ gì đều phải treo hết.”

Tô Nham nghiêng răng nghiêng lợi: “Dù thế anh cũng đừng có cứ nghỉ đông nghỉ hè là lại chạy rông bên ngoài chứ, có biết ngay cả thời gian về nhà ăn tối tôi cũng không có không hả?”

Thư Kế Nghiệp tiếp tục khí định thần nhân: “Nhớ năm đó, ngay cả thời gian giảm béo tôi cũng không có.”

Tô Nham không phúc hậu nhỏ giọng bật cười, nhớ lại ba năm ấy khi công ty vừa mới khởi bước, Thư Kế Nghiệp ngành sinh sinh mà từ một chàng đẹp trai uống thành gã đàn ông mang thai bụng to, sau đó mãi đến khi anh tốt nghiệp đại học có thể tới để chia sẻ gánh nặng, Thư Kế Nghiệp mới rút ra được thời gian rảnh để tập luyện giảm béo.

Từ đó về sau, Thư Kế Nghiệp như có bóng ma tâm lý, ngày có thể không ăn cơm, nhưng nhất định phải tập thể hình, cam đoan không mang thai.

“Nếu như anh cùng đội với Tần Việt, vậy nhớ giúp đỡ chăm sóc cậu ấy, cậu ấy bệnh nặng vừa khỏi, thân thể không tốt lắm, phải làm phiền anh rồi.”

Thư Kế Nghiệp vẫn biết Tần Việt bệnh nặng mới khỏi, nhưng không biết chính xác là bệnh gì. Trước kia nghe tới nhưng anh không có hứng thú hỏi chuyện riêng tư của người khác, lần này bỗng nhiên lại nổi lên chút hiếu kỳ: “Cậu ấy rốt cuộc mắc bệnh gì? Dày vò đến nhiều năm như thế.”

Tô Nham trầm mặc, rồi trả lời có lệ: “Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hiện tại hẳn không còn gì đáng ngại nữa, chỉ là thân thể hư nhược thôi.”

Không nghĩ tới Tô Nham cũng có lúc khó nói nên lời, sau khi Thư Kế Nghiệp cúp điện thoại, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng mỗi một rủ nhau kéo đến, làm anh cũng chấp nhận ngủ trên chiếc giường nhỏ hẹp.

Lúc Tần Việt bị đói tỉnh, đã là năm giờ sáng.

Ngày hôm qua vận động quá độ, giờ đây cả người cậu đều đau nhức, nhưng nhờ được ngủ thoải mái, nên tinh thần tốt lắm.

Tần Việt leo qua Thư Kế Nghiệp, tâm tình thật tốt mà ra cửa đi tắm.

Khoảng năm rưỡi cậu ôm bảng vẽ ra ngoài, một mình đi dạo trên con đường yên lặng giữa trấn nhỏ.

Vào mùa hè, thời điểm này không coi là quá sớm, trên đường đã có một ít người đi đường bận rộn và hàng quán nhỏ, Tần Việt ngồi vào một quán nhỏ, gọi một bát cháo, cậu cũng không vội ăn, mà mở bảng vẽ, bút máy trơn tru tỉ mỉ lướt đi trên mặt giấy, mực nước màu đen, từng nét từng nét phải thật chuẩn xác. Cậu chỉ mất vài phút liền hoàn thành một bức vẽ buổi sớm ngày hè, lưu giữ dấu chân muôn hình muôn vẻ của cuộc sống.

Tần Việt loạt xoạt vẽ tranh, đôi lúc lại ngẩng đầu quan sát một vòng phong cảnh. Ông lão đầu bạc bán cháo, người đàn ông đang rán bánh quẩy, một bà lão lưng còng đang nhặt ve chai. Thỉnh thoảng có người thoát ra khỏi tầm mắt của cậu, lại thỉnh thoảng có người bước vào khung cảnh này.

Đến sáu giờ, tranh của Tần Việt đã nhiều thêm những thiếu niên đương độ thanh xuân, bọn họ cùng mặc một kiểu đồng phục trung học mùa hè, hoặc mỉm cười, hoặc cuống quýt, hoặc uể oải tìm tìm kiếm kiếm trên con phố sớm, có thiếu niên vội vàng mà tới, mua một cái bánh bao rồi lại vội vã chạy đi, có thiếu niên thân hình cao lớn, miếng cắn cái bánh bao thật, hai tay xách theo túi nilon đầy ứ, mà đôi mắt vẫn chưa thỏa mãn quét hết chung quanh. Có cô gái ngại ngùng mang theo hai phần đồ ăn, nói với bạn mình một phần là dành cho ‘cậu ấy’, đang trọ trong trường đó. Có thiếu niên cao ráo đỉnh đạc đang nắm tay cô gái xinh xắn, vừa đi vừa vô cùng thăm thiết.

Lại có một người bước vào khung cảnh, thân hình người nọ thon dài, khí độ thật bất phàm.

Trên người mặc T-shirt màu trắng, một chiếc quần soóc thể thao màu lam đậm, chân đi giày thể thao, tay trái cầm ví, tay phải xoay xoay chùm chìa khóa, rõ ràng chỉ là trang phục chẳng thể bình thường hơn, nhưng khí thế người ấy lại như hạc giữa bầy gà mà đoạt đi ánh mắt của người ta, chỉ một chớp mắt đã lọt vào bức tranh của Tần Việt.

Khi người nọ dừng trước mặt Tần Việt, cũng vừa lúc cậu thu bút.

Thư Kế Nghiệp nghiêng đầu ngắm kỹ, gật đầu khen ngợi: “Tranh của cậu dường như lại vừa có linh ngộ mới, không tồi nha. Góc này của bức tranh là đặc biệt tốt nhất.” Anh chỉ ngay đúng chỗ của mình.

Tần Việt không thêm xấu hổ nói: “Khoe khoang cũng không phải như anh thế đâu.”

Thư Kế Nghiệp cười nhẹ, gọi bữa sáng, ăn no thoải mái rồi mới nói cho Tần Việt: “Vừa nãy tôi mới bàn với Tề Vân, sáng nay nghỉ ngơi, đến chiều mới đi tiếp.”

Đôi mắt Tần Việt sáng ngời, lập tức đứng dậy ôm bảng vẽ muốn đi: “Vậy tôi đi dạo mấy chỗ gần đây nhé, tìm một ít tư liệu sống để vẽ.”

Thư Kế Nghiệp gật đầu: “Thân thể cậu không sao chứ?”

“Không sao, ngoại trừ nhức mỗi ra thì vẫn đều tốt cả.”

“Ừ, nhớ buổi trưa về tập hợp.”

Tần Việt gật đầu rồi đi, Thư Kế Nghiệp lại nói: “Chờ chút.”

“Sao vậy?”

Thư Kế Nghiệp không chút để ý hỏi: “Trước kia rốt cuộc cậu mắc bệnh gì?”

11. Chương 11: Thật Lòng Chia Sẻ

Cả người Tần Việt lão đảo, sau khi ổn định không quay đầu mà chạy thẳng về phía trước, mới nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của Thư Kế Nghiệp.

Thư Kế Nghiệp nhíu mày tự hỏi, Tần Việt có nghe thấy hay không vậy?

Nhưng rồi anh nghĩ, bệnh phải mất đến mười năm nằm viện, không có khả năng không nghiêm trọng. Hành trình sắp tới, cần phải đặc biệt chú ý đến cậu, miễn cho nhóc lớn xác quật cường này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lỡ để lại bất cứ tiếc nuối gì thì thật không tốt.

Buổi chiều, cả đội tiếp tục lên đường.

Ngay từ đầu, Tề Vân đã nghiêm khắc yêu cầu vài bạn học phải sửa lại tư thế đạp xe không đúng của mình, những người đó sau khi phải ăn khổ giờ đã chịu ngoan ngoãn nghe lời.

Có điều, tư thế không đúng có thể sửa, nhưng thể lực không đủ thì không có cách nào cải thiện trong thời gian ngắn.

Tốc độ của đội vẫn chậm chạp như trước, không ngừng có người mệt đến gần ngất, nhưng có chế độ ngừng ngừng nghỉ nghỉ, cả đường coi như cũng thuận lợi. Sang ngày hôm sau, là ngày thứ ba, hành trình tuy gian nan, nhưng vẫn đang tiếp tục tiến tới.

Đến ngày thứ tư, bọn họ đã sắp tới được thành phố thứ hai. Mắt thấy ăn uống ngủ nghỉ đã gần ngay trước mặt, ngay cả Tần Việt cũng bỏ hết sức bình sinh ra mà hướng về phía trước, hận không thể di chuyển tức thời vào thành phố luôn.

Vậy mà đột nhiên, có một cô bé đang đạp xe nửa đường lại lảo đảo ra đất gào khóc om sòm, chết cũng

không chịu đứng lên nữa. Cả đội lập tức dừng lại, Thư Kế Nghiệp bước tới xem tình trạng của cô bé đó, nhưng cô bé kiêu gì cũng không chịu nói lời nào, chỉ có khóc rồi khóc, mềm nhũn ngồi trên mặt đường nhựa, vẻ mặt tiêu tụy khiến cho người ta muốn mắng cũng không nổi.

“Cô ấy đại khái mệt quá rồi... Để cho cô ấy khóc một lát đi, khóc đủ thì ổn thôi.” Vì vậy đoàn người một bên đỡ dành, một bên chờ cô bé bình tĩnh lại.

Nửa giờ sau, cô rút cuộc cũng trở lại bình thường hơn chút, cô nâng cánh tay tê nhức không còn chút sức lên, cứng ngắc quệt đi vệt nước mắt, giọng nói khàn khàn nghẹn ngào thành tiếng: “Tôi thật sự không đạp nổi nữa... Sắp chết rồi hu hu...” Cô nói xong lại gục đầu xuống, bụm mặt khóc còn to hơn lúc nãy, mang theo vài phần hỗn hển và ngửi khí làm nũng, nhưng dù thế nào cũng có thể nghe ra được thật sự cô không còn chút sức nào nữa: “Tôi đau bụng quá, kỳ kinh nguyệt đến rồi... Cả người không thoải mái, thật sự không muốn ngồi trên xe nữa, mọi người cứ vứt tôi lại đây đi, tôi thà chết chứ không muốn đạp xe nữa... Khụ oa...”

Học sinh thời đại này đều trưởng thành sớm, đều từng học qua tiết sinh lý thời kỳ trưởng thành, nghe cô bé nói trắng ra như vậy, thật ra lại thông cảm cho cô, lập tức có nam sinh nói: “Khó trách, sao cậu không nói sớm, vậy có thể trực tiếp đi nhờ xe rồi, giờ giữa đường trước không thôn sau không quán thể này thì phải làm sao bây giờ?”

“Con gái thật đáng thương!”

“Thử xem có bắt được xe hay không vậy?”

“Thôi đừng, để cô ấy đi xe người lạ không an toàn đâu. Hay gọi 110 để cảnh sát hỗ trợ?”

Tề Vân theo thói quen nhìn về phía Thư Kế Nghiệp: “Thư Boss, anh cảm thấy làm thế nào thì tốt nhất ạ?”

Thư Kế Nghiệp nhíu mày hỏi cậu ta: “Cậu không chuẩn bị để ứng đối từ trước sao? Đi đường xa thế này nửa đường xảy ra chuyện gì đó là điều bình thường, trước khi xuất phát phải lo chuẩn bị trước chứ. Giờ cậu có báo cảnh sát hay vậy xe đều nhất định không thuận tiện.”

Tề Vân mờ mịt lắc đầu: “Chuyện này... thì phải sắp xếp trước thế nào ạ...”

Thư Kế Nghiệp thở dài: “Mục đích đạp xe của tôi là để rèn luyện, mà không phải để khiêu chiến, lại càng không phải để mạo hiểm. Tôi tuyệt đối sẽ không đặt cược cả mạng của mình, nên tôi sẽ không cho phép có bất cứ tình huống gì không ngờ tới xảy ra. Thế nên mặc kệ tôi đạp xe đi đâu, đều sẽ chuẩn bị một chiếc xe đi theo ở khoảng cách nhất định, như vậy dù tôi xảy ra chuyện lỡ làng gì, đều có thể tranh thủ gọi được cứu trợ đúng lúc.” Nói xong, anh rút đi động ra.

Mặt Tề Vân đỏ lên, nói: “Đó là chuyện kẻ có tiền mới làm được...” Chuẩn bị cho mình một chiếc xe tư nhân và lái xe, thậm chí mang theo cả một đội y tế, mịa, đó đương nhiên là lo trước khỏi họa, nhưng bọn họ nào có điều kiện kinh tế như thế chứ. Lại nói... bọn họ thật sự coi đạp xe đường trường là một loại khiêu chiến

và mạo hiểm. Nếu như có bảo tiêu, sẽ cảm thấy không đủ kích thích, rất dọa người được không, cứ như trẻ con chưa dứt sữa ấy.

Tần Việt đứng phía sau Thư Kế Nghiệp cũng không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, cậu trộm chạy đến gia nhập đoàn xe, sau khi bị người nhà phát hiện, mấy ông cậu của cậu lúc đó lập tức sốt ruột nói phải điều ngay một đội bảo tiêu theo hộ tống, Tần Việt nghe thấy vậy liền tức giận cúp điện thoại. Càng khiến cho Tần Việt ghen hòng không biết nói gì là ngay cả cha cậu, Tần Tứ Hải, sau đó cũng gọi tới bắt cậu về nhà, bảo cậu đừng ăn no rừng mỡ nữa.

Thế nhưng, người nhà càng nói như vậy, Tần Việt lại càng không muốn bỏ dở giữa chừng.

Giống như đang ngâm thơ rồi cố chấp muốn chứng minh thứ gì đó vậy.

Vài phút sau khi Thư Kế Nghiệp đánh điện thoại, một chiếc xe việt dã Land Rover liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Thư Kế Nghiệp chỉ vào nói: “Xe đến rồi, đỡ cô bé lên đi, tôi sẽ bảo lái xe trực tiếp đưa cô ấy tới bệnh viện thành phố W, nếu như không sao thì sẽ đưa về khách sạn. Đội trưởng, cậu đã sắp xếp xong xuôi điểm dừng chân ở thành phố W rồi chứ?”

Tề Vân gật đầu: “Rồi ạ, em đã tra trên mạng, ở khách sạn Hứng Hoa thành phố W.”

“Ừ.”

Lái xe Land Rover bước xuống, Thư Kế Nghiệp dặn dò hần vài câu, cô gái liền được đỡ lên xe. Nhưng Thư Kế Nghiệp vẫn chưa vội bảo lái xe đi, mà nhìn một vòng quanh mọi người, anh khoanh tay tựa vào xe, không chút nề mặt mà nói với các bạn trẻ thiếu nam thiếu nữ: “Còn ai không nhịn được nữa thì nhanh lên xe hết đi, đừng để lát nữa vừa khóc trời vừa gọi mẹ lại chậm trễ hành trình.”

Tề Vân lập tức sắp xếp một cô bé khác lên chăm sóc cô bé khóc sướt mướt kia, những người còn lại đều bảo trì im lặng.

Thư Kế Nghiệp nhún vai, liếc Tần Việt thêm mấy cái: “Cậu thì sao?”

Tần Việt cao cao hất đầu, khinh thường nói: “Tôi không nghe thấy gì hết.”

Thư Kế Nghiệp nhìn bộ dáng ra vẻ ta đây của cậu mà không khỏi buồn cười, phất tay để lái xe đi, rồi cùng những người còn lại tiếp tục lên đường.

Thật ra đoạn thời gian này, phần lớn mọi người đều đã mệt đến chết đi sống lại rồi, chỉ đang gắng gượng chống đỡ mà thôi.

Khi đội ngũ tới được thành phố W, đã là tám giờ tối, may mà mùa hè trời tối muộn, với xe đạp đều lấp đèn chiếu sáng, mò mẫm đi hết được quãng đường không xa lắm.

Chạy tới khách sạn Hứng Hoa, cả lũ âm thầm vọt vào phòng đặt trước tắm rửa thay quần áo. Có người lúc đạp thì mệt như chết rồi, vừa tới khách sạn lại đã sinh long hoạt hổ chạy nhảy khắp nơi. Đứng ở hành lang, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười đùa âm ỉ của đám thiếu niên đang gào thét.

Thư Kế Nghiệp cảm thán người trẻ tuổi khôi phục sức lực thật tốt, bất quá hẳn là ngoại trừ vị trong phòng anh.

Tần Việt đã ngủ như lợn chết được một lúc, còn không thèm cả tắm, đồ đạc xe cũng chưa cởi.

Thư Kế Nghiệp thư thư phục phục tắm rửa thay quần áo, pha trà ăn bánh, rồi đọc báo, đến mười một giờ Tần Việt tỉnh lại, anh liền sẵn sàng đưa một cốc nước pha sẵn thuốc cho cậu: “Uống luôn đi, tăng huyết áp, nâng cao tinh thần.”

Rồi sau đó, vài người không ngủ kéo thành hội rủ rê nhau ra ngoài ăn khuya, Tần Việt siêu đói bụng, tưởng ăn thực thô lỗ. Còn Thư Kế Nghiệp ngồi bên cạnh thì quy củ hơn nhiều, giống như đám nữ sinh nói, lúc ăn cơm cũng thật tao nhã quá đi...

“Thư Boss, hôm nay thật sự cảm ơn anh! Nếu không có xe của anh, em cũng không biết phải làm thế nào, thật ngượng quá, cho anh thêm phiền toái rồi.” Thư Kế Nghiệp nghe thấy, quay ra nhìn, người nói chuyện là Kiều Phi Tuyết, người lúc chiều bị đau bụng đến tháng kia. Mắt của cô vẫn sưng đỏ, nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều. Giọng nói rất mềm, càng thêm vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Thư Kế Nghiệp cười: “Không cần khách khí.”

Kiều Phi Tuyết cười một tiếng, nâng chén trà nóng giơ lên trước mặt Thư Kế Nghiệp: “Em dùng trà thay rượu xin kính anh một ly, thật lòng cảm ơn sự trợ giúp của anh! Ngượng quá, em không biết uống rượu, anh không chê trà chứ?”

Thư Kế Nghiệp ngừng lại, cầm cốc bia đựng nhẹ vào cốc trà: “Không ngại.” Dứt lời, uống cạn trong một hơi, tiếng cốc không được đặt xuống mặt bàn vang lên thanh thúy, Tần Việt liền tiện tay rót đầy cho anh cốc nữa, một bên vẫn không quên nhét mề gà nướng vào miệng mình, ăn đến mồm miệng đầy dầu mỡ, đôi mắt vì thích ý mà tỏa sáng như sao.

Kiều Phi Tuyết còn nói: “Thư Boss năm nay bao nhiêu tuổi vậy? Nếu không ngại có thể nói cho bọn em biết được không?”

Thư Kế Nghiệp bật cười: “Tuổi của đàn ông cũng có thể là bí mật đấy.”

Kiều Phi Tuyết và mấy bạn học khác cười ha ha: “Thư Boss thật hài hước nha~~ Em đoán anh nhiều lắm

chỉ ba mươi thôi, nhìn rất trẻ mà. Nói thật ông chủ trẻ tuổi như anh là lần đầu em được gặp đó, trước kia xem TV, rồi trên tạp chí, mấy ông chủ lớn toàn già hết rồi hà, không hói đầu thì béo như đang chữa, còn chưa từng thấy ai được như anh đâu.”

Thư Kế Nghiệp khẽ cười nói: “Trước kia tôi cũng mang thai đấy.”

“Gạt người nha, sao có thể thế được. Dáng người của Thư Boss tốt lắm mà...”

Thư Kế Nghiệp im lặng từ chối cho ý kiến, Tần Việt ngồi bên phải anh lại tò mò truy vấn: “Trước kia anh thật sự mang thai hử?”

“Ừ, cậu không tin?” Thư Kế Nghiệp nhìn cậu cười.

Tần Việt gật đầu: “Tôi tin chứ, theo lẽ thường, đàn ông đến tuổi của anh tỉ lệ béo ra lớn lắm ấy, vậy nên có gì đâu mà không tin, trừ khi anh cũng giống tôi, có thể chất không bao giờ béo, à, Tô Nham cũng có thể chết không béo được đấy.”

“... Thế cho nên?”

Tần Việt lắc đầu: “Nào có cho nên gì, tôi bàn chuyện tí thôi. Anh xem anh kiên trì luyện tập đều đặn như thế, tập ra được cơ bụng bốn múi sáu múi tám múi gì đó cũng rất tốt. Giống anh họ tôi ấy, nếu bỏ vận động một thời gian, dáng ảnh sẽ biến hình, vì để Tô Nham không chê ảnh, ngay cả nấu cơm chăm con đều nhận hết, trở thành một thể hệ đàn ông tốt thời đại mới luôn. Mẹ tôi thường xuyên muốn tôi học tập ảnh, nhưng tôi cảm thấy cần gì chứ, tôi có thể chất ăn hoài không béo mà ảnh ghen tị muốn chết nha.”

Thư Kế Nghiệp cười tủm tỉm nhìn cậu, anh rất tinh mắt, không hề bỏ lỡ sự dương dương đắc ý chột lóc lên trong mắt cậu.

Anh khí định thần nhân nói: “Cậu đã từng nói thế với anh họ cậu chưa?”

“Nào có, đừng có nói với anh ấy.” Tần Việt nhai mề gà, lắc đầu hàm hồ nói, đôi môi vì ăn mà bóng loáng, hơi mím lại, trong bóng đêm sáng rọi đến mê người. (đầy mỡ mê cái răng, cũng chỉ có anh thôi...)

Thư Kế Nghiệp dùng đôi đũa nhẹ nhàng chọt môi cậu: “Nói cho cậu ta, đảm bảo cậu ta sẽ tước chết cái miệng nhỏ nhắn của cậu luôn.”

Hành động khó hiểu, cùng cách dùng từ quỷ dị của Thư Kế Nghiệp, rồi một câu cái miệng nhỏ nhắn của cậu, khiến cho Tần Việt nóng bừng, phát sốt cả đầu, trực tiếp phản ứng lên mặt, đỏ bừng một mảnh. Cậu giật mình xong quay phắt đi, hung hăng thở ra mấy hơi mới dám ngẩng đầu.

Lúc một mình cậu không hiểu sao chẳng được tự nhiên, Thư Kế Nghiệp đã vô cùng bình tĩnh mà bàn luận

đề tài gì đó với Kiều Phi Tuyết.

Tần Việt vụng trộm thở phào, vùi đầu vào ăn, không dám khiêu khích Thư Kế Nghiệp nữa.

Trên đường ăn khuya trở về, tinh thần của Kiều Phi Tuyết sáng láng, một đám người trong đội, mặc kệ đi trước hay đi sau, đều có thể thường xuyên nghe thấy tiếng cô cười. Quay đầu nhìn lại, cô vẫn đang đi bên cạnh Thư Kế Nghiệp, hai người vừa từ tốn đi đường vừa nói chuyện.

Có người nhú mày, có người lại cúi đầu ám muội cười kì lạ.

Trở lại khách sạn, mỗi người đi một ngả.

Tề Vân kéo Kiều Phi Tuyết đang chuẩn bị về phòng lại, bất đắc dĩ nói với cô: “Kiều Phi Tuyết, tôi khuyên cậu nên giữ khoảng cách với ông chủ Thư một chút. Như vậy không tốt...”

“Vì sao chứ? Vừa rồi tôi cũng có làm gì đâu?” Kiều Phi Tuyết mất hứng.

“Anh ấy là ông chủ lớn như thế, tuổi còn hơn cậu đến một giáp, lỡ như có lời đồn không tốt gì sẽ ảnh hưởng xấu đến cậu đấy.” Cái gì mà tình nhân bị bao dưỡng, rồi tiểu tam linh tinh, ‘Đại danh từ’ của thời đại mới này ảnh hưởng rất lớn đến thiếu nữ.

Kiều Phi Tuyết không để bụng: “Kỳ lạ, đừng nói tôi với ông chủ Thư không có gì, kể cả có đi nữa, cũng là chuyện nam chưa cưới nữ chưa gả, anh tình tôi nguyện.”

Tề Vân bị phản bác không nói được lời nào, ngẫm lại cũng đúng, cho dù Kiều Phi Tuyết có muốn leo cao, thì thực tế Thư Kế Nghiệp cũng là cành tốt trên cái cây để leo lên.

“Được rồi, nhưng tốt nhất cậu nên biết chắc anh ấy có thật chưa kết hôn không, có vài người thích ẩn nhẫn mà cậu không thể biết được đâu.”

Kiều Phi Tuyết cau mày đi mất.

Thư Kế Nghiệp đang tắm, Tần Việt một thân nhẹ nhàng khoan khoái nằm ì trên giường vẽ tranh, di động vang lên, Kiều Phi Tuyết hỏi cậu qua điện thoại: “Tần Việt, hỏi cậu mấy chuyện nè.”

“Ừ, cô hỏi đi.” Tần Việt có chút kinh ngạc, sao Kiều Phi Tuyết lại gọi cho cậu, hai người có thân thiết lắm đâu.

“Cậu có thân với Thư Boss không? Quen biết bao lâu rồi?”

Tần Việt sững sốt, giật mình thành thật nói: “Quen mùa đông năm ngoái, có thân hay không thì tạm tạm vậy đi.”

Kiều Phi Tuyết có vẻ thật thất vọng: “À, vậy cậu có biết chuyện của anh ấy không, tỷ như anh ấy bao nhiêu tuổi, sinh nhật ngày nào, đã kết hôn chưa, có bạn gái không, cậu biết cái gì thì nói hết cho tôi đi, ha ha, lần sau tôi mời cậu ăn cơm.”

Tần Việt lập tức hiểu được ý của Kiều Phi Tuyết, cậu giả lợt: “Kết hôn thì không rõ lắm, phỏng chừng chưa kết hôn. Đại khái cũng không có bạn gái, bằng không hẳn sẽ đưa bạn gái đi cùng đi? Sinh nhật càng không biết, cụ thể thì lớn hơn tôi bốn năm tuổi gì đó?”

Kiều Phi Tuyết học máu, nói nửa ngày vẫn không được đáp án nào khẳng định hết!

“Tôi choáng, sao trùu tượng thế, lớn hơn cậu bốn năm tuổi là bao nhiêu tuổi? Anh ấy mới hai mấy á?” Kiều Phi Tuyết hã rồi, lại cảm thấy thật hưng phấn. Chỉ lớn hơn bọn họ vài tuổi, vậy chẳng phải mới hơn hai mươi? Càng trẻ sẽ càng có nhiều đề tài chung.

Tần Việt ngượng ngùng cười gượng: “Tôi hiện tại hai tám rồi, vậy nên anh ấy đương nhiên là hơn ba mươi.”

Kiều Phi Tuyết nửa ngày không nói tiếng nào, sau đó kêu lên sợ hãi: “Gạt nhau, cậu hai tám á? Không phải cậu mười tám sao?”

“... Không lừa cô, tôi 8x, không phải 9x.”

“Ặ ặc ặc, được rồi, tuổi gì mặc kệ, anh hỏi giúp tôi một chút được không, hỏi xem anh ấy kết hôn chưa, sinh nhật, rồi cả số điện thoại của anh ấy, nói cho tôi biết nhé!”

Thư Kế Nghiệp lau đầu bước ra: “Cậu đang nói chuyện với ai thế? Sao giống như đang nói về tôi vậy.”

Tần Việt nói thẳng: “Là Kiều Phi Tuyết.”

“À.”

“Cô bé hỏi sinh nhật của anh, số điện thoại, tình trạng hôn nhân...” Tần Việt cười nhìn Thư Kế Nghiệp, liệt kê luôn một loạt đám vấn đề của Kiều Phi Tuyết. Đầu bên kia, cô nàng nghe thấy rành mạch, có chút phần nộ mà cúp điện thoại.

Tần Việt biết Kiều Phi Tuyết tức giận, nhưng cậu cũng chẳng thêm để ý. Tuy rằng cậu chưa có kinh nghiệm lăn lộn trong xã hội, nhưng mấy chuyện nữ theo đuổi nam kiểu này thấy nhiều rồi, cũng không phải lần đầu tiên làm trung gian cho người ta. Quan trọng nhất là cậu không thích làm chuyện ngớ ngẩn này. Kiều Phi Tuyết tức giận càng tốt, miễn cho sau này đến Thư Kế Nghiệp mặc quần lót màu gì đều chạy tới

hỏi cậu.

Thư Kế Nghiệp lười nhác ngồi dựa vào ghế, chớp mắt nói: “Loại chuyện này cậu không cần phải lo, tôi không có hứng thú với mấy cô nhóc con.”

Tần Việt liếc xéo anh: “Anh xấu tính thật đấy, nói không có hứng thú, nhưng lúc trước lại vui vẻ nói chuyện với cô nương nhà người ta, mọi người còn tưởng anh muốn làm trâu già gặm cỏ non chứ.”

“Không phải là hoa nhỏ nuốt trâu già hả?” Thư Kế Nghiệp phản kích.

Tần Việt bật cười to, rồi lại tụt xuống gối tiếp tục vẽ.

Thư Kế Nghiệp nhú mày: “Đừng vẽ trên giường, bẩn.”

Tần Việt không cho là đúng: “Tôi sẽ không làm dơ giường đâu.”

“Thói quen xấu của cậu thật không ít đấy.”

“Ừa.”

Sau hành trình mấy ngày, Tần Việt càng thích ứng hơn, tuy mỗi ngày đều mệt muốn chết không muốn sống, nhưng cậu thật sự kiên trì được. Có điều dọc đường thiếu mất đối tượng để tán chuyện, Kiều Phi Tuyết rõ ràng đang theo đuổi Thư Kế Nghiệp, suốt ngày áp sát bên cạnh anh, Tần Việt thật ra nhận thấy được, số lần nói chuyện cùng anh ít đi rất nhiều.

Liên tục một tuần tiếp theo, Tần Việt thấy ngay cả cảm giác nhức mỏi trên thân thể cũng giảm bớt, đây là minh chứng cho việc thể lực của cậu đã tiến bộ. Tần Việt rất hài lòng, mỗi ngày sức ăn lại một tăng, thật tình thấy mình càng thêm tràn trề sức sống.

Ngày trong những chuỗi ngày như vậy, điểm thi đại học được công bố.

Đêm hôm đó, ai trong bọn họ ở nhà trọ cũng không vội đi ngủ, đợi đến mười hai giờ khuya đều bật dậy, gọi điện thoại nha! Rồi lên mạng, dùng đủ các loại phương thức để tra điểm của mình.

Trong hoàn cảnh ác liệt, điện thoại không ngừng báo bận, mạng giật tưng tưng, Tần Việt rốt cuộc tra được điểm của mình, 423 điểm, thành tích văn hóa như vậy, cộng thêm kết quả mỹ thuật xuất sắc của cậu, tuyệt đối đã được trường tuyển một rồi.

Tần Việt mừng như điên, ôm máy tính hôn chùn chụt mấy cái, hò hét như lên cơn: “A a a! Đã được tuyển một rồi! Mình nằm mơ cũng không nghĩ tới, gào khóc ngoao ngoao, thiệt muốn tới trường luôn quá đi!

Ồi nguyên vọng một mình nên điền cái gì bây giờ? Nguy rồi, hình như mình không tham gia cuộc thi mỹ thuật của mấy trường tuyển một, có mỗi hai trường thì đều là học viện mỹ thuật, nhưng điểm của mình lại không tới, oa làm sao giờ, mình phải điền trường nào đây, hối hận chết mất thôi, sớm biết thế này mình cũng đăng ký mấy chục trường cho xong!”

Tần Việt thật sự đã phát huy vượt xa người thường, đương nhiên có lẽ nhờ hiệu quả của việc học bù hậu kỳ rất tốt.

Cậu quá chăm chú tra điểm, đều sắp quên bếng Thư Kế Nghiệp đang ở bên cạnh.

Thư Kế Nghiệp không thể tin nổi mà nói: “Đầu óc cậu cấu tạo từ cái gì vậy, 400 điểm mà cũng thi ra được luôn?”

Tần Việt tâm tình tốt, lười để ý đến sự khinh bỉ của anh. Dương dương đắc ý hừ một tiếng, sung sướng tiếp tục tìm tư liệu.

Thư Kế Nghiệp thấy cậu còn tin thật, cũng lười đả kích cậu luôn, có lòng tốt đề nghị: “Thân thể cậu không tốt, chọn một đại học ở thành phố A, như thế người nhà cũng dễ dàng chăm sóc cậu hơn.” Nói xong liền đi về phía toilet.

Tần Việt đột nhiên lên tiếng: “Thân thể của tôi không có bệnh, là bệnh tâm lý.”

Thư Kế Nghiệp quay đầu lại, hoang mang chờ cậu nói tiếp.

Tần Việt nhìn thẳng vào anh, có chút thản nhiên nói: “Năm mươi bảy tuổi, tôi tự sát bất thành.” Có lời nói tưởng chừng thật khó có thể ra khỏi miệng, thế nhưng một khi thật sự nói ra, lại không hề khó như cậu đã nghĩ.

Mây Thư Kế Nghiệp rõ ràng nhướn cao.

Giọng nói của Tần Việt lặng đi: “Sau đó hôn mê mười năm trong bệnh viện.”

Tần Việt bình tĩnh nói xong ngẩn người một lúc, sau đó thở dài, ngón tay tiếp tục lướt đi trên bàn phím, màn hình laptop đang lóe lên giấc mộng giúp cậu lại được sống một lần nữa.

Cũng lúc này, đôi mắt cậu đang tỏa sáng rực rỡ.

Hồ, đã ngứa bạn trẻ Kiều Phi Tuyết chưa, cơ mà người ta còn chả đáng gọi là bánh bèo đâu hà, à, làm mất

cơ hội gia tăng tình cảm của vợ chồng người ta thì kẻ cũng đáng ăn hành (

12. Chương 12: Cơ (gay)

Đây là một đáp án mà Thư Kế Nghiệp hoàn toàn không ngờ tới. Có lẽ vì ấn tượng lần đầu tiên anh nhìn thấy Tần Việt quá mạnh mẽ, lúc ấy chỉ nghĩ đó là một đứa trẻ vừa vượt qua cơn bệnh nặng. Sau đó tiếp xúc với cậu nhiều, lại cảm thấy cậu bé này có khi khờ dại ngây ngô, có khi nội hướng ngượng ngùng, có khi sáng sủa hoạt bát, nhưng dù thế nào cũng chẳng thể liên tưởng tới hai chữ tự sát.

Tự sát, cần đến bao nhiêu nhân tố mới có thể khiến một người thậm chí không nguyện ý giữ gìn mạng sống của mình nữa chứ?

Thư Kế Nghiệp cho rằng đây là vấn đề khó hiểu được nhất, mà hơn ba mươi năm anh sống trên đời, chưa bao giờ từng có, dù chỉ là một giây, cái ý niệm tự sát ấy, anh đã sống rất khỏe mạnh.

Thư Kế Nghiệp đứng tựa vào khung cửa phòng tắm, khoanh tay ngăn người nhìn Tần Việt đang bận rộn trước máy tính, tựa như muốn nhìn thấu cậu, nhìn thật sâu vào đáy lòng cậu, để hiểu được con người thật sự của cậu năm mười bảy tuổi.

Đây rõ ràng là một đứa nhóc chẳng có bao nhiêu kiên cường, dũng khí tự sát ấy rốt cuộc tới từ đâu?

Hoặc có lẽ khi một người đã yếu ớt đến mức tận cùng, phần nộ đến mức tận cùng, tuyệt vọng đến mức tận cùng, sẽ ngưng tụ thành cái ‘dũng khí’ đó.

Chưa từng tự mình thể nghiệm cái tuyệt cảnh ấy, cho dù là đại Boss Thư Kế Nghiệp chẳng nữa cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng ‘không thể hiểu được’.

Lòng hiếu kỳ của anh dừng lại ở đây, anh không muốn hỏi Tần Việt đã gặp phải chuyện gì mà lại muốn tự sát. Bởi, mặc cho đáp án của cậu như thế nào, người ngoài nghe tới, quan trọng nhất là anh nghe tới, kết quả sẽ chỉ là nhin không được mà nói một cậu ‘Như vậy thật vô dụng’.

Thư Kế Nghiệp trầm mặc đi vào phòng tắm, Tần Việt ngồi trước máy tính như có như không mà thở phào, hai mắt thủy chung không nhích khỏi màn hình. Bình an vô sự trải qua một đêm, đội trưởng tuyên bố hôm sau nghỉ ngơi một ngày, đi thăm khu thắng cảnh nổi tiếng của thành phố J.

Kết quả thi đại học được công bố, mấy nhà vui mấy nhà buồn, như Tần Việt phát huy vượt hẳn bình thường, cả khuôn mặt vui mừng, tự nhiên cảm thấy vô cùng phấn khởi. Nhưng cũng có những người thi không tốt, buồn bực, không vui, rồi giận dỗi.

Đội trưởng đứng chờ ở cửa khách sạn nửa ngày, đội ngũ vẫn chưa tập trung đủ, không khỏi thở dài: “Mấy

người kia rốt cuộc có đi hay không đây?”

Có người đứng bên cạnh nói: “Kết quả của mấy cậu ấy không tốt, kêu không có tâm tình ra ngoài chơi.”

“Kiều Phi Tuyết với Tôn Na vẫn đang khóc trong phòng, đều thi không tốt.” Có cô bé nói, còn đặc biệt đưa mắt nhìn Thư Kế Nghiệp. Mỗi tội Thư Kế Nghiệp vẫn cứ ngồi ở ghế sofa trong đại sảnh đọc báo, cũng không biết có nghe thấy hay không.

“Ai đi khuyên nhủ bọn họ đi vậy?”

“Biết khuyên làm sao chứ, chuyện này cũng thiệt xui, mấy người họ chỉ thiếu chút nữa là qua được tuyển một rồi, chênh vài điểm liền bị đánh hạ vào tuyển hai. Bình thường Kiều Phi Tuyết thi toàn được trên 400, lần này lại chỉ được 398, thật đáng tiếc.”

“Đúng đó, đêm qua cậu ấy khóc xong thật ra đã đỡ nhiều rồi, nhưng sáng hôm nay bố mẹ biết điểm, lại gọi điện thoại mắng tiếp, mắng đến cậu ấy lại phát khóc.”

Tần Việt cả người thoáng mát, đội mũ lưỡi trai, sau lưng đeo ba lô nhỏ, ôm hai chai nước từ cửa chạy vào, lớn tiếng hỏi: “Các cậu có ai cần đồ uống nữa không? Mấy giờ xuất phát thế?” Tâm tình của cậu tốt, thực chờ mong chuyến du ngoạn sắp tới. Đặc biệt vừa rồi bác cậu gọi điện tới, nói ông ngoại cậu cao hứng lắm, khiến Tần Việt càng thêm thỏa mãn, có thể làm cho ông ngoại luôn nghiêm túc của cậu cảm thấy cao hứng, là chuyện khó khăn nhất. Trước kia mỗi lần gặp ông ngoại, Tần Việt luôn chột dạ, đó là sự chột dạ khi khiến cho trưởng bối thất vọng, khiến cho trưởng bối mất mặt. Chỉ cần ông ngoại cậu thở dài một hơi thôi, cũng có thể tác động đến thần kinh yếu ớt của cậu rồi.

Sự xuất hiện của Tần Việt đánh vỡ không khí u ám, cả đám người lâm vào trầm mặc ngắn ngủi. Cậu giờ đồ uống nhìn quanh, lúc này Thư Kế Nghiệp lên tiếng: “Cho tôi một chai.”

Tần Việt tức thì chạy tới, vung tay ném đồ uống cho anh.

Thư Kế Nghiệp uống vài ngụm, rồi tiếp tục cúi đầu đọc báo. Tần Việt vừa ngâm nga một ca khúc vừa nghịch di động, cậu viết status trên điện thoại, ngày nào cũng có người thân bạn bè đáp lại đôi câu. Mà hôm nay tất cả đều là những lời chúc mừng cho cậu, khiến Tần Việt cười đến méo miệng.

Không biết dùng dằng hết bao lâu, rốt cuộc có một cô bé đi đến trước mặt Thư Kế Nghiệp, nói: “Thư Boss, có thể phiền anh đi khuyên Kiều Phi Tuyết được không? Khuyên cậu ấy ra ngoài giải sầu chút là được rồi, cảm ơn anh nha.”

Thư Kế Nghiệp ngẩng đầu lên từ tờ báo: “Cô ta không chịu ra ngoài chơi?”

Cô bé kia rầu rĩ gật đầu: “Đúng vậy, cậu ấy thi không tốt, tâm tình rất bất ổn, trốn trong phòng khóc, nói thế nào cũng không chịu ra ngoài.”

Thư Kế Nghiệp buông tờ báo, đứng dậy: “Thế còn chờ gì nữa, mấy người chúng ta đi thôi, còn đông dài nữa thì lại hết ngày.”

“...” Người xung quanh sững sốt, không nghĩ tới Thư Kế Nghiệp sẽ nói như thế.

Nhưng Tề Vân sớm đã tính như vậy, vội vàng phụ họa: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi. Mọi người nhớ phải mang theo máy ảnh với bảng vẽ đó.”

Gọi xe đi tới khu thắng cảnh, nó nổi tiếng nhờ vào cảnh sắc tuyệt đẹp của mình, nơi này không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất cho những người yêu thích chụp ảnh và họa sĩ.

Sau khi vào, cả đoàn liền túm năm tụm ba tản ra, có người chụp ảnh, có người vẽ tranh.

Tần Việt ôm bảng vẽ ngó nghiêng khắp nơi, phát hiện góc độ nào cảm thấy yêu thích liền phác một tấm, còn Thư Kế Nghiệp vẫn luôn cách cậu một khoảng không xa chẳng gần mà chụp ảnh. Thư Kế Nghiệp nói sao cũng đã từng học mỹ thuật, lại là người rất mê chụp ảnh, Tần Việt rất thích những bức ảnh anh chụp. Có đôi khi cảm thấy góc nhìn anh chọn thật độc đáo, sẽ nhịn không được mà ngồi bên chân anh, tốc ký một bức tranh phong cảnh từ cùng một góc độ ấy.

Một đoạn đường đi này, mang theo sự yên lặng tốt đẹp, ai cũng không làm phiền ai, nhưng cũng chẳng lạc mất nhau. Mỗi lần tỉnh lại từ tác phẩm của mình, ngẩng đầu lên nhất định sẽ ở đâu đó trong khoảng trăm mét ấy tìm thấy thân ảnh của người kia.

Đến giờ cơm trưa, Tần Việt vẫn đang ngồi bên một cây cầu nhỏ miêu tả đóa hoa lưng chừng trên những tảng đá ở thác nước.

Thư Kế Nghiệp đứng xa xa quay đầu lại, thấy Tần Việt thật sự chăm chú liền không gọi cậu, yên lặng nhìn vài giây, nhịn không được cầm máy ảnh, chụp một tấm Tần Việt đang chuyên chú vẽ tranh.

Tần Việt miêu tả thác nước trước mặt, dùng bút than, phong cách phóng khoáng tùy ý, nhưng mỗi một điểm mấu chốt đều khắc họa vô cùng tinh tế. Thư Kế Nghiệp đứng bên cạnh, nhìn từ trên cao xuống, thường thức từng nét vẽ của cậu, thật tiếc rẻ Tần Việt không mang theo màu, anh càng thích cậu lên màu cho tranh hơn, mang theo phong cách khiến cho lòng người yên bình, chẳng giống bút tích của một người mới chỉ là thiếu niên chút nào. Có lẽ đó chính là thứ gọi là linh tính, ngộ tính, hay còn được xưng thiên phú.

Vẽ xong một bức, Tần Việt thỏa mãn cất bút, Thư Kế Nghiệp mỉm cười: “Nên đi ăn cơm thôi.”

Tần Việt cười hì hì đeo ba lô với bảng vẽ lên, nhìn quanh đồi núi: “Đi đâu ăn bây giờ? Phải quay ngược lại sao?”

“Leo lên trên đi, bên kia núi có một quán cơm nông gia. Trên mạng nói có một loại bánh ăn rất ngon, nhưng

tôi quên mất tên rồi.”

Lúc này là giữa trưa, dù cho cây cối sum xuê khiến nhiệt độ nơi này mát mẻ hơn, nhưng vẫn khiến Tần Việt leo đến mướt mát mồ hôi. Thư Kế Nghiệp một bộ quần áo, một chiếc máy ảnh nhẹ nhàng ra trận, anh vươn tay xách lấy ba lô của Tần Việt, cả người cậu nhẹ hẫng đi: “Cám ơn nha! Thoải mái hơn nhiều rồi.”

“Ba lô vướng lắm, lần sau nhớ mang ít ít đồ thôi.” Ba lô Tần Việt rất nặng, sờ qua đã biết bên trong toàn đồ ăn vặt, khiến Thư Kế Nghiệp quả thực dở khóc dở cười.

“Ha ha, tôi sợ trên núi không bán đồ ăn ngon.” Dứt lời còn không nhin được mà thò tay vào trong ba lô căng phồng sau lưng anh, móc ra một gói cổ vịt, vừa đi vừa gặm, hương thơm cay cay chộc người ta thèm nhỏ nước miếng, Thư Kế Nghiệp nghe tiếng cậu ăn chóp chép, rốt cuộc không chống lại được hấp dẫn, cũng thuận tay lôi một gói ra gặm.

Tần Việt lập tức cười nói: “Không có bảo bối tôi mang đến, giờ anh chỉ có thể chịu đói thôi đó.”

Thư Kế Nghiệp im lặng không đáp, xem như đồng ý với cậu.

Trước cửa quán ăn nông gia bên kia núi, tụ tập không ít bạn học của Tần Việt. Cả đám ngồi hóng mát ở cửa, từ xa nhìn thấy hai người Thư Kế Nghiệp đang nhà nhà bước tới trong đoàn du khách, liền có người gào to: “Tần Việt với Thư Boss kìa, tốt, lại thêm hai người nữa rồi.”

Tần Việt đeo băng vẽ chạy chậm chậm về phía trước, một bộ vội vã muốn ăn không chờ nổi nữa rồi. Thư Kế Nghiệp đeo máy ảnh, chậm rì rì đi dạo sau lưng cậu, dù chỉ mặc một bộ đồ thể thao, nhưng khí chất tinh anh vẫn khiến du khách xung quanh phải chú mục. May mà anh đeo kính râm, băng không bị người ta nhận ra cũng không ngạc nhiên.

Chạy tới gần, Tần Việt cũng nhìn thấy người quen ở cửa, lập tức cười vẫy bọn họ. Vừa giơ tay lên, một cơn gió bất chợt thổi qua, cuốn đi chiếc mũ lưỡi trai trên đầu cậu, bay về phía sau.

Tần Việt xoay người, vừa lúc nhìn thấy Thư Kế Nghiệp giúp cậu nhặt mũ, thở phào một hơi rồi cũng chẳng thèm để ý nữa, không quay lại lấy mũ mà chạy thẳng đến tiệm cơm.

Tới quán ăn rồi, có một nam sinh cười hì hì hỏi cậu: “Tần Việt, có phải cậu với Thư Boss muốn cải cơ không đó?”

Tần Việt ngốc nghếch hỏi: “Gì? Muốn cải cơ là cái gì?”

“Ha ha, không phải cậu không hiểu đó chứ, muốn cải cơ mà cũng không biết á, vậy cậu đã từng nghe một câu châm ngôn thế này chưa.”

Tần Việt mờ mịt lắc đầu.

Vài nam nữ sinh nhất thời bật cười to, nam sinh vừa lên tiếng vô cùng thân thiết khoác vai bạn học nam bên cạnh mình, khoa trương hết cỡ nói:

“Người anh em tốt nhất chính là, khi nó cần gái thì cậu làm gái của nó!”

Có người khác chen vào: “Mỗi người đều có thằng bạn gay tốt.”

Cả đám vui đùa, vừa nói xong, một nam sinh liền không hề ngần ngại gì hôn chụt thằng bạn bên cạnh một cái, vỗ vai nói: “Tần Việt, cậu quá què đó, này mà cũng không biết.”

Mọi người cười đùa, nhưng không nhìn thấy sắc mặt Tần Việt đã trắng bệch.

13. Chương 13: Mốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai nam sinh kia đùa giỡn nửa ngày mới phát hiện sắc mặt của Tần Việt không ổn, một người trong đó không khỏi thu lại vẻ tươi cười, nghiêng mắt vụng trộm đánh giá Tần Việt, càng nhìn càng chắc chắn Tần Việt tức giận rồi, khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn, rất dọa người.

“Nè, Tần Việt cậu sẽ không tức giận cả mấy chuyện này chứ? Tụi tôi chỉ đùa thôi.” Nam sinh dùng giọng điệu thoải mái nói.

Không nghĩ tới sắc mặt của Tần Việt càng thêm khó coi, đôi mắt xinh đẹp của ngày thường giờ đây trừng lên đầy độc ác, khiến lòng người sợ hãi.

Tần Việt nhìn chòng chọc vào nam sinh kia, giọng nói lạnh như băng mà châm chọc: “May mắn tôi không phải anh em tốt của cậu.”

Thái độ trào phúng khinh thường, thậm chí là khinh thị chán ghét ấy biểu hiện rõ ràng trên khuôn mặt cậu, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không thoải mái, huống chi là nam sinh bị nhắm vào kia.

Nam sinh nhất thời không cười nổi nữa, sững sủa nói: “Cậu có ý gì chứ? Mịa, đùa tí mà cũng không được thì đi chơi làm cái gì, vờ 13 (1) thì giỏi lắm chắc, ông đây cũng không nói cậu là anh em của tôi, lại không muốn cậu làm gái của tôi.” Nói xong câu cuối cậu ta lại cười, dường như cảm thấy nó rất thú vị, còn đặc biệt lưu manh mà hếch hếch đuôi lông mày, dùng ánh mắt như thể đang sỉ nhục đánh giá Tần Việt một lượt, có ý gì ai lại không hiểu, ngay cả mấy nam sinh bên cạnh cậu ta cũng đều cúi đầu cười trộm.

Tần Việt có thể nhát gan, yếu đuối, khờ dại, nhưng không có nghĩa rằng cậu tốt tính, càng không có nghĩa bị người ta sỉ nhục mà vẫn có thể tâm bình khí hòa, nói trắng ra cậu cũng chỉ là một nhóc tính tình trẻ con, dù cho vóc người cậu chẳng cao, nắm tay cũng không cứng, nhưng đánh nhau chưa từng nường tay, dù cho số lần cậu đánh nhau mới chỉ đếm được trên năm đầu ngón tay, dù cho mỗi một lần ấy đều có một thiếu niên cao lớn che chở đằng trước cậu.

Tần Việt hung tợn nhìn chằm chằm nam sinh đang đùa cợt, giọng nói của cậu ta lại càng cao hơn, có xu thế như cố ý làm mọi chuyện càng thêm nóng nảy hơn: “Cậu giận dữ như thế, không lẽ chọc trúng chỗ đau

của cậu rồi? Nhìn bộ dạng như tiểu bạch kiểm của cậu, vợ vẫn có khi lại thật từng làm gái cho anh em của cậu rồi đi, thế thì cậu còn giận cái lông gì chứ, ha ha, mọi người sẽ không khinh thường cậu đâu.”

Cậu ta càng nói như vậy, mọi người càng cảm thấy Tần Việt thật sự như thế, Tần Việt lớn lên quá thích hợp để làm Gay rồi, không làm thiệt lãng phí, có người muốn giảng hòa, cười hì hì xoa tay khuyên: “Đừng nóng nữa mà, thật ra Chu Siêu Dã không có ý gì đâu, chỉ tùy tiện nói thôi. Dù Tần Việt cậu là gay mọi người cũng không bài xích cậu, cậu càng không cần phải tự ti hay để ý, đều thời đại nào rồi chứ, ai thêm quần đâu, mà gay rất mát đó. Tần Việt, cậu có phải là gay không? Cậu đẹp trai như thế, nhất định có cả đám con trai theo đuổi. Cậu với Thư Boss thật sự là người yêu hả? Oa, mấy ngày nay các cậu vẫn ở cùng một phòng nha.”

Chu Siêu Dã cũng theo bậc thang mà leo xuống: “Đúng thế đúng thế, tuy tôi hay nói đùa, nhưng nếu cậu thật là gay cũng không sao, hiện tại lưu hành lắm, cậu xem cậu thanh tú như thế, chính là loại hình thanh niên bây giờ thích đấy, cậu mà không phải gay mới đáng tiếc, xào xáo một tí còn thể làm minh tinh siêu hot được ấy. Cậu xem, hai người XX với XXX trên mạng hot bao nhiêu đó, bây giờ còn ký hợp đồng với công ty giải trí, sau này làm minh tinh quay phim rồi hát hò nở mày nở mặt rồi. Thật ra cậu hoàn toàn có thể bảo Thư Boss chi ít tiền tạo hình cho cậu một chút, lại tạo thêm vài scandal, vợ vẫn lại thật sự có thể vào được làng giải trí, cá chép xoay mình cũng nên!”

Câu chuyện cứ bùm bùm đi tiếp, khiến cho Tần Việt nghe mà đầu óc choáng váng căng lên, ngay cả cơn tức giận dấy mình cũng không phát tiết nổi. Cậu không biết mình hẳn nên cảm thấy vui mừng may mắn, hay nên cảm thấy chẳng còn gì để nói. Là một người đồng tính, có thể được người đời khoan dung chấp nhận, đây là chuyện được mong đợi nhất. Nhưng lúc này, khi thật sự được nghe những lời như thế, Tần Việt lại không hề cảm thấy cao hứng như cậu đã nghĩ. Rõ ràng mười năm trước, trên sân trường cấp hai đó, mỗi lần cậu và Quan Văn vụng trộm nắm tay nhau, đều không nhận được mà khờ dại nói: Nếu có một ngày Trung Quốc có thể mở cửa như nước ngoài được thì tốt rồi. Nếu tất cả mọi người có thể đối xử bình đẳng với người đồng tính thì thật tốt.

Những lúc ấy, Quan Văn sẽ thỉnh thoảng an ủi: Mười năm hai mươi năm nữa, nhất định ngày đó sẽ đến.

Nay mười năm đã qua, cảnh còn người mất.

Cái niên đại mà cứ nghe đến bốn chữ đồng tính luyến ái sẽ như thể gặp quỷ ấy đã qua.

Nay đồng tính luyến ái đã trở thành một đại danh từ thời thượng.

Nhẹ nhẹ nhàng nhàng mà nói ra miệng như vậy.

Tần Việt không cảm giác được một chút thoải mái hạnh phúc nào hết, đối với những khuôn mặt trẻ tuổi đang tươi cười trước mặt, cũng chẳng nói lên nổi bất cứ lời gì, lửa giận và vui sướng trong lòng, cùng nhau lắng đọng.

Trước vài phút còn cho mình sẽ không nhận được động thủ, Tần Việt lúc này lại trầm mặc đi vào quán ăn, tùy tiện chọn một bàn trống, lấy thực đơn ra gọi món.

Một chốc sau, Thư Kế Nghiệp khí định thần nhàn ngồi xuống vị trí đối diện cậu, gọi thêm hai món.

Tần Việt cầm món bánh chiêu bài của tiệm căn căng phồng cả miệng, quai hàm cứ đảo đảo nhìn qua thật có sức sống. Thư Kế Nghiệp nhặt tối khỏi đĩa thức ăn, cười hỏi Tần Việt: “Có phải cảm thấy mười năm thay đổi rất nhiều không?”

Tần Việt buồn bực không nói.

“Thật ra xã hội thay đổi như thế nào chẳng nữa đều là số đông, chỉ có con người thay đổi mới là về mình. Thời đại này có đổi hay không cũng không quan trọng, có vài thứ mãi mãi sẽ chẳng khác đi, một ít việc nhỏ nhỏ không ảnh hưởng được xu thế lớn, mà tình yêu đồng tính từ xưa tới nay vẫn luôn tồn tại, nhưng không phải chủ lưu, nên nó thuộc về ‘việc nhỏ’, dù cho quốc gia phương Tây nào đó thừa nhận, nhưng vẫn sẽ có những người dân ở đó không nguyện ý thừa nhận nó hợp pháp như trước.”

“Mà trong nước, pháp luật có thừa nhận hay không chỉ là thứ yếu, quan trọng cậu có nguyện ý kiên trì vì nó hay không, cậu kiên trì, vậy sẽ có người chấp nhận cậu, ví dụ như người thân của cậu. Nếu bọn họ không

chấp nhận, dù có pháp luật đi nữa, kết cục vẫn sẽ không có hạnh phúc. Nó thật ra giống với tình yêu dị tính, đều xoay quanh hai chữ ‘gia đình.’”

“Cậu nhìn những đứa trẻ ngoài kia, bọn họ cười hơn hở không tim không phổi, nói làm Gay rất mốt, lúc ấy cậu không cần phải tức giận, cũng không cần sợ hãi, cậu chỉ cần học làm người lớn, kiên nhẫn mà nói cho chúng biết ‘Làm việc phải cẩn thận, đừng mù quáng chạy theo’ là đủ rồi. Cậu cố cãi nhau với chúng chẳng ý nghĩa gì hết, chúng sẽ chỉ nghĩ cậu đang tranh luận vấn đề có mốt hay không mà thôi.”

“Cậu cãi nhau đỏ mặt tía tai, đánh cho bàn tay nhỏ bé kia sưng đỏ, tức giận đến trái tim nhức nhối lại giải quyết được gì đâu.”

“Thế cậu mốt hay không mốt đây?”

Thư Kế Nghiệp dùng phong thái thoải mái đứng đắn, nụ cười trên khuôn mặt anh vẫn luôn ôn ôn hòa hòa, mà không phải sự châm chọc đả kích ngày thường. Đôi mày nhíu lại vì cậu nói đùa cuối cùng, khiến cho Tần Việt bật cười to, trong đầu cậu giờ đây toàn là mốt với không mốt thôi...

Miệng Tần Việt căng phồng bánh, xì xì nén cười, gian nan nuốt xuống, rồi cầm kính râm của Thư Kế Nghiệp lên ngắm nghía, nói: “Kính của anh rất mốt đó.”

Thư Kế Nghiệp gạt đầu: “Tôi luôn rất trào lưu, theo sát bước chân của thời đại mà.”

“Vậy tôi lạc đơn vị rồi, mỗi lần đi dạo phố mua quần áo đều hoang mang cực, không biết nên mặc cái gì mới không quê.”

“Có thể ăn mặc từ nhà quê thành thời trang là trách nhiệm của mỹ nữ, hơn nữa giờ đang lưu hành mốt phục cổ đấy.”

“Ha ha ha, thật ra tôi vẫn rất thích tóc của Quách Phú Thành (2)... Nhưng hồi tôi học cấp hai đã không lưu hành nữa rồi, sợ người ta chê mình quê nên vẫn không dám cắt.”

Thư Kế Nghiệp ngẩn người, lơ đãng cúi đầu nhìn cười, rồi ngẩng đầu cẩn thận đánh giá khuôn mặt của Tần Việt, không khỏi gạt đầu nói: “Rất hợp với cậu, lần sau có thể thử.”

Bữa cơm này ăn thật vui vẻ, đến chiều Tần Việt đã hoàn toàn không để ý đến đoạn nhạc đệm nho nhỏ kia nữa.

Buổi tối sau khi trở về, cậu ngồi trên giường sửa sang lại tác phẩm mấy ngày nay, có một nữ sinh đến truyền lời giúp Kiều Phi Tuyết, nói cô ấy muốn thỉnh giáo ông chủ Thư Kế Nghiệp về chuyên ngành game, nói lên đại học chuẩn bị chọn ngành đó.

Lúc ấy, Thư Kế Nghiệp vừa tắm xong, mặc thường phục rộng rãi, tóc vẫn ướt rũ xuống, nữ sinh đến cửa truyền lời cũng không nhìn được mà đỏ mặt. Anh lại không hề để ý, ngồi xuống bên giường lau tóc, không quay đầu, nói với Tần Việt: “Pha tách trà cho anh đi, sao em cứ nằm trên giường mãi thế.”

Tần Việt hừ nhẹ, bò dậy đi pha trà, đặt mạnh xuống trước mặt Thư Kế Nghiệp: “Vì xương sống với thất lực em đều đau.” Nói xong lại bò lên giường sửa tác phẩm.

Cô bé đứng ở cửa chẳng biết đã đi từ lúc nào.

Tần Việt lăn lắn trên giường, cười nói: “Kiều Phi Tuyết nhất định sẽ tin là thật, anh lợi dụng tôi lừa gạt tình cảm tiểu cô nương người ta rồi.”

Thư Kế Nghiệp mỉm cười: “Hôm nay cậu còn rất thông minh biết phối hợp với tôi cơ đấy, không tồi, thưởng kẹo cho cậu này.” Rồi anh thật lấy một viên chocolate ra, cười nhét vào miệng Tần Việt, động tác vô cùng thân thiết, Tần Việt cuống quýt ngậm kẹo, trái tim nhảy loạn một hồi, gương mặt hơi nóng lên, xoay người tiếp tục sửa sang tác phẩm.

Không biết qua bao lâu, Thư Kế Nghiệp bắt đầu nói chuyện, toàn bộ đều bằng tiếng Anh, giọng nói khi thì bình tĩnh khi thì nghiêm khắc. Tần Việt đang chuyên tâm ngắm nghía tranh vẽ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, thì ra Thư Kế Nghiệp đang họp hội nghị qua video trên laptop, trên màn hình có rất nhiều gương mặt nước ngoài đang ngồi im lặng, cậu còn thấy cả Tô Nham.

Sau khi Thư Kế Nghiệp nói xong, thanh âm của Tô Nham theo đó mà truyền tới.

Lần đầu tiên Tần Việt được nhìn thấy một Tô Nham như thế, Tô Nham trong bộ tây trang anh tuấn bất phàm, so với mười năm trước càng đẹp trai hơn, lại dường như chưa từng thay đổi. Tần Việt vẫn cảm thấy quen thuộc không thôi, khiến cậu nhớ tới Tô Nham đứng đầu khối lên sân khấu phát biểu của ngày xưa.

Tần Việt không hiểu tiếng Anh, nhưng cậu xem rất hứng thú. Còn nhìn Tô Nham trên màn hình mà im lặng cười ngây ngô. Cậu nghĩ khoảng cách như thế, bản thân không thể nào lọt vào video được.

Ai ngờ Tô Nham nói xong, bỗng nhiên dừng lại một chút, nhướn mày thờ dài: “Cậu nhìn tớ cười đáng khinh như thế là có ý gì đây?”

Tần Việt sửng sốt, cao giọng mắng: “Cậu mới đáng khinh ấy!” Hừ, một cậu vừa rồi còn cảm thấy Tô Nham đẹp trai ngây người! Nhất định là đầu bị lừa đá rồi.

Tô Nham cười tủm tỉm khoát tay, ra khỏi tầm nhìn.

Thư Kế Nghiệp nghiêm mặt kéo Tần Việt như đang muốn xông vào chém máy ra: “Đừng nghịch, tôi đang họp.”

“Là Tô Nham đang nghịch đó chứ.” Tần Việt nhỏ giọng sửa lại, nhanh chóng nhảy xuống giường, chuyển tổ sang ghế sofa ăn khoai tây chiên.

Một tiếng sau, hộp video kết thúc.

Thư Kế Nghiệp đang muốn tắt máy, một trợ lý đột nhiên nói: “Boss, ai đang ăn khoai tây chiên sau anh vậy, tôi nghe thấy tiếng nhai rôm rốp này giờ, nhất định có người đang ăn khoai tây chiên.”

“Đúng vậy, có một con chuột nhỏ.” Thư Kế Nghiệp cười tắt máy tính.

Lúc sắp đi ngủ, Tần Việt nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm nay, lại nghĩ đến thái độ bình tĩnh của Thư Kế Nghiệp cùng phòng này, nhện không được hỏi anh: “Thư Boss nè, tôi là gay, anh ở cùng phòng với tôi không cảm thấy không được tự nhiên hả?”

Thư Kế Nghiệp ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu cảm thấy sao?”

Tần Việt không biết đáp lại thế nào, cậu cảm thấy Thư Kế Nghiệp rất khai sáng, căn bản sẽ không để ý đến việc này.

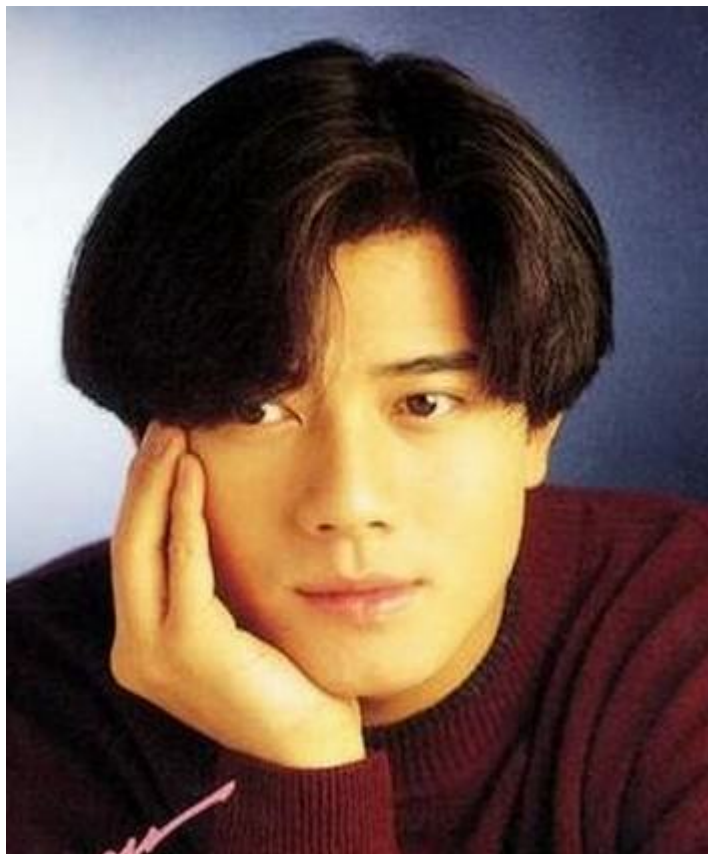
“Đầu tiên cậu và tôi đều là đàn ông, tiếp theo cậu mới là Gay, còn tôi, là Bi.”

(1) Vờ 13 = Trang B = Giả vờ cool, ra vẻ đạo mạo

(2) Quách Phú Thành:

Chắc là cái này đây... Má...

Giờ thì đẹp trai rồi =))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nien-cua-anh>